

BORILAČKE VEŠTINE

BROJ 87

CENA 10 DINARA

NINĐA

NINĐA PRED VRATIMA PAKLA

DEREK FINEGAN

NINJA PRED VRATIMA PAKLA

Derek Finegan
NINĀA PRED VRATIMA
PAKLA

Izdavač:
DEČJE NOVINE, G. Milanovac

Za izdavača:
Miroslav Petrović,
generalni direktor

Glavni i odgovorni urednik:
Mirjana Šterijevski

Urednik:
Borivoje Lošić

Lektor:
Mirjana Jakovljević

Korektor:
Branka Čojbašić

© 1990. DEN PRESS

NINĀA 87 — AVGUST 1990. GODINE

Izdaje NIP »Dečje novine«, Tihomira Matijevića 4, 32300 Gornji Milanovac. Telefoni: (032) 712-246, lokal 28 — uredništvo i (032) 714-250, prodaja. Telex: 13731. Broj tekućeg računa kod SDK u Gornjem Milanovcu: 61300-603-1263. Devizni račun kod Beobanke u Beogradu: 60811-623-16-257319-03292. Štampa »Litopapir«, Čačak.

Derek Finegan

NINĐA PRED VRATIMA PAKLA

Magla je obavila dokove i sirene remorkera, prigušene sivim pokrovom, zavijale su tiše i tužnije nego obično, pre nalik pticama zalutalim u oluji nego čudima mehaničke civilizacije.

Kombi sa natpisom neke perionice rublja na Nort Point Stritu gotovo je milio duž keja, kao da žućkastim farovima za maglu opipava put kroz gomilu otpadaka. Brisači su radili punom brzinom, ali su se i vozač i čovek pored njega naginjali napred, gotovo se čelom oslanjajući o vetrobran.

— To je ovde — reče čovek pored vozača. — Uspori malo, prokletstvo!

Vozač samo nervozno prebaci ugašeni opušak iz jednog ugla usana u drugi. Pod njima zatu tnjaše daske drvenog mola i kombi malo poskoči u času ka-

da je sa betona prešao na neravniju podlogu.

— Polako, polako! — progundā opet suvozač. — Voda je suviše hladna za plivanje, Sitvel!

Sitvel je, međutim, već priti skivao papuču kočnice. Nekoliko jardi pred njima magla se na trenutak razišla, otkrivajući sivu, ustalasanu površinu okeana.

— Stigli smo — reče sa olakšanjem u glasu vozač, gaseći motor. Nesvesno je podigao ruku i obrisao znoj sa čela, buljeći u sivu zavesu koja im se ponovo sklopila pred očima, prekrivajući kraj mola.

— Ne gasi svetla, boga mu! Treba da im damo znak!

— U ovoj magli? — isceri se vozač. — Ti si lud, Lanigan!

Lanigan je, međutim, već otvarao vrata na svojoj strani.

Oprezno koračajući, prišao je do same ivice mola i nagnuo se napred. Iako nije bio dalje od tri ili četiri jarda, Sitvel ga je gotovo odmah izgubio iz vida.

Upravo je prinosio plamen upaljača novoj cigareti kad je Lanigan iznenada izbio iz magle, kao duh.

— Ništa se ne vidi — promrmljao je, prilazeći vratima kombija sa Sitvelove strane. — Kako bi bilo da pritisneš sirenu, a?

— Kako hoćeš... Samo, mogao bi je čuti neko ko ne treba da je čuje, a?

— U pravu si, do đavola... Pitam se kako će oni u čamcu uopšte pogoditi ovaj mol!

— I ja. Nisam nimalo raspoložen da ponovo vozim kroz čitav grad ono što imamo pozadi, prokletstvo!

— I to kroz maglu — progundala Lanigan. — Čekaj, što je to?

Obojica se utišaše, zadržavajući čak i dah. Magla je, kao mokr oćebe, upijala sve zvukove i njih dvojica su imali utisak da na milje unaokolo nema ničega, iako im je bučni San Francisco praktično duvao za vrat.

— Talasi pod molom — prošaputa Sitvel. — Neki remorker je maločas prošao i...

— Čuti!

Sada je i Sitvel jasno čuo potmulo udaranje drveta o drvo, koje se prenosilo i na donove njihove obuće.

— Čamac. Stigli su, konačno!

Lanigan se ponovo izgubi u magli, a Sitvel sa olakšanjem obrisa čelo od znoja. Još nekoliko minuta i opasni teret biće prebačen u čamac i on će moći natrag. Slobodan kao ptica na grani. I bogatiji za osam stotina dolara nego jutros, naravno.

Poigravajući od nestrpljenja, on obiđe kombi i otključa zadnja vrata. Nije se još usuđivao da ih otvori, iako su mu rekli da nijedno njuškalo neće biti ni blizu mola u trenutku kada čamac dođe po teret.

— Šta je s tim Laniganom, prokletstvo? — promrmlja istežući vrat. — Šta rade tamo, boga mu?

Od ivice mola sada nije dopirao nikakav šum. Prestalo je čak i ono lupkanje čamca o drvene stubove mola.

Opipavajući dršku pištolja za taknutog za opasač pantalona, Sitvel pokuša da odbaci od sebe neko neprijatno osećanje da će se dogoditi nešto loše. Ne... nešto užasno...

Uprkos tome, noge ga same poneše u pravcu kojim je i La-

nigan nestao u magli. Kretao se oprezno, opipavajući vrhom stopala vlažne daske pred sobom, nalik čoveku koji pokušava da korača po tankoj i nesigurnoj ledenoj kori.

Nije video čak ni površinu vode pod sobom dok je opipavao prstima leve ruke krhku drvenu ogradu. Druga ruka ponovo mu je ležala na oružju koje je davalo nesigurnu iluziju bezbednosti.

Otužni miris soli pomešan sa zadahom prljavštine, truleži. Kad' je okean ovako nemiran kao proteklih dana, Zaliv San Franciska prestaje da bude privlačan čak i za najveće zaljubljenike u taj grad.

Tamo gde se ograda prekidala drvene lestve vodile su naniže. Sitvel kleče kraj njih i duboko se nagnu napred, pridržavajući se levom rukom za ogradu.

— Lanigan? — prošaputa. — Lanigan, gde ste?

Pod molom, voda se ponovo ustalasala i njemu se učini da udarci talasića o drvo zvuče kao tih, podrugljiv smeh. Na neki čudan način to izazva gnev u njemu.

— Lanigan! — dreknu iz sve snage. — Javi se, proklet bio!

Nikakvog novog šuma. Nikakvog odgovora...

Stenjući od napora, Sitvel se spusti još niže, pokušavajući da zaviri pod daske na kojima je klečao, upola ubeđen kako je sve ovo Laniganova glupa šala i kako...

Vlažni pokrov magle pomilova mu lice kad neki nagli udar vetra ponovo na trenutak razmače njene pramenove, otkrivajući mu sivu površinu vode.

Čamac je bio tu, samo tri ili četiri stope pod njim.

Ali...

Nije mogao biti siguran, suviše je tamno, dole pod molom. Učinilo mu se na trenutak da je čamac pun dugih, tamnih vreća nabacanih bez reda po dnu.

Što bi značilo da to nije čamac koji on i Lanigan čekaju...

Samo, gde se onda Lanigan mogao skrivati? Suviše je hladno i suviše prljavo tamo dole da bi se čovek našalio skačući odeven u vodu!

Sitvel se naglo ispravi i istrže pištolj iz pojasa. Zatvarač metalno škljocnu dok je ubacivao metak u cev, tresući se čitavim telom od iznenadne jeze kojoj je dobro znao ime.

Strah...

Sada se spuštao niz lestvice, pridržavajući se levom rukom za prečage nad sobom. Bilo je to svega nekoliko koraka, ali se

Sitvelu činilo da to silaženje tra-
je čitavu večnost.

Dotakao je oprezno nogom i-
vicu čamca i malo ga privukao
lestvicama, dopustivši da on po
novo potmulo lupi o stub mo-
la.

Sagnuo se i zatrepao. Znoj
koji mu se slivao niz čelo štipao
je za oči.

Ipak, sada se videlo sasvim
dobro. A i da nije, oštri zadah
sveže ljudske krvi govorio je
dovoljno sam za sebe.

— Gospode bože na nebesi-
ma! — užasnuto prošaputa Sit-
vel.

Mrtva tela ležala su po dnu
čamca. Jedno, dva... četiri...
pet...

Ne, ipak samo četiri. Lani-
gan... Lanigana je neka nevi-
dljiva sila bukvalno presekla
nadvoje, odvajajući glavu i ra-
mena od ostatka tela.

»Ovo je san«, reče Sitvel sa-
mom sebi, s naporom gutajući
pljuvačku, dok mu je pogled ot-
krivao nove jezive detalje. Klu-
pko prosutih creva, čitava bara
krvi pomešana s vodom, odseče
na šaka koja kao da miče prsti-
ma dok se čamac njiše... »Ovo
je samo mora koja će proći čim
otvorim oči!«

Zatresao je glavom, ali to ni-
je pomagalo. Laniganovo mrtvo
lice i dalje mu se cerilo, kao

da na neki perverzni način uži-
va u Sitvelovom strahu.

»Kako?«, zapita konačno ne-
ki glas u Sitvelovoj glavi. »Ka-
ko se nešto tako uopšte mo-
glo dogoditi?«

Za tom pomisli odmah stiže
i nova. Ako se neka nevidljiva
sila poigrala ubijajući ljude u
čamcu i Lanigana, onda je ona,
bez ikakve sumnje još u blizi-
ni, vrebajući novu žrtvu.

Novu žrtvu. Njega... Sitve-
la!

Jecaj straha izlete nekontro-
lisano iz Sitvelovog grla i on se
naglo okrete u želji da se što
pre ponovo ispne na mol, uskoči
u kombi, čvrsto zatvori vrata
za sobom i iskoristi maglu kako
bi se vratio na ulicu, među lju-
de, tamo gde se ne može tek ta-
ko umreti na tih i neobjašnjiv
način.

Uprkos magli, obrisi čoveka
koji je raskoračen stajao nad
njm bili su sasvim jasni, mož-
da i zato što je strah izoštrio
Sitvelova čula. Dve duge noge,
vitko i visoko telo, glava čije se
lice u tami nije moglo videti.

Jedna ruka opuštena niz bok.
U drugoj, desnoj, neki dug, ta-
nak predmet čiji vrh gotovo do
diruje Sitvelovo grlo!

— Baci pištolj! — dopre glas
odozgo. Razgovetan, ali čudno
prigušen, kao da čovek govori

kroz maramu privezanu preko lica.

Sitvel steže zube. Vrh dugog mača gotovo mu je dodirivao grlo, ali, ako bi uspeo da se odbaci unazad i ispali hitac pre nego što mu stopala dotaknu mrtva tela na dnu čamcu, možda, možda bi mogao da...

Vrh mača, međutim, pokrete se pre nego što su sve te misli projurile Sitvelovim mozgom. Sada je dodirivao prste stisnute oko oružja i Sitvel se trže, od straha i od neprijatne hladnoće čeličnog sečiva.

Prsti mu se otvoriše sami. Ni je ni čuo tihi šum s kojim je pištolj nestao pod površinom vode. Usta su mu se otvarala, pluća ispunjavala vazduhom koji će za koji trenutak jurnuti natrag da krikom izrazi Sitvelov strah, protest, poziv u pomoć.

— Ne viči! — oštro reče drugi čovek. — Popni se ovamo!

Sitvel se uzdrža da ne krikne. U tome mu je najviše pomogla iznenadna nada, prilika da možda izbegne smrt od ruke onoga koji se služi tim smešnim, ali opasnim primitivnim oružjem...

Uspinjao se lagano, pridržavajući se nesigurnim rukama, prateći sviki pokret nepoznatog.

Ovaj odstupi jedan korak, oslobađajući Sitvelu nešto prostora na daskama mola.

Sitvel zastade, zahvalan za čvrste daske pod svojim nogama, za priliku da se jednom rukom ponovo pridrži za ogradu. Možda sve to i neće biti tako strašno i možda će ga taj strašni protivnik i pustiti kad od njega dozna što želi da dozna, šaptala je nada, uporno se boreći sa strahom koji je nagonio na očajničku akciju.

Nepoznati je stajao tako blizu da je mogao zapaziti i druge detalje. Tamna odeća, široki kožni opasač oko pojasa, i...

Kapuljača, ili maska koja potpuno skriva lice!

— Ko... ko si ti? — proste njena Sitvel.

Dugi mač u ruci nepoznatog se pokrete pred Sitvelovim očima.

— Zar ti ovo ništa ne govori?

— N-ne...

— Moj kostim, oružje? Nikada nisi video ništa slično?

Sitvel s naporom proguta pljuvačku. Pa naravno, do đavola! Sve to iznenada mu se čini veoma poznatim, ali neka bude proklet ako uspe da se seti gde je i kada video nešto slično!

— Ne znam — prošaputa. — Ne znam...

Tihi smeh dopre do njega, prigušen gustom tkaninom kapuljače na licu.

— Ninda — reče nepoznati, dok je njegov smeh još odzvanjao u Sitvelovim ušima. — Ja sam ninda...

*
* *

Uprkos ventilatoru, u minijaturnoj kabini sa radio-uređajima bilo je vruće kao u paklu i Lind oseti kako mu se novi potoci znoja slivaju niz leđa.

Pokret glave bio je dovoljan da radista shvati šta se od njega očekuje. Skidajući slušalice sa glave, on ih položi na sto, po kupi sa stola otvoreni časopis i pobočke se provuče pored Linda čije je ogromno telo gotovo ispunjavalo kabinu.

Lind sačeka da se vrata zatvore za čovekom, pa tek tada zauze njegovo mesto. Ključićem izvučenim iz džepa na košulji on otvori limeni poklopac uređaja koji Marsini, radista, nika da još nije video otvorenog. Ni je ni bilo potrebe za tim; Lind je još davno naučio da je u ovom poslu najbezbednije verovati samo sebi i nikom drugom.

Sa nekoliko hitrih i veštih pokreta on na brodski radio-ure-

đaj priključi ono što se u stručnom jeziku naziva skrambler. Kada uspostavi vezu, može govoriti sasvim otvoreno u mikrofona; čak i ako neko uhvati njegovu emisiju, jedino što će čuti u svom zvučniku biće nerazumljiva zbrka signala.

Zapravo, samo blizanac ovog uređaja, za koji ni sam Lind nije znao gde se nalazi, u stanju je da tu zbrku pretvori u razumljiv govor. Možda je prijemnik s tim uređajem u San Francisku, samo tridesetak milja iza horizonta, ali je isto toliko verovatno da je i u Londonu. Ili u Timobuktuu.

— Zove »Zlatna zvezda« — reče u mikrofona pošto je uključio uređaj i podesio ga na frekvenciju koju je jedino on na brodu znao. — Zove »Zlatna zvezda«...

Znao je da će posle prve kratke potvrde prijema nastupiti povelika pauza. Tamo, kraj drugog uređaja, takođe je stalno čovek kome se ne sme do kraja verovati, neko kao Marsini na »Zlatnoj zvezdi«. Jedino što on može učiniti jeste da pozove nekog drugog koji će primiti Lindovu poruku, a to obično traje nekoliko minuta.

Zapalio je cigaretu i udobnije se namestio u stolici, ali mu se znoj i dalje slivao niz telo.

Bilo je đavolski tvrdo onih nekoliko poslednjih sati, pre nego što su napustili američke te ritorijalne vode. Istina, opasnost je i sada postojala, ali bar nekoliko stotina puta manja nego samo sat ili dva ranije.

Zvučnik zapucketa i Lind ba ci cigaretu na pod, prihvatajući se mikrofona.

— Baza ovde, »Zlatna zvezdo« — dopre poznati suvi glas iz zvučnika. Jasan i razgovetan, mnogo jasniji nego pre šest meseci kada je Lind poslednji put bio u situaciji da upotrebi skrambler.

— Imam nevolja, Bazo — reče Lind, oprezno birajući reči. Ni on sam nije voleo kada mu se podređeni obraćaju za pomoć zbog svake sitnice, ali ovoga puta nije bilo drugog izbora. — Protivavionske rakete nisu stigle sa obale. Čamac koji je otišao po njih nije se vratio.

Samo toliko. Jednostavne činjenice. Neka tamo u Bazi lupa ju glavu pitanjima šta se to, do đavola, moglo dogoditi!

— To znamo — odgovori Baza i Lind se trže, nemo oblikujući psovku na usnama. — Uхватili smo emisiju jedne komercijalne radio-stanice iz San Franciska koja je imala vest o tome.

— Fino! — jetko reče Lind.

— Onda mi bar vi možete objasniti šta se dogodilo, do đavola!

— Možda. Koji je tvoj položaj sada, »Zlatna zvezdo«?

Nepokretnog lica Lind izdiktira podatke o koordinatama i kursu.

— Napustili smo američke te ritorijalne vode — dodade na kraju.

— To vidim — suvo odvrati glas. — U redu, »Zlatna zvezdo«, učinio si jedino što se moglo učiniti. Kad smo čuli vest, uplašili smo se da ne pokušas da otkriješ šta se dogodilo i time ugroziš ostatak tovara.

— Iskušenje je bilo veliko — isceri ze Lind mikrofonu — ali sam nekako odoleo. Mogu li sada čujem šta je sa mojim ljudima i gde su nestale proklete rakete?

Kratka pauza, a onda se glas ponovo javi.

— Prema izveštaju koji smo mi čuli, rakete su nađene na molu. Još uvek u kombiju, čija su vrata čak bila otvorena. Pod molom je otkriven čamac sa broda, bez ikakvih oznaka.

— A ljudi? — nestrpljivo upita Lind. Do đavola i sam zna da njegovi brodske čamci ne nose nikakve oznake kada idu u misije poput ove!

— Mrtvi. I oni, i dvojica iz kombija. Izmasakrirani, to je reč koju je reporter upotrebio.

— Izmasakrirani?

— Ti novinari uvek pomalo preteruju, »Zlatna zvezdo« — odgovori mu zvučnik. — Naši ljudi u San Francisku bez sumnje će uskoro doznati šta se stvarno dogodilo i ko je zabrljao.

— Jasno — reče Lind. Sa olakšanjem je obrisao znoj sa lica. Do đavola, svako razuman shvaća da u čitavoj proklesnoj stvari do njega nema nimalo krivice!

— Po svemu sudeći, ekipa u kombiju bila je neoprezna. Neko je pokušao da se dočepa naših raketa, ali nije uspeo da to izvede dovoljno brzo, iz ko zna kojeg razloga. To je prvo što je nama ovde palo na pamet.

»Razgovorljiviji je nego obično«, prolete Lindu kroz glavu. »I oni tamo, u Bazi, postali su nervozni!«

— U redu — reče. — Kakve su moje instrukcije?

Ponovo kratka pauza. Na trenutak sklapajući oči, Lind dočara u sebi sliku velike, jarko osvetljene prostorije, po čijim zidovima vise detaljne geografske karte svih delova sveta. Unao-kolo su gomile elektronskih ure

đaja, kraj njih ljudi koji znaju svoj posao.

Nešto nalik Hjustonu kad se lansiraju rakete u svemir, verovatno. Organizacija koja kontroliše najmanje deset odsto ilagalne trgovine oružjem na planeti na može biti mnogo siromašnija od NASA..

Lind je na prilično visokom mestu u toj organizaciji, ali još uvek ne toliko visokom da bi znao gde se Baza nalazi. Možda je vreme i da dozna, do đavola. Postaje pomalo umoran od te neprestane napetosti. I od gluposti kao što je ova koja se dogodila na dokovima San Franciska!

— »Zlatna zvezdo«, odlučili smo da tovar dopremiš direktno u Bazu — reče glas iz zvučnika, gotovo kao da neko tamo čita Lindove misli. — Posle ovog događaja, preveliki je rizik držati se utvrđene rute, bar dok ne doznamo ko nas je provalio i gde.

— Vrlo mudro — reče Lind. Nadao se da mu glas ne odaje iznenadnu radost koju je osetio. Prokletstvo, konačno je dovoljno visoko u organizaciji da može doznati gde je Baza!

— Podrazumeva se da ostatak posade ne zna cilj puta i značaj tog mesta — produži glas. Koordinate su sledeće...

Lindove oči klizile su po karti Tihog okeana raširenoj na zidu pred njim, dok je u memoriju urezivao primljene podatke.

— To je sve — završi glas iz zvučnika. — Neko pitanje?

— Ne, sve je u redu — odgovori Lind. — »Zlatna zvezda«, kraj.

— Baza, kraj! — odgovori glas i Lind pruži ruku da isključi uređaj.

Ponovo ga je pažljivo zaključao pre nego što je ustao i prišao bliže karti, pokušavajući da bez instrumenata odredi tačan položaj Baza na osnovu njenih koordinata.

— Laguna San Injasio — reče jedan glas iza njega.

Lind se trže, kao da mu je vratio dotaklo usijano gvožđe.

Kao i obično u takvim situacijama, kroz glavu mu je prolele čitava poplava pretpostavki u jednom jedinom deliću sekunde, pre nego što je uspeo da se okrene i pogleda odakle dopire taj glas u prostoriji u kojoj je morao, **morao** biti sasvim sam!

Neko je nečujno ušao i stao iza njega, neko se grubo našalio sa zvučnikom skrivenim u kabinu, neko je sve vreme bio tu, u zaklonu kakav, u stvari, nigde ne postoji u minijaturnoj kabinu...

Istina je bila mnogo strašnija

od svih tih pretpostavki. U šoku, Lind instinktivno koraknu unazad, pribijajući se leđima o metalni zid.

Prilika pred njim, čovek njegove visine i možda samo nešto malo užih ramena i kukova, ode ven od glave do pete u crnu tkaninu koja podseća na svilu!

Iz dva uska proreza na licu crne kapuljače gledaju ga oči čija boja neodoljivo podseća na usijani čelik. Nad' levim ramenom štrči nešto što bi moglo biti samo drška jednog od onih dugih samurajskih mačeva koje je Lind viđao za svojih boravaka u Japanu.

Japan...

Do đavola, taj čovek pred njim, on...

— Laguna San Injasio — reče ponovo čovek u crnom. — To je mesto gde treba da dovedeš »Zlatnu zvezdu«.

— Ninda — s naporom proša puta Lind. — Ninda, boga mu!

— Tačno.

Da li mu se čini, ili su se pod crnom svilom nevidljive usne raširile u osmeh?

Lindov pogled pređe po kabinu sa radio-uređajima. Ne, tu nema mesta ni koliko da se sakrije mačka, još manje čovek visok kao i on, Lind!

Ono, međutim, što su mu u Japanu pričali o nindama, kaže

da oni umeju da budu i nevidljivi, ako to pože. Lind je bio gotovo spreman da poveruje u ot. . .

— Nemoguće! — reče dižući ruku da obriše znoj sa lica. — Nemoguće!

— Svet je pun nemogućih stvari — sleže ninda ramenima. — Da ti je neko pre pet minuta rekao da ćeš doznati položaj Baze, ti mu ne bi poverovao. Hvala ti na pomoći, u sva kom slučaju. Odavno tragam za koordinatama koje sam maločas čuo.

Lind steže zube u nemoćnom besu, ali je njegov strah još uvek bio u onoj fazi koja podržava instinkt samoodržanja. Postoji i druga faza, ona iz koje se rađa gnev takvog intenziteta da čoveka može baciti i u najveću opasnost i najveće rizike. . .

— Ti si lud — reče. — Nemaš nikakvih izgleda da izađeš živ oдавде. Dovoljno je da samo jednom viknem i. . .

— Misliš da bih ti dopustio da vikneš? — Ili da bi me tvoji ljudi mogli zadržati na brodu, čak i kada bih ti dopustio da ih dozoveš?

Lind nemo odmahnu glavom. Ne, naravno da ne. Dovoljno do bro je poznavao svoju posadu da bi znao kako se ne mogu suprostaviti biću oko kojeg se u

Japanu ispredaju čitave legende. Uostalom, i sam način na koji se jednostavno stvorio ovde, pred njim, govorio je dovoljno. . .

Lind uzdahnu.

— Šta. . . šta hoćeš od mene? — upita prigušenim glasom.

— Sada više ništa — sleže ninda ramenima. — Ono što sam želeo, već sam dobio.

Znoj se iznenada sledi na Lindovim leđima. Ono što sve do tada nije želeo da prizna čak ni samom sebi, sada postade očigledno.

Ninda će ga ubiti onoga časa kad poželi da ode sa broda, u to nema više ni najmanje sumnje!

— Sačekaj malo — reče, gutajući žurno pljuvačku. — Biće ti potreban čovek koji ti može pomoći. . . U Bazu nije lako prodreti, veoma je dobro obezbeđena i. . .

— To ti verujem — nasmeja se ninda pod svojom maskom. — Na svoju nesreću, ti o Bazi ne znaš ništa više od mene. A čak i da znaš, ne bih se usudio da poverujem u tvoju pomoć.

Lindove grudi se raširiše od snažnog udisaja. I potpuno neiskusan čovek zaključio bi da je to samo priprema za napad koji će uslediti u sledećem trenutku. . .

Napad rođen iz očajanja, naravno; u času kada se stisnutih pesnica bacio napred, i sam Lind morao je znati da nema izgleda ni koliko poslovična mačka od hartije u paklu...

Brzinom munje ninda iskorači i podiže levu ruku sa stisnutom pesnicom.

Kratak zamah, udarac u sam vrh Lindove brade preko neefi kasnog garda. Lindova glava ostade u mestu, telo i noge nastavili da se kreću unapred, no seni silom inercije.

Zdrobljene vilice, sa komadićima kosti koje su prodrle u mozak, Lind je bio mrtav pre nego što je njegovo teško telo čitavom dužinom tresnulo o metalni pod..

*
* *

— Pa i nije baš nešto naročito!

Taj pomalo prezrivi komentar izašao je iz usta krupnog mladića duge plave kose i preplanulog lica sa grubim, a opet neodoljivo simpatičnim crtama. On se istezao da bi kroz prozor sportskog aviona na svojoj strani bolje video tle koje se prostiralo na hiljadu i dve stotine stopa pod njima.

Drugi čovek, za upravljačem aviona, samo se osmehnuo, iako je i njegov pogled upijao detalje odozdo. I njegovo lice bilo je preplanulo, ozbiljnih crta, sa dubokim tamnoplavim očima, pokreti ruku na upravljaču hitri i odlučni.

— A šta si ti očekivao, Pite? — javi se i treći glas, sa sedišta iza njih. U njemu je gotovo nestala sitna i krhka devojka duge crne kose i ljupkog lica, čije su krupne crne oči blistale unutrašnjom vatrom. — Ta njihova Baza mora biti nevidljiva, jer je već suviše radoznalih očiju i kamera u vazduhu i oko naše sirote planete!

— Suviše smo daleko — reče pilot — da bismo uopšte mogli videti neki detalj Baze.

— I nećemo ni biti bliže, bar za sada, Les.

— Ne, nećemo. Sportski avioni nisu retki u ovom kraju, ali će svaki let nad samom Lagunom San Injasio automatski biti sumnjiv. Običi ćemo oko vulkanske kupe i vratiti se, kao da nam je samo to i bio cilj.

Nešto desno od pravca njihovog leta iz ravnice prekrivene zelenim tepihom džungle naglo se dizala kupa ugaženog vulkana, a iza nje venac planina Sijera Viskaino koje obeležavaju za

padnu obalu ovog dela dugog poluostrva Kalifornija.

Laguna San Injasio, duboki zaliv koji je okean nekada davno oteo od kopna pružao se južno od pravca leta aviona, suviše daleko da bi se i mogao razaznati neki detalj.

Neobična trojka, međutim, nije se ovde ni nalazila u potrazi za detaljima, jer ih je, bar u ovom trenutku, mnogo više od same baze krijumčara oružja mnogo više zanimala njena neposredna okolina. Samo dva puta vodila su na jug, prema obali okeana, od galvnog auto-puta broj jedan koji se protezao čitavom dužinom poluostrva Kalifornija, i ta dva puta izdaleka su zaobilazila lagunu.

Let sportskim avionom nad ovim predelom trebalo je da im pokaže postoje li novoizgrađeni putevi ili staze koje izvide na lagunu. Čak i najdetaljnije vojne sekcije, a njima su raspolagali, obično su stare nekoliko godina, a to je mnogo vremena čak i za ovaj zabačeni i zaostali deo poluostrva.

Uopšte zapadna obala Kalifornije, onog njenog dela koji pripada Meksiku, daleko je manje razučena i naseljena od istočne, okrenute mirnijim vodama zaliva Kalifornija i meksičkom kopnu. Od Tihuane na

krajnjem svereu do rta San Lukas na krajnjem jugu, Enseneda je jedini grad vredan pomena, a i on sam je jedva pedeset milja od Tihuane, na ovom istom auto-putu broj jedan, koji su maločas nadletali avionom.

Čak i u prvoj liniji, od Lagune San Injasio do Ensenede je najmanje četiri stotine milja, još jedan dokaz da su trgovci smrću odabrali sebi dobro mesto za skrovište i centar u kojem se krije mozak njihovih operacija. Čak ni mnogo efikasnije obalske patrole od meksičkih ne bi uspele da drže pod kontrolom stotinama milja duge obale poluostrva.

— Ja mislim da mi samo gubimo vreme — promrmlja ponovo plavokosi, onaj koga su nazivali imenom Pit. — Ne bismo im smeli dati vremena da se srede, do đavola, Les!

Pilot ga iskosa pogleda, samo na trenutak odvajajući oči od tla ispod njih.

— Misliš da su već otkrili da su izgubili »Zlatnu zvezdu«?

— Pa naravno! Trebalo je da uplovi u lagunu još juče ujutru!

— To je tačno, ali je isto tako tačno da je potpuni gubitak broda poslednje što će im pasti na pamet. »Zlatna zvezda« je bila ispravna, vreme savršeno mir-

no svih ovih dana; kladim se da sada koriste sve svoje veze od San Franciska dovde da prove- te da li je brod imao neki ne- prijatan susret sa obalskim stra- žama, ili je možda konkurencija pridobila posadu i tovar za se- be. I to se često događa u po- slu sa oružjem, znaš!

— Znam — progunda Pit, u podzemlju San Franciska mno- go poznatiji kao Tabasko. — Ortak, ono što ja ne znam o tr- govini oružjem i nevredi zna- ti!

— Izvini — osmehnu se onaj koga je Tabasko nazvao ime- nom Les. — Zaboravljaš da oni neprestano pokušavaju da stu- pe u vezu sa brodom, nadajući se da se radi o sasvim banalnoj stvari kao što je neki kvar. Ipak, biće oprezniji nego ikada i up- ravo zato želim da u Bazu u- dem tek kada se malo primi- ri.

— A to vreme — tiho doda- de devojka — pomoći će nam da se što bolje pripremimo za posao...

— Sumiko je u pravu — kli- mnu Les glavom. — Učinio sam sve što sam mogao, ali tako ve- liki brod kao što je bila »Zlat- na zvezda« ne može potonuti bez ikakvog traga. Pre ili kasni je drugi brodovi naići će na ostatke koji još plutaju površi-

nom okeana i obavestiti obalu o tome. Banda ima svoje lju- de i u obalskim službama i lu- čkim kapetanijama.

— Da, i shvatiće da je »Zve- zda« potonula i tek tada biti oprezni!

— Ne više nego sada — sle- že Les ramenima. — Zapravo, lako mogu pomisliti da je brod potpuno bez ikakvog uticaja sa strane. Onakva gomila municije i eksploziva uvek predstavlja rizik i do eksplozije može doći i sasvim slučajno, zar ne?

— Slučajno! — frknu Pit pre- zrivo. — Savremeni eksplozivi nisu tako osetljivi kao nekada, boga mu... Uostalom, zašto ja sve to pričam, kad ionako sve to znaš!

— Drugim rečima — umeša se devojka — ti si uveren da oni sumnjaju kako je neko ume- šao svoje prste u nestanak »Zla- tne zvezde«, Pite?

— Potpuno. Slučajno znam nešto više o tome kako rade mo- zgovi zločinaca.

Za upravljačem aviona Les se iznenada glasno nasmeja.

— Šta je sad, do đavola? — nestrpljivo upita Tabasko. — Opet sam nešto lupio?

— Naprotiv. Pogledaj dole, prema laguni...

— Ne vidim ništa — promr- mlja Pit naginjući se.

— Ni ja — reče devojka — iako sam u pogodnijem položaju od tebe...

— Nijedno od vas dvoje ne vidi svetli kružić na zelenoj pozadini džungle? Šta je s vašim vidom, ljudi?

— Nijedno od nas dvoje nije ninda — promrmlja Tabasko. — Ili je to samo tvoj trik da skreneš razgovor sa neugodne teme, a?

— Ne — tiho reče devojka. — Sad kad znam šta treba da tražim, i ja vidim taj kružić. Helikopter, Les?

— Helikopter — klimnu glavom jedini ne — Japanac koji je ikada uspeo da postane ninda. — Bolji dokaz da je Baza u laguni više nam i nije potreban!

— Hmmm... zbog čega bi oni tako neoprezno odali svoj položaj, do đavola? Morali su videti naš avion!

Pod sigurnom rukom pilota, avion se već kretao po luku, naglo smanjujući visinu i približavajući se vulkanskoj kupi.

— Helikopter je uzleteo baš zato što su nas videli — reče Les. — Jednostavno, oni ne žele da se mi mirno vratimo u Santa Rozaliju.

— Zato idemo dole? — nervozno upita Tabasko. — Ne možemo im umaći?

— Helikopteru i možemo... ali raketama koje nosi sa sobom — nikako!

— Misliš da oni... Prokletstvo!

Načinivši gotovo pun krug oko vrha ugašenog vulkana, mali avion je sada jurio pravo na zapad, koristeći planinu kao zaklon od osmatrača u helikopteru.

— Uzalud se trudiš Les — promrmlja Pit. — Imaju ti moci i radar, znaš...

— Znam. Jedina šansa nam je da budemo dovoljno nisko u trenutku kada lansiraju raketu. Sumiko, ti moraš biti osmatrač. Pite, otvori prozor na tvojoj strani...

Buka motora naglo se pojača, praćena šumom vazduha po trupu i krilima aviona. Nepune dve milje iza njih, svetlucavi krug izroni nad vrhom ugašenog vulkana i zastade tu, nalik grabljivici koja strpljivo osmatra tle u potrazi za plenom.

— Videće nas! — prostenja Tabasko. — Oh, prokleti bili!

— Sumiko, pređi na Pitovo sedište. Ja ću dalje osmatrati — oštro zapovedi ninda. — Kad kažem sad, iskačite!

Pit začuđeno pogleda u tamnozeleno krošnje koje su ludom brzinom promicale pod njim.

— Da skačemo? Poludeo si?

— Kad pod sobom ugledamo put, do obale će ostati jedva nešto od milje, Pite — užurbano je govorio ninda, oslobađajući se sigurnosnog pojasa i privlačeći sebi dugu vreću od grubog platna, njegov jedini prtljag. — Spustiću se na visinu od pedesetak stopa, čim stigne mo nad vodu... a to nije skok kojeg se treba plašiti, do đavola!

— Pedesetak stopa! Pih, šta je to pedesetak... **Pedesetak** stopa?! Pa ti stvarno jesi lud, Lesli Eldridže!

Lesli ne odgovori ništa, ne skidajući oka sa helikoptera koji se ponovo ustremio za njima. Njegova pažnja bila je podeljena između čelične ptice i tla, ruke na upravljaču u neprestanom sukobu između potrebe da se spuste što niže i opasnosti od krošnji što štrče nad džunglom.

— Put! — zaurla Tabasko. — A tamo napred vidim i obalu, Les!

Zgrčena pod poklopcem kabine, gotovo klečeći na Pitovim širokim ramenima, devojka se naže napred. Da, tamo dole, ne punu milju dalje, jasno se vidi biserno beli venac pene talasa koji udaraju o stenovitu obalu.

— Hoćemo li stići, Les? — prošaputa zabrinuto.

Pogled ninde bio je ponovo uprt unazad.

— Ako u sledećih pet sekundi — reče — ne lansiraju tu raketu, trebalo bi da uspemo...

Klimnuvši glavom, devojka ovlaži usne, grčeći mišiće na skok. Još nekoliko visokih krošnji, a onda će avion moći da se spusti gotovo nad samu vodu i smanji brzinu, čineći tako neizbežni skok nešto manje opasnim.

Dve sekunde... tri... četiri...

— Skači! — zaurla ninda, na glo povlačeći sebi upravljač kako bi što niže oborio nos aviona. — Skači, boga mu!

* *

Urlajući iz petnih žila Tabasko se odbaci u prazninu pod sobom, devojka gotovo odmah za njim.

Nije bilo vremena da pogledom prati njihov pad. Sva pažnja i koncentracija ninde u nekoliko narednih delića sekunde mora biti usmerena na očajničko kockanje sa smrću, na pokušaj da u poslednjem trenutku prevari uređaj za vođenje rake te i izbegne njen pogodak...

Običan mali sportski avion nije dovoljno brz da izbegne ra

ketu građenu tako da može dostići i moderne lovačke avione prema kojima je ova letelica prava igračka. Postoje, međutim, manevri koji izgleda na to donekle povećavaju... pod uslovom da njihov cilj u krajnjem slučaju i nije da avion ostane neoštećen.

Ninđa je znao da će za manje od tri sekunde zmija sa usijanim repom dotaći krhki trup letelice u kojoj se nalazi. Jedino što je želeo bilo je da se to dogodi u času kada ona bude već daleko od njegovih prijatelja.

Manevar u koji je uveo avion jednostavno je zabranjen, jer ga krila sportskih aviona ne mogu izdržati...

Konstrukcija je zastenjala i taj šum čuo se čak i kroz buku aviona pod najvećim gasom. Unoseći dobar deo svoje ogromne snage u pritisak na upravljač, ninđa drugom rukom izbacila kroz otvor vreću sa svojim oružjem i ostatkom opreme. Njegov mozak je, uprkos užasnoj opasnosti, automatski beležio relativnu udaljenost te tačke od orijentira na obali kako bi se, čim se za to ukaže prilika, mogao vratiti po svoje stvari.

Mali avion se prope, izdižući gotovo vertikalno uvis prednji kraj. Boreći se sa silom koja je

svu krv iz njegove glave potisnula naglo naniže, boreći se sa ubrzanjem koje je njegovu težinu naglo uvećalo nekoliko puta, ninđa odbaci upravljač i obema rukama se uhvati za ivicu otvora bočno od sebe.

Uski sivi trag dima na zelenoj pozadini džungle jasno mu reče da je njegov manevar uspeo i da je raketa na trenutak promenila kurs, zavedena skretanjem aviona.

Ali je sada ponovo hrlila prema njemu, kao da elektronski uređaj u njenom vrhu oseća perversno zadovoljstvo u tome što će se zariti u telo nemoćne žrtve...

Upinjući svu snagu, odbacujuć se nogama od sedišta, ninđa se odbaci u vazduh.

Zakoni kretanja nalogali su da njegovo telo još delić sekunde nastavi kretanje preuzeto od aviona, i to se i dogodilo. U času kad krila letelice počеше da se lome, ninđa je bio u najvišoj tački svoje putanje.

Sila gravitacije, naravno, sledećeg trenutka preuze telo ninde i naglo ga povuče naniže, prema blago ustalasanoj površini okeana. Trup aviona produži još nekoliko jardi vertikalno uvis, pokoravajući se vučnoj sili elise.

Imao je samo toliko vreme-

na da registruje tri detalja: položaj dva koncentrična kruga na vodi, tamo gde su tela njegovih prijatelja probila njenu površinu i...

I to da će u sledećem stotom delu sekunde raketa nemilosrdno pogoditi svoj cilj!

Skupio se u loptu, privlačeći udove trupu i obarajući glavu, tako da mu samo leđa budu okrenuta propetoj i sada potpuno nepomičnoj letelici. Njegova očajnička igra se isplatila; ako su preživeli skok u vodu, Sumiko i Tabasko Pit sada su van opasnosti od eksplozije.

On sam, međutim...

Iako su mu oči bile sklopljene, blesak eksplozije dade mu do znanja da odmah za njim stiže udarni talas, noseći sa sobom nebrojene komadiće letelice koju je pogodak bojeve glave pretvorio u užarenu loptu.

Udarac u leđa bio je snažan, snažniji od svih udaraca koje je ikada osetio. Ma kako to apsurdno zvučalo, udarni talas eksplozije spasao ga je od težih povreda, odbacujući telo ninde u stranu i dajući mu ubrzanje koje će omogućiti da izbegne one najbrže i najopasnije krhotine aviona koji se raspao samo dvadesetak jardi nad njim!

Ipak, ipak...

Sudar sa užarenim krhotinama morao je biti bolan, ali ga ninda, srećom, nije osetio.

Potres od bliske eksplozije izazvao je hidrostatički šok u telu ninde i on je bez svesti letio kroz topli vazduh, potpuno nalik nekom od većih odlomaka uništene letelice.

Sudar sa površinom vode nije bio nimalo nežan, ali je, što se ninde tiče, imao delotvorne posledice, jer ga je, bar na trenutak vratio svesti.

Zamahnuo je rukama i nogama u pokušaju da se vrati na površinu. Srećom po njega, putanja pada vodila ga je po plitkoj parabolli, tako da je potonuo svega nekoliko stopa pod vodu.

Otvorio je oči kada je izbio na površinu, ali je to predstavljalo preveliki napor. Dok su svud unaokolo pljuštali sitni otpaci aviona, on sklopi oči i prepusti se talasima da ga samo održavaju na površini...

Dodir slane vode sa ranama i opekotinama po leđima je užasno bolelo i on ispusti dugi, prodorni krik kojim svako živo bi će protestuje protiv okolnosti u kojima se zateklo.

Stotinak jardi dalje, Tabasko Pit'ču taj krik i prope se nad vodu u pokušaju da vidi odakle on dopire. Pred očima mu

je, međutim, treperilo, i boleo ga je svaki delić tela. Samo onaj ko nikada nije skakao u vodu sa većih visina može poverovati u iluziju mekoće koju stvara površina vode.

— Sumiko... Sumiko — poziva slabašnim glasom.

Nikakvog odgovora. Iz daleka, odbijen od stenovite obale, dopre samo odjek malopredašnjeg krika.

— Sumiko!

— Ovde... ovde sam, Pite!

— javi se jedva čujno devojka. — Sve je u redu, Pite... sve je u redu!

— Pom... pomози...

— Drži se... odmah dolazim!

— Ne... ne meni... njemu... njemu!

I sama se boreći sa nesvesiicom, devojka dopliva do Pita i obavi mu ruke oko vrata. On se slabašno koprcio u pokušaju da se oslobodi stiska.

— Pusti me... prokleta bila! Les... njemu... pomози!

Devojka zajeca od nemoći.

— Ne mogu... Pite... predaleko...

Mlatarajući drugom rukom, Tabasko je trljao oči u pokušaju da sa njih skine crnu koprenu koja je ovaj blistavi letnji dan pretvarala u suton.

— Gde... gde je on?

— Ne znam, ne znam!

Boreći se sa panikom, Pit duboko udahnu, ispunjavajući pluća vazduhom.

— Smiri se — reče malo razgovetnije. — Moramo... moramo slušati...

Prepuštajući se talasima, oni su napeto osluškivali, s naporom dižući glavu nad vodu.

U ušima im je toliko tutnjalo, međutim, da nisu mogli čuti baš ništa. Opuštajući se, Pit ponovo nekoliko puta duboko udahnu i to mu malo razbistri pogled.

— Čekaj — reče. — Moramo najpre povratiti snagu... ako mislimo da pomognemo Leslieju...

— Nemamo vremena, Pite! Možda on upravo u ovom času... umire!

Tabasko se borio pod vodom, oslobađajući se obuće i odeće.

— Ako umire — dahtao je — onda je za našu pomoć prekasno... a nikakve koristi... neće... biti ako... se i sami... udavimo!

Devojka ga zgrabi za rame. Oči su joj iznenada bile pune nade.

— Pite! Slušaj!

Tabasko zadrža dah i osvrte se po svom uskom horizontu.

— Motor! — reče jedva čujno. — Čamac, tako mi boga!

— Spasiće ga, Pite! Spasiće Leslija!

Naprežući mišiće, Tabasko iz diže gornji deo tela nad vodu, pretražujući pogledom okolinu.

— Ništa ne vidim... još...

— Svejedno! Sasvim je jasno da se čamac približava!

— Jeste, ali...

Dva krupna oka ga pogledaše i nadu u njima zameni strah.

— Pite... da li... da li bi to mogli biti...?

— Oni? Ne znam, mala... ali bih sasvim ozbiljno računao sa tim...

Devojka se ugrize za usnu.

— Onda nam preostaje samo jedno... da otplivamo ka obali i pokušamo da se skrijemo u džungli...

— Tako je... a posle ćemo već videti možemo li nekako pomoći Lesliju... Imaš li snage za plivanje?

Sumiko potvrdno klimnu glavom. I ona je iskoristila predah da se oslobodi suvišne odeće kako bi lakše plivala.

— Idemo onda — odlučno reče Tabasko. Njegovo moćno telo već je savladalo šok od pada u vodu i on je bio spreman i za najveće napore.

Zaplivali su pravo prema ste novitoj obali, udaljenoj manje od sto jardi od mesta gde su

se našli. Tabasko nekoliko puta zastade da oslušne zvuk motora, odrečno odmahujući glavom na nemo pitanje Sumiko.

Bili su možda na polovini puta kad Pit zastade još jednom.

— Vidim ih — reče prigušenim glasom, kao da se plaši da će ga ljudi u čamcu čuti kroz buku motora.

— I ja. Pite... zastali su... baš tamo gde je Lesli pao!

Osmeh osvetli grubo Tabaskovo lice.

— Saginju se — reče, jedva savlađujući uzbuđenje. — Izvlače ga iz vode, Sumiko! On je živ, živ!

— Plivajmo dalje! — upozori devojka, iako je i njeno lice bilo ozareno od sreće. — Ako su ga zaista šćepali krijumčari oružja, onda je i njegova i naša jedina šansa u tome da im bar mi umaknemo!

Tabasko odmahnu glavom. Dopršivši operaciju prebacivanja opuštenog tela ninde u čamac, ljudi u njemu nastavili su potragu po površini vode.

Nije to ni bila potraga u pravom smislu, jer su njihove dve glave morale biti sasvim vidljive čak i za najgoreg osmatrača u čamcu.

— Dolaze po nas — reče Tabasko mirno. — Nemamo nika-

kvih izgleda da im umaknemo!

Devojka klimnu glavom.

— Možda je bolje — reče — da svi troje budemo zajedno. Kada se Les malo oporavi, već ćemo nešto smisliti da se izvučemo, zar ne?

Tabasko se isceri.

— Nije nam prvi put da smo u ovakvoj stisci, mala. A bili smo i u gadnijim gužvama, ponekad.

Čamac načini elegantan luk na površini vode i zaustavi se pred njima. I dalje se drsko cereći, Tabasko prebroja poglede ljudi u njemu.

Četvorica momaka grubog i profesionalnog izgleda. Automatske puške u njihovim rukama, sem onoga na krmu, deluju opasno i liče na oružje koje je već bilo češće upotrebljavano.

Onaj koji je stajao na pramcu oprezno se nađe napred da bolje pogleda njih dvoje.

— Hej! — reče glasno. — Šta to imamo ovde? Ženska, tako mi boga!

— Budi džentlmen, Haloran — iskezi se čovek do njega. — Pruži dami ruku, do đavola!

Ignorišući pruženu ruku, Sumiko se hitro uspuza u čamac i spusti na kolena pored tela u pokidanoj, nagoreloj i krvavoj

odeći, ne obraćajući pažnju na koncert zvižduka i uzvika oduševljenja s kojima je posada čamca propratila pojavu gotovo nage devojke među sobom.

Nisu, međutim, zaboravili na opreznost i Tabasko Pit zastade sa rukama na ivici čamca, zureći u puščanu cev uperenu pravo među njegove oči.

— Kako ti izgleda, Sumiko? — upita tiho.

Ninđa je ležao licem nadole, potpuno nepomičan. Nije reagovao na hitne pokrete kojima je devojka opipala čitavo njegovo telo.

— Nema težih spoljnih povreda — odgovori ona isto tako tiho. — Ali... posledice šoka su očigledne...

*
* *

Plamen... neizdržljiva vreli-
na koja mu peče kožu...

Ne, to je samo njegova živa mašta dočarala neki budući trenutak. Istina, sunce je vrelo i peče nago telo mladića, ali to ni izbliza nije dovoljno da izazove osećaj panike koji je trenutak ranije morao s mnogo napora savladivati.

Njih petorica stoje nagi i izloženi vrelom suncu već goto-

vo pun čas, dok sensei Tanaka čuču nekoliko koraka dalje, na obali rečice i šara prućem po pesku. mrmljajući nešto nerazumljivo u dugu belu bradu.

Čak i mladić iz Amerike zna da se sprema još jedan od teških i veoma često po život opasnih ispita kojima se s voljom podgrevaju svi koji su po želeli da jednoga dana postanu nihče u školi senseija Tanake.

Oni prvi i najteži dani već su za njima, naravno. Od sedamdeset i šest učenika, koliko je pre godinu i po dana počelo obuku u ninducuu, preostalo ih je još svega sedamnaest.

Svi koji nisu uspeli sada su mrtvi. Ninducuu ne deli učenike na dobre, manje dobre i loše; dobri ostaju u životu, to je jedini kriterijum i jedina ocena osim škrtih senseija Tanake za neki veoma uspešno izvedeni potez.

Za mladića iz Amerike — a njegovo ime još uvek nije Lesli Eldridž, jer će to ime odabrati tek mnogo kasnije — to vreme bilo je sigurno dvostruko teže nego za ostale kandidate, Japance. Jezicka barijera, pre svega, ali je nju uspešno savladao zahvaljujući mo-

žda pre svega onom neočekivanom razumevanju, gotovo te lepatskoj vezi sa starim Tanakom.

Kako bi se, inače, moglo objasniti što je krenuo bez cilja, ušao u šumu i lutao kroz nju čitavu noć da bi se u samu zoru zatekao na pragu Tanakine kolibe?

Ta neshvatljiva bliskost duha starog Japanca i mladića iz jednog sasvim drugog sveta provela ga je kroz sve opasnosti i sva iskušenja poslednjih godina i po dana. Iako još uvek nije mogao da uđe u zakučaste fineze japanskog izražavanja, uvek je mnogo pre drugih shvatio stvarno značenje Tanakinih reči i iz njih umeo da izvuče ono zrnce znanja koje će mu jednog od narednih dana pomoći da savlada još neku na izgled nesavladivu prepreku.

Kao ovog jutra, na primer...

»Ninda mora videti i shvatiti sve oko sebe«, govorio je juče popodne sensei Tanaka. »Svako stablo, svaku vlat trave, svako zrno peska... Sve oko nas predstavlja samo deo jedinstvene celine i ima svoju funkciju u toj celini. Ako želi da živi i pobeđuje, ninda mora naučiti da shvati tu celinu, prilagođava joj se i iskorišćava sve što mu celina pruža... svako sta-

blo, svaku vlat trave... svako zrno peska...«

Tanaka nije izgovorio ni reči otkako su stigli na ovo mesto, ali pet mladića, grupa koju je sensei izdvojio kao najbolju, već shvataju kakav je ispit pred njima.

Dosta jednostavan, naizgled. Ali...

Koplja od tvrdog drveta zarivena su u zemlju u šahovskom rasporedu. Po šest kopalja u redu, na dužini od dvadeset stopa. Njihovi vrhovi ovoga puta neće bit opasni, jer su gotovo čitavom dužinom koplja omotana kućinom od koje se širi sumnjiv miris poznate zapaljive smese.

Ako se ta kućina zapali, stvoriće naizgled neprolaznu prepreku, dovoljno opasnu i sama za sebe. Nekoliko koraka dalje, međutim, na obali potoka, nalaze se i dve kante od kojih dopire miris benzina. Ako mladić dobro pogađa, sensei Tanaka ima nameru da zadatak učini još težim i opasnijim za njih petoricu...

Svako stablo, svaka vlat trave... svako zrno peska...

Stabla i trava su svud unakolo. I peska ima na obali potoka, zaostalog posle prolećnih poplava.

Jučerašnje reči senseija Ta-

nake svakako imaju veze sa da našnjim zadatkom... samo kakve?

Svako zrno peska...

Kao da mu je otezanje dosadilo, sensei Tanaka naglo diže glavu. Nijedan od petorice mladića ne pokazuje napetost koju je taj jednostavni pokret izazvao u njima. Njihova obuka je dovoljno odmakla da bi sebi to dopustili.

— Omura! — kaže oštri Tanaka. — Takizo!

Dva mladića istupaju napred. Lica su im mirna, kao isklesana od kamena.

Omura prilazi bliže, dozvan pokretom starčeve ruke. Ovaj mu bez reči dodaje kutiju šibica izvučenu ispod odeće i pokazuje prema prepreci od kopalja omotanih kućinom.

Jedna jedina šibica dovoljna je da plane prvi snop i plamen se vrlo brzo prenosi na ostale, zahvaljujući vetru koji duva sa prave strane.

Toplotu sunca sada pojačava vrelinu koja bije od pravog plamenog mora u koje se za tili čas pretvorila prepreka od kopalja. Njih petorica, međutim, i dalje stoje onako kako su se zatekli.

Novi pokret ruke i Omura dohvati jednu od kanti sa benzinom sa obale.

Zastao je samo na trenutak u onome što je činio, zaustavljen užasnutim pogledom Takiza.

Samo na trenutak, jer je i Takizo odmah povratio uobičajeni mir svom licu i očima. Šta više, nasmešio se kad je Omura digao kantu sa benzinom nad njegovu glavu i pustio da zapaljiva tečnost okupa čitavo njegovo nago telo.

«Nemoguće!», prelete mladiću iz Amerike kroz glavu. »Ovo je nemoguće izvesti! Taj ljudi starac želi sve da nas pobije!«

Takizo je takođe uveren u to, kao i svi ostali, ali, kao ni ostali, i on će radije krenuti u užasnu smrt nego da pokaže i zračak straha.

Starac ga proučava pogledom, dugo, a onda lakim klimanjem glave daje Takizu znak da može krenuti.

Svi zajedno odmeravaju dužinu prepreke u plamenu. Tri-deset stopa. Četiri ili pet dugih skokova, ali šahovski naredak kopaljca onemogućava tako duge skokove...

»Ako poveruješ da je nešto nemoguće izvesti«, rekao je jednom sensei Tanaka, »onda si priznao poraz još pre nego što si i pokušao...«

»Svako zrno peska...«. I to je jednom rekao sensei Tanaka.

Takizo iz mesta kreće u trk, onako kako to ninđe čine, ubrzavajući kretanje sa svakim novim korakom. Njegova namera je očigledna: silinom svog nalleta probiti put kroz prepreku i za što kraće vreme stići do spasonosnog potoka, a potom ostati pod vodom dovoljno dugo da se plamen po koži ugasi...

Može li se to izvesti, pitaju se svi.

Jedini koji zna odgovor, sensei Tanaka, čak i ne gleda u njihovom pravcu, oduzimajući im tako priliku da nešto nasluhte iz izraza njegovog lica.

Zalet nosi Takiza punih deset stopa, ali, umesto da se ubrzava, njegovo kretanje postaje sve sporije. Ako ne nađe nove rezerve snage, ako ne ubrza trk, neće i ne može uspeti!

Takizo pada negde oko sredine prepreke i zadahu spaljene kućine naglo se priključuje novi, oštiji i snažniji, zadah nagorelog ljudskog mesa...

Mladić iz Amerike ispunjava pluća vazduhom. I to je veoma važno. Onaj ko želi da prođe i preživi, ne sme nijednom udahnuti dok se nalazi u plamenu.

Takizo je tu pogrešio i otrovni produkti sagorevanja pojeli su njegovu snagu i osudili ga na smrt.

Samo, da li je i to dovoljno?

Tanakin pogled uperen je pravo u njega. Reči među njima ni ovoga puta nisu potrebne.

Omura je već spreman sa po dignutom kantom i on zadržava dah i sklapa oči dok mu se topla tečnost sliva niz lice i telo.

Svako zrno peska...

Želeo bi da se glasno nasmeje, ali bi to bio užasan prekršaj pravila pristojnosti koja su u Japanu mnogo složenija nego u zemlji iz koje je došao.

Kleknuvši na obalu, svega nekoliko koraka od starca, on obema rukama zahvata pune šake sitnog peska i nanosi ga po čitavom telu. osećajući kako se zrnca lepe za kožu vlažnu od benzina. Pesak je prijatno hladan, još jedna od sitnih činjenica koja će biti na njegovoj strani u treći sa plamenom i smrću.

Poslednjih nekoliko šaka peska završilo je na licu i u sasvim kratkoj crnoj kosi, a onda se okrenuo u mestu i potrčao, onim istim putem kojim je nekoliko trenutaka ranije prošao Takizo.

Dopustio je sebi samo jedan gutljaj vazduha pre nego što

je zaronio u plameno more, osećajući se kao da je pakao otvorio svoje čeljusti da ga proguta.

Pesak po telu ne donosi nikakvo olakšanje, ali je sasvim dovoljno i to što je upio benzin, ne dopuštajući mu, sem ponegde, da bukne direktno na koži. Najgore je što dalje mora trčati zatvorenih očiju, oslanjajući se na memoriju i ono što mu govori dodir tabana sa usijanim tlom i sudari sa preprekama.

Skok preko ostataka Takizovog tela, a onda novi napor da se probije druga polovina puta, tamo gde koplja još stoje. neoštećena, dok se oko njihovih vrhova viju plamene zastave.

Čudno, ali je taj drugi deo puta mnogo lakši. Prelazi ga gotovo bez napora, kao da je plamen priznao svoj poraz u sukobu sa slabim ljudskim telom i otvorio mu slobodan prolaz.

Bacio se u vodu čitavom dužinom, ali je pre toga ipak otvorio oči da proverí dno pred sobom. Sasvim bi ličilo na senzeija Tanaku da im priredi još jedno smrtonosno iznenađenje. recimo u obliku zaoštrenog koca zarivenog u dno poto-

ka tako da se zarije u trbuh nepreznom učeniku...

Ne, ovoga puta nema takvih iznenađenja, ali posle plamena, voda je užasno, jezivo hladna.

Mladić se naglo uspravi na noge, odmahujući glavom da oslobodi oči od tanke koprene od vode pomešane sa benzinom. Koža ga peče i zna da će ga peći još vrlo dugo, ali isto tako zna da nije zadobio opekotine koje bi ozbiljnije ugrozile njegovo čeljno zdravlje.

Ali...

Sensei Tanaka mora da je nešto naredio Omuri, jer se ovaj široko ceri i ponovo mu prilazi sa kantom benzina u rukama...

Nemoguće... nemoguće da Tanaka očekuje od njega da još jednom zaroni u more od plamena i izađe iz njega živ, nepovređen!

Moguće je... jer već oseća kako plamen liže po njegovom nemoćnom telu i da sada više nema čak ni tankog sloja peska da ga zaštiti od te vreline...

*
* *

Dug, prodoran krik. I njegov odjek, vraćen od bliskih betonskih zidova...

— Les! Šta se dogodilo?

Ninđa otvara oči.

Gola betonska tavanica, pod njim svetiljka zaštićena čeličnom mrežom. Sada je zaklanjala lice devojke krupnih crnih očiju i duge kose koju pridržava jednom rukom.

Čudno. grudi devojke su nage i on oseća čudno uzbuđenje pri pogledu na te savršene, pune oblike, na ružičaste bradavice koje mame kao tek sazrele jagode...

Još jedno nepoznato lice ulazi u vidno polje. Duga plava kosa, ali je pod njom grubo muško lice, zabrinutih svetloplavih očiju.

— Ortak — kaže plavokosi koji ti je đavo? Urlaš tako da ćeš izbuditi čitavu bazu?

Ortak? Baza?

On sklapa oči, na trenutak jednostavno srećan zbog toga što je more plamena samo san i što mu je pod leđima prijatno hladni beton.

— On gori, Sumiko — čuje tihi glas muškarca. — Groznica, zar ne?

Sumiko... kakvo čudno ime! Podseća na daleke, egzotične zemlje... i zvuk srebrnih zvončica skrivenih u rascvetanim krošnjama drveća jednog davnog prolećnog dana...

— Zalupaj na vrata, Pite! — odlučno kaže ženski glas. — Zahtevaj vode i ne odustaj dok je ne dobiješ!

— Hej! — čuje se sada snažni glas, praćen udarcima pesnica o teška metalna vrata. — Hej, straža! Ima li koga živog u ovoj rupi, prokletstvo?

Ta buka mu smeta da se koncentriše i on skuplja obrve. Nema još snage da otvori oči, da progovori.

— Prestani, Pite! Buka mu smeta... a od nje ionako nema nikakve koristi!

Čitava poplava psovki. Neke od njih maglovito su mu poznate. Vojska, naravno. Nigde se ne psuje gore nego u vojsci.

I u blatu. Blatu džungle.

Blatu džungle podignutog visoko do krošnji drveća eksplozijama neprijateljskih mina...

Ninđa otvara usta, vlaži usne jezikom.

— Naredniče... naredniče, da li će helikopter doći po nas?

Tišina. On otvara oči da bi susreo dva para očiju koje ga gledaju s nerazumevanjem.

Nešto nije u redu, do đavola. Kako se našao na ovom čudnom mestu, daleko od džungle zasipane minama kalibra 120 milimetara iz vijetkongovskih bacača?

— Gde je narednik Manovic? Ko ste vi?

Opet ga gledaju sa nerazumevanjem, taj neuredni plavokosi tip i zgodna mačkica. Tek sada primećuje da ima malo kose, japanske oči. I zaista lepe sisice, boga mu!

— Oh, prokletstvo! — tiho kaže plavokosi. — Ovoga je ne što dobro lupilo po glavi!

Meka ruka devojke dotiče mu obraz i taj dodir je đavolski prijatan.

— Les... zar nas... zar me ne prepoznaješ?

— Ne — iscerio se. — Na žalost, ne. Sreli smo se već negde? Sajgon?

— Kako bi bilo da ga lupim po glavi? — zabrinuto kaže plavokosi, pokazujući ogromnu pesnicu. — Možda mu se točkići od potresa vrata na mesto, a?

— Čekaj — Jedva čujno govori devojka. — Čekaj, Pite... Lesli, to sam ja... Sumiko!

— Lepo ime, ali mi ništa ne govori, mala!

Dve krupne suze pojavljuju se u uglovima tih ogromnih crnih očiju. Prokletstvo!

Ali, do đavola sa tom ženskom! Njegov tip ionako su krupne i sisate plavuše, a takvih je u Vijetnamu tako malo da su rezervisane isključivo za majore i činove više od njih...

Uspravio se s naporom, tek tada osetivši da ga leđa užasno bole i peku.

— Uh, boga mu! Šta se dogodilo s mojim leđima?

— Puna su metalnih krhotina — sleže plavokosi ramenima. — A jedna od njih izgleda da je završila i u tvom mozgu, ortak!

— Mina?

— Ne, nije mina...

— Šta je onda, do đavola? I gde je narednik Manovic?

Njih dvoje se još jednom zgledaše.

— Čekaj malo, ortak. Reci mi prvo kako se zoveš!

— Šta se to tebe tiče, prokletstvo? Šta si ti, vojni policajac?

— Nisam vojni policajac. Kako ti je ime?

Ninda otvara usta. Ime, čin, registarski broj. Pesmica naučena još u logoru za obuku regruta...

Plavokosi se promuklo nasmeja.

— Pa, bar smo doznali tvoje pravo ime, ortak! Ovaj dan nije baš potpuno propao!

Devojka je ćutala, ali su joj se srebrnaste suze neprekidno slivale niz ljupke obraze.

— Prestani, Sumiko! — oštro reče Pit. — Od suza nema nikakve koristi! Treba da ra-

zmislimo da li možemo da pomognemo sirotom đavolu!

— Hoću li konačno doznati šta se ovde događa? — zareža onaj koji je iznenada prestao da bude ninda. — Šta znači ova lakrdija?

Devojka odlučnim pokretom ruke obrisa suze, zabaci kosu unazad i počeo da govori. Nekim nepoznatim, grlenim, ali melodičnim jezikom.

— Ne razumem — odmahnu on glavom. — Ni reči. Je li to vijetnamski?

— Vijetnam! Boga mu, sad mi je jasno! — dreknu Pit. — I narednik, i ostale gluposti! Momak misli da je još u Vijetnamu?

— Leslie — tiho reče devojka. — Leslie, pokušaj da se setiš... Vijetnam je ostao davno za tobom. Posle njega bio je Japan. a posle Japana San Francisko... i Pit, i ja...

Lesli steže slepoočnice obeima rukama.

— Čekajte malo. ljudi! — reče. — Čekajte... Ovo NIJE Vijetnam?

— Ne — odgovori Sumiko. — Ovo je Meksiko, Les.

— Meksiko? Kako sam se, do đavola, našao u Meksiku? I zašto me neprestano zoveš Leslie?

— Zato što je sada to tvoje ime. Leslie Eldridž.

— Đavola! Moje ime je...

Ona ga zaustavi pokretom ruke.

— Doživeo si težak šok, Leslie, pošto je raketa pogodila avion. Mislim da si izgubio pamćenje... i nadam se da je to samo privremeno, jer ako nije...

— Ako nije — dobaci Tabasko Pit s gorčinom u glasu — onda smo i kuvani i pečeni u Laguni San Injasio!

Zastenjavi od bola. Leslie se potpuno uspravi i obiđe čitavu neveliku prostoriju, nekoliko puta dodirnuvši zidove i čelična vrata kao da želi da se uveri da sve ovo nije san, već hladna realnost.

— Žedan sam — promrmlja konačno. — Ta prokleta vatra... Dao bih ne znam šta za dobar viski sa kockama leda u čaši!

Njih dvoje pratili su ga opreznim pogledima.

— Vatra? — glasno upita Tabasko. — Kakva vatra?

— Prepreka od vatre — objasni on nezainteresovano, odmeravajući pogledom visinu od poda do gornje ivice vrata. — Trebalo je da prođemo kroz nju, a prokleta žuta kopilad sve vreme su nas zasipala minama!

— Prepreka od vatre nije bila u Vijetnamu, Les — blago reče devojka. — U Japanu. Pričao si nam o tome. Koplja sa kučinom, zar ne?

— U Japanu? Nikada nisam bio u Japanu... Hej, kakvo je ovo mesto? Zatvor? Meksički zatvor, kažete? Čuo sam da su mnogo gori nego što ovo meni izgleda...

— Zatvor možda i nije prava reč — promrmlja Tabasko. — Nema ležaja, nema stola, nema sanitarija.

— Ničega što je potrebno za duži boravak — dodade devojka. — Pre bi se reklo: ćelija u kojoj treba provesti nešto malo vremena pre... pre egzekucije!

Oboje su oštro posmatrali Leslievu reakciju. On je zastao i pogledao ih, mršteći se.

— Egzekucija? Nešto smo uradili? I ja sam?

— Aha — složi se Pit. — Nešto smo im uradili. A ti naročito.

— Šta, prokletstvo? Šta?

— Oni su trgovci oružjem, Les. Uništio si njihov brod sa tovarom u blizini San Francisca, a onda smo došli ovamo, u njihovu bazu...

— Šašav posao! — začuđeno reče Leslie. — Čekajte, znači li

to da smo mi neka vrsta policajaca, do đavola?

— Neee... možda nešto slično. I mnogo bolje — nasmeja se Tabasko Pit.

Devojka priđe Lesliju koji je još stajao uz vrata, rasejano pre lazeći prstima po njihovoj ivici.

— Tvoje telo se svega seća, Les — prošapta. — Od časa ka da si se uspravio, potpuno nesvesno si činio sve ono što obično činiš na nekom novom mestu. Pogledao si svaki detalj, odmerio rastojanja, procenio čvrstinu zidova i vrata, možda čak i pronašao način da oдавde izađemo!

— Ja to obično činim? Zašto?

Stala je pred njega, niža gotovo za glavu, sitna, vitkog struka i savršeno izvajanih bokova i grudi.

— Tvoje telo se mora sećati još mnogo drugih detalja, Les — šaptala je. — Hajde... dodirni me slobodno. Naša tela poznaju jedno drugo...

On položi ruke na naga ramena devojke i usne mu se raširiše u osmeh, iako mu je u očima još goreo plamičak nerazumevanja.

— Stvarno ~~sa~~ lepa — reče malo promuklo. — Mi... mi smo bili ljubavnici?

Ona nemo klimnu glavom, polažući mu šake na grudi pod pocepanom košuljom. Stresao se od tog dodira.

— Nemoj to činiti, lutkice... Da smo sami u ovoj prokletoj ćeliji, u redu. Nikada nisam bio od onih koji vole da imaju publiku!

— Dodirni me, Les, molim te! Videćeš da će ti to pomoći!

Njegovi prsti, međutim, već su klizili naniže sa ramena devojke, blago obuhvatajući dojke. Ona sklopi oči i uzdrhta čitavim telom.

— Divno — promrmlja. — Divno, odista. Ali...

— Nemoj sada govoriti. Sklopi oči i prepusti se svom telu. Ono pamti mnogo bolje od tvog mozga...

On je privuče uz sebe i dotakne usnama kosu. Osećao je kako joj bradavice gore na nje govim grudima i toga neizмерно uzbudi.

Međutim...

Neke neobične vibracije dopiru kroz vrata do njega. Još ne zna njihovo značenje, ali su sasvim dovoljne da iznenada od gurne devojku od sebe i okrene se vratima.

— Les! Šta se dogodilo?

— Neko dolazi — reče on. — Neko... sa zlim namerama...

Sumiko se okrete Pitu sa tri jumfalnim osmehom na usnama.

— Haragei! Pite, to je haragei! Ja ništa nisam čula, a on je osetio da dolaze, vidiš li?

— Haragei? — Leslie skupi obrve, kao da se priseća. — Šta to znači?

— Samo ninđe poseduju haragei, predosećanje opasnosti, Les! To je siguran znak da si ti još uvek — ninđa!

*

* *

Obrtanje ključeva u vratima, škripa i mlaz jake bele svetlosti iz hodnika. Na toj svetlosti koja im pada sa leđa loše se vide lica trojice krupnih i snažnih ljudi, ali lica i nisu mnogo važna u poređenju sa puškom uperenim u unutrašnjost ćelije.

Zveket čelika o čelik. Odlazeći pušku uza zid hodnika, je dan od njih otkaćinje sa pojaša dva para policijskih lisica.

— Prvo ti, veliki — obraća se Pitu. — Dođi ovamo i bez gluposti, inače...

Slegnuvši ramenima, Pit mu prilazi, dok ga druga dvojica prate ledenim pogledima, laga-

no pomerajući cevi pušaka tako da im neprestano bude na nišanu.

— Ne tako — odmahuje čovek glavom, jer mu Pit potura ukrštene šake. — Jedan par na jednu, drugi na drugu ruku. Treba da povedeš i tvoje prijatelje, veliki.

— Nestašica lisica — kaže Pit glasno i prezrivo, sležući ramenima. — Neće biti baš zgodno kretati se utroje ovim uskim hodnikom, momci!

— A ko kaže da vama ovde treba da bude zgodno? Hajde, sad ti, momak. Pruži desnu ruku!

Motreći cevi pušaka koje ga prate, Leslie lagano prilazi i poslušno pruža desnu ruku. Škljocnuvši, brava se sklapa oko njegovog zglavka, vezanog za levu šaku Tabasko Pita.

— Hajde, mala. Dama sa desne strane, kao što je i red — smeje se čovek sa lisicama.

Kao da ih sad prvi put vidi, Leslie zagleda lisice na svojoj ruci, opipava ih prstima slobodne šake.

— Hej! — dreknu jedan od dvojice čuvara sa puškama. — Taj tip se oslobodio, Vargas!

— Šta?!

Smeškajući se, Leslie pokazuje da su mu obe ruke slobodne, iako mu se cev jedne puške go-

tovo zarila u stomak. I Tabasko Pit se ceri čitavim licem, vrteći s nevericom glavom.

— Prokletstvo! — Vargas za gleda lisice. — Mora da nisam dobro zatvorio... Hmm... a baš mi se čini da je brava škljocnula kako treba... Hajde, daj tu šapu ovamo!

Ovoga puta sve je u redu sa lisicama i Vargas se zadovoljno kezi pošto ih je proverio.

Lisice škljocnuše i oko vitkog članka Sumiko, na drugoj Pitovoj strani i Vargas je potapša po zadnjici.

— Tako, mala. Sad možemo da krenemo, ljudi!

On sam pošao je na čelu, dohvatajući svoju pušku. Nemarno je zabacio na rame, sasvim siguran da mu troje zatvorenika, vezanih jedno za drugo više neće stvarati nikakve probleme. Hitro se okrenuvši, Lesli vide da i dvojica ljudi iza njih čine to isto.

»Postoji vrlo prost način da ih sa dva kratka udarca bacim na pod ako se opet oslobodim lisica, a to je prava dečja igra...«, mislio je. »Čudno... čini mi se kao da sada znam neke stvari koje ranije nisam znao... nisam čak ni slutio da je takvo nešto moguće...«

Odmahnuo je glavom, još uvek nesiguran u svoje moguć-

nosti. Jer, ako bi se i oslobodio dvojice čuvara iza sebe, ostaju još Vargas i njegova puška. Kada bi taj što sebe naziva imenom Tabasko Pit bio dovoljno brzo i spretan, možda... možda...

Kao da mu čita misli, Tabasko se okrete i široko mu se osmehnu, namigujući.

— Ovo me — reče — podseća na onu gužvu u Taksonu, ortak. A tebe?

— Takson? Ne... ne znam...

— Hodnik je bio vrlo sličan — veselo produži Pit. — Isto ovako dug i go, sa mnogo vrata levo i desno. Jedino što su nas pratila četvorica momaka... i što nam Sumiko nije pravila društvo...

— Dosta brbljanja — dobaci Vargas preko ramena — mada vam to pretresanje starih uspomena možda i nije loša ideja, ha-ha-ha!

Takson... Takson...

Hmm... nejasno se seća hodnika i leđa dvojice ljudi pred sobom, šuma koraka pratnje iza sebe...

Da, o nečemu sličnom je upravo maločas razmišljao. Iako se ne seća da je Tabasko Pit bio uz njega.

Možda vredi pokušati?

Čak i ako se Pit ne umeša, morao bi imati dovoljno vreme

na da sredi Vargasa pre nego što taj uspe da se okrene i skinu pušku sa ramena...

Kriveći lice, kao da ga čelik lisica steže, on još jednom pogladi desni zglavak prstima leve ruke. Kao i prvi put, opruga brave popusti pred dodirom koji ni on sam nije umeo sebi da objasni.

U svakom slučaju ruka mu je slobodna, a telo čini pokrete gotovo samo od sebe...

Piruetu na prstima desne noge, dok Tabasko Pit čini sledeći korak, oslobađajući mu prostor da može raširiti obe ruke. Da, sve su to naviknuti pokreti, jednostavni, efikasni, mu njeviti, bez obzira na to što mu se čini da su potpuno van svesne kontrole njegovog mozga.

Pesnica jedne šake pogađa bradu prvog čuvara i baca ga na zid. Glava čoveka bučno se sudara sa betonskom površinom, ali je udarac tako snažan da lobanja puca kao kora prezrele lubenice, zasipajući zid i pod mešavinom krvi i mozga.

Druga pesnica takode nalazi svoj cilj, iako se u poslednjem trenutku tri prsta otvaraju i skupljaju jedan uz drugi, stvarajući tako nešto nalik sečivu širokog, pljosnatog noža.

Lesli zapanjeno posmatra kako ta tri prsta gotovo bez ot-

pora prodiru u grudni koš žrtve, tačno na mestu gde se pod odećom, kožom i rebrima nalazi srce.

Prsti ruke mu malo bride dok izvlači krvavu šaku iz otvora u grudima već mrtvog čoveka, ali on sada nema vremena da misli ni o tome, ni o fantastičnim moćima koje, izgleda, njegovo telo poseduje.

Varagas. I njegova puška. Ako taj tip uspe da se na vreme dočepa oružja, onda...

Ne, nema nikakve opasnosti...

Produžujući malopredašnji korak, u času kada se Lesli iznenada oslobodio, Tabasko Pit se baci otpozadi na leđa Vargasu i stegao ga obema šakama oko vrata, odvajajući njegova stopala od betonskog poda. Sumiko je savršeno asistirala u tom pokretu, i sama skačući napred i tako dajući Pitu dovoljno prostora da može koristiti i desnu šaku, vezanu za njen levi zglavak.

Manje od pet sekundi i tri mrtva tela na podu. Bez ijednog nepotrebnog pokreta ili šuma...

— Oslobodi nas, Les — užurbano šapuće Tabasko Pit, pružajući napred svoju vezanu šaku. — Dobro sam osmotrio ovu zgradu kad su nas dovodili; ako produžimo ovim pravcem.

naći ćemo na naoružanu stražu na ulazu, razumeš? Moramo naći neki drugi izlaz!

Još jednom pokret ruke kojim ni sam Lesli ne zna objasnjenje, ali lisice popuštaju uz karakterističan metalni zvuk i njih dvoje su slobodni.

— Baš kao u Taksonu! — zadovoljno kaže Tabasko, trljajući zglavak. Sumiko ćuti, ali njene oči srećno blistaju.

— Kuda sada? — zamišljeno kaže ninda koji ne zna da je to. — Drugi izlaz? Postoji li drugi izlaz?

Dok to govori, on dohvata je dnu od ispuštenih pušaka sa poda, obrće u rukama poznato oružje, a onda sleže ramenima i odbacuje je natrag, mrtvom vlatniku.

— Tebi to nije potrebno — tiho reče Sumiko.

— Oružje... oružje bi nam moglo dobro doći...

— Imamo oružje bolje od svakog koje bi trgovci smrću mogli upotrebiti protiv nas — osmehnu se devojka. — Imamo tebe, Les.

— Ova zgrada podignuta je na ostrvcetu u laguni, Les — žurno objašnjava Tabasko Pit. — Imam utisak da se ovaj, zadnji deo, zapravo uvukao u prirodnu vulkansku pećinu. Ako neki izlaz postoji, mogli bismo

se izgubiti u džungli i potražiti način da se vratimo na kopno...

— A ako ne postoji? — upita Lesli, iako njegov mozak već dočarava sliku opisanu od strane Tabasko Pita. Da, na mestu krijumčara oružja i on bi iskoristio već postojeći prirodni prostor skriven od pogleda.

— Potražimo onda neki širi hodnik — reče. — Ili okno za lift. Da li ste videli nešto slično. Njima je potrebna saobraćajnica velike propusne moći, ako se već bave trgovinom oružjem na veliko. Svi ti sanduci đavolski su teški i zauzimaju puno prostora.

Sumiko klimnu glavom.

— Ovo je pobočni hodnik — reče. — Iza vrata na ovoj strani je drugi, veoma širok. Njegov kraj, na žalost, nisam uspela da vidim, ali neprestano imam utisak da se završava liftom koji teret može spustiti u podzemlje ili ga izvući na površinu...

— Podsvest pamti nezavisno od tvoje volje — klimnu Lesli glavom. — Sasvim je moguće da je lift tamo...

»A otkuda ja sve ovo znam?«, prolete mu još jednom kroz glavu. Samo na trenutak; njegov mozak već se bavio raznim va-

rijantama u kojima je mogla biti podignuta građevina predviđena za jedan tako specifičan posao.

— Straža, dakle, stoji iza vrata na početku ovog hodnika? — upita.

— Bila je kad su nas doveli — klimnu Sumiko glavom.

— Koliko ljudi?

— Dvojica.

— Dvojica... Hmm. Da li su otključali vrata da vas propuste ili ih samo otvorili?

— Samo otvorili, nisu bila zaključana.

Lesli se osmehnu.

— Ne znam — reče — zašto sve ovo radim, ali imam utisak da se ne varam. Kako ono reče, mala... šta sam ja?

— Ninđa, Les — osmehnu se ona. — Jedno od onih fantastičnih bića oko kojih se u Japanu ispredaju čitave legende.

— Japanski ninđa — ponovi on tiho, kao da oprobava ukus tih reči. — Japanski ninđa... Hmm... pa hajde da oprobamo kako to izgleda biti japanski ninđa!

*
* *

Čelična vrata pred njima ličila su, sem nešto većih dimen-

zija, na vrata njihove ćelije. Došunjavajući se do njih, ninđa prisloni uho na hladni metal, pomalo vlažan od kondenzacije.

Dva čoveka na drugoj strani, onako kako su mu i rekli ti ljudi koji se nazivaju njegovim prijateljima. I više od toga, bar kad je devojkica u pitanju.

Osim disanja njih dvojice, šuma trenja odeće o telo i povremenog metalnog zveketa oružja, nema drugih šumova. Prilično čudno za ovako veliku zgradu...

Da li je napolju dan ili noć?

Noć bi mogla objasniti tu čudnu tišinu, svakako, ali mu je nešto u podsvesti neprestano tvrdoglavo ponavljalo da je napolju još dan i da nema više od pet sati popodne.

Usne mu se raširiše u osmeh. Dan jeste vreme za većinu ljudskih delatnosti, ali trgovci smrću sigurno više vole okrilje tame za svoje prljave poslove. Prema tome, njegovo osećanje vremena sada je u skladu sa utiscima koje prima čulo sluha.

Pokretom ruke on dozva Tabasko Pita i ovaj pride vratima, šunjavajući se kao mačka, uprkos svojoj visini i težini.

Reči nisu bile potrebne. Sa nekoliko pokreta ruku, ninđa objasni Pitu šta očekuje od nje ga.

Klimnuvši glavom i iscerivši se, Pit se pomeri u stranu, dohvatajući ispruženom rukom kvaku vrata. Čekao je, napetog pogleda uprtog pravo u oči ninde.

A ovaj je stajao pred vratima naizmenično puneći i prazneći pluća. Nije ni razmišljao o tom postupku, a da jeste, verovatno ne bi znao da objasni kako mu je cilj da obogati krv kiseonikom za predstojeću borbu i tako stvori povoljnije uslove za sagorevanje koje će osloboditi energiju potrebnu mišićima.

»Sada«, oblikovaše nemo nje gove usne.

Tabasko Pit povuče svom snagom i vrata se otvoriše, ostavljajući nindi prolaz širok gotovo pune četiri stope.

Ne da mu je toliki prolaz bio potreban, jer je već u prvom deliću sekunde pogledom potvrdio ono što mu je sluh rekao o položaju dvojice stražara. Taj posao pre ili kasnije postaje rutinski, a naročito tamo gde praktično i nema potrebe za čestim intervencijama.

Ljudi su stajali opušteno, svaki sa svoje strane vrata, sa puškama o ramenu. Ne bi imali vremena da pruže otpor čak ni znatno sporijem napadaču ne-

go što je to jedan japanski ninda.

Možda bi, ipak, u drugoj prilici imali vremena da daju znak za uzbunu, ali im ovoga puta takva prilika nije pružena.

Dovršavajući skok koji ga je izneo u hodnik, ninda se u vazduhu obrte za 180 stepeni, tako da se na vrhove nožnih prstiju dočeka licem okrkenut stražarima.

Još u letu, hitrim pogledom je proverio da li je široki hodnik prazan i uverio se da jeste; jedino što mu je upalo u oči bilo je oko televizijske kamere na suprotnom zidu, ali sada više nije bilo vremena da misli o mogućim posledicama takvog jednog detalja propuštene u opisu Tabasko Pita i Sumiko.

Stražar sa njegove leve strane, oniski Meksikanac zaslepljujuće belih zuba na preplanulom licu, reagovaće mnogo brže od svog kolege na drugoj strani vrata. Štaviše, umesto da zgrabi pušku okačenu o rame, on je desnom rukom posegao nekud pozadi, tamo gde obično drže noževe borci vični njihovom bacanju.

»Još jedan koji više veruje hladnom, nego vatrenom oružju«, prolete mu kroz glavu, još pre nego što je zadao udarac.

Vrhom desnog stopala u bradu, tako da pogođenog izdigne na prste i glava mu tresne o zid iza njegovih leđa.

Dovršavajući taj udarac, ninda se savi tako da mu prsti ruku dotaknu betonski pod. Ko risna predostrožnost koja bi ga izvukla čak i da je stražar na drugoj strani imao pušku u rukama. Čovek je međutim, samo nemo posmatrao, razjapljenih usta, kako se telo ninde elastično odbija od poda da bi ga obe sastavljene noge pogodile u grudi i doslovno prikovale uza zid, mrveći mu grudni koš.

»Još dva mrtva čoveka«, pomisli Lesli. »Zar je moguće da ja... JA umem da ubijam ovako brzo i hladnokrvno?«

Najgore od svega, činilo mu se, jeste to što njegovi udovi udaraju i kreću se mnogo pre nego što se u mozgu formira svesna slika o sopstvenoj nameri da takav udarac zada.

»Kao marioneta čije konce vuče neko drugi«, pomisli. I ni je nikakva uteha u tome što se taj drugi nalazi u nekom tajnom kutku Leslieevog sopstvenog mozga...

Zapravo, i ta kratka misao dogodila se u toku sledeće akcije tela o kojoj ponovo nije bilo svesnog razmišljanja. Desna ruka dohvatila je sa poda

jednu od palih pušaka i zavitala je u pravcu kamere na zidu.

Tresak stakla slio se sa zvukom sirene na uzbunu koja je počela da zavija negde pod betonskim svodom, iz nevidljivih zvučnika.

Tabasko Pit izlete na vrata stisnutih pesnica, tražeći pogledom cilj na koji bi se mogao ustremiti.

— Prokletstvo! — reče kad vide ostatke kamere na betonskom podu. — Trebalo je da te ranije upozorim na tu spravu, Les!

Ninda ne odgovori. Stajao je nepomično, ali su oči munjevitom brzinom pretraživale široki hodnik, upijajući vizuelne informacije o njemu.

Tragovi guma po podu, poneka ogrebotina na zidu, zadah sagorelog benzina koji ni najbolji ventilatori nikada ne mogu izvući iz ovog hodnika, sve to su činjenice koje govore da se ovuda ponekad odvija veoma živ saobraćaj.

Tamo, na samom kraju, već duboko pod vulkanskim stenama, nalaze se dvostruka čelična vrata koja izgledaju baš kao vrata velikog teretnog lifta.

— Idemo! — reče Lesli kratko. Njih dvoje potrčaše za njim, gonjeni zavijanjem sire-

ne čija se frekvencija neprešta no povećavala.

Lesli dozvoli da ga Pit i Sumiko preteknu, nešto usporavajući trk. Prsti leve ruke čeprkali su mu po opasaču pantalona i on iznenađeno spusti pogled da bi video razlog za to.

Iz skrovišta pod opasačem, za koje do ovoga trenutka nije ni znao da postoji, izroni teška kuglica sive boje, ne veća od dečjeg klikera.

— Šta je ovo, do đavola? — promrmlja. — Kakva korist od klikera?

Sirena naglo prestade da zavriva i sada je pod betonskim svodom lebdeo samo njen zloslutni odjek. Do vrata lifta ostalo im je još svega tridesetak koraka, ali Lesliejeve noge ponovo zastadoše i on se okrete, pokoravajući se iznenadnom impulsu iz svoje podsvesti.

Na drugom kraju hodnika, punih stotinak jardi dalje, čelična vrata su se otvarala. Do ušiju ninđe dopre topot mnogih nogu koje žurno trče po betonskom podu.

Ninđa je strpljivo stajao, malo raskoračen, sa kuglicom u sa vršenoj ravnoteži između prstiju desne ruke.

— Uđite u lift! — doviknu, ne osvrćući se. Sluh mu je, uostalom, rekao da Tabasko Pit i

Sumiko imaju još svega nekoliko koraka do vrata.

Ne bi imali vremena da stignu do njih; gurajući jedan drugog ramenima, četiri čoveka gotovo istovremeno upadoše kroz vrata, dižući svoje oružje. Još veća grupa hrlila je za njima i taj nered dade beguncima još nekoliko dragocenih sekundi.

— Dole! — zapovedi ninđa oštro, a njegova desna ruka opisa polukrug, izbacujući kuglicu u za to najpogodnijem trenutku. — Na pod!

I on sam bacio se na pod i zakotrljao prema vratima lifta. Pit je sada bio samo na korak od njih, pružajući ruku prema dugmadima ugrađenim u zid.

Pod niskim svodom buka pucajeva bila je nepodnošljivo snažna, jer su tri puške otvorile vatru gotovo istovremeno, jedna samo delić sekunde kasnije.

Kao što se uvek događa kod automatskog oružja kada se puca u žurbi, prvi rafali odleteše previsoko, ali čak ni meci odbijeni od betonskih površina nisu potpuno bezazleno fijukali unaokolo. Zakon verovatnoće je neumoljiv; pre ili kasnije jedan od usijanih glasnika smrti mora naći svoj cilj u ovako uskom prostoru.

U tom času, međutim, kuglica se raspršte na svega desetak

jardi pred strelcima i iz nje pokulja gusti sivi dim, za tili čas ispunjavajući čitav profil hodnika.

Zakon verovatnoće je delovao i dalje, naravno; ali je veoma malo ljudi koji će to shvatiti i nastaviti da zasipaju hodnik hicima dok prema njima juri gusti oblak dima, neodoljivo podsećajući na maglu otrovnih gasova...

Lesli ču da se vrata lifta otvaraju i podiže se sa poda. Pucnjava na trenutak prestade, iako su odjeci još uvek tutnjali u ograničenom prostoru između zidova.

— Uskačite! — zapovedi, procuvavajući pogledom unutrašnjost lifta velike nosivosti. — Treba što pre zatvoriti vrata, kako bi dim ostao u hodniku, ne razilazeći se!

Poslušali su ga bez razmišljanja. Uostalom, još pre mnogo godina naučili su da se nijedno od njih dvoje ne može porediti sa jednim pravim japanskim nindom, bar kada su brzina i preciznost rasuđivanja u pitanju.

Lesli uskoči za njima i Sumiko istog trenutka pritisnu dugme sa strelicom uperenom na niže. Pit se istezao na prste da sa zida ogromne kabine, odozgo otvorene, otrgne još jednu

televizijsku kameru čije je oko zlobno pratilo pokrete begunaca.

Vrata se bučno zatvoriše i lift skliznu naniže. Stojeći na samoj sredini, Lesli je pogledom proučavao splet kablova nad sobom, osluškajući rad elektromotora.

Koliko je duboko to okno? Da li će se bar približiti dnu pre nego što neko, ko putem televizijskih monitora prati šta se zbiva u podzemlju, dođe na ideju da begunce zaustavi time što će jednostavno isključiti struju?

Uhu ninde nije teško da proceni vreme s kojim se odjek pojedinih šumova vraća odbijen od prepreka i on dođe do zaključka da je okno mnogo dublje nego što je očekivao. Kako se to često događa među vulkanskim stenama, dno prirodne pećine verovatno se nalazi i čitavih stotinu stopa ispod nivoa okeana!

Još najmanje četiri do pet sekundi pre nego što platforma lifta legne na dno okna. Prešli su tek nešto više od polovine puta, videlo se to protivtegu od betonskih elemenata koji se uz škripu kablova miomide sa kabinom u oknu...

Svetiljka na zidu kabine, međutim, ugasi se gotovo u istom

trenutku i njima do ušiju dopre zavijanje naglo isključenog elektromotora. Kabina lifta se s potresom zaustavi i u potpuno mračnom oknu sada se čulo još samo zveckanje čeličnih užadi koje su je održavale u horizontalnom položaju.

— Prokletstvo! — prošapta Tabasko Pit negde u svom uglu. — Kao pacovi u klopci...

U tami, ninda raširi usne u hladan osmeh. Taj Tabasko Pit, izgleda, nije tako tvrd tip kao što želi da izgleda...

A ni mozak mu ne radi posebno brzo. Trebalo bi već da je zaključio šta znači urlanje koje je negde nad njihovim glavama iznenada prekinulo kratkotrajnu tišinu.

Pomalo je čudno što ljudska rasa koja je provela u pećinama gotovo milion godina danas instinktivno izbegava mračna mesta i što veliki procenat čovečanstva pati od klaustrofobije. Ipak, te činjenice stoje i otu da panični povici i krikovi progonitelja koji su se iznenada našli u potpunoj tami.

Toliko ih je da će im se hodnik učiniti tesnim i niskim, sa tavanicom koja samo što im se nije stropoštala na glavu. Gusti, zagušljivi dim koji ih je do ovoga trenutka potpuno obavio, nimalo neće olakšati situaciju. Naprotiv.

Vrlo brzo svetlost će se ponovo vratiti u podzemlje, sem ako nepoznati šefovi bande ne žele pravu paniku i nekoliko mrtvih po hodnicima svog skrovišta. Vreme do tog trenutka, međutim, treba iskoristiti...

— Dođite ovamo! — pozva Lesli, približavajući se bočnom zidu lifta.

— Zašto do đavola? — javi se Pit. — Kakva je to đavolska galama tamo gore?

U tami, Lesli napipa jednu ispruženu ruku i privuče devojku sebi. Čudno, čak i u ovakvom trenutku s naporom je savlađivao uzbuđenje kad ga je dotakla golim grudima.

— Pomoći ću ti da se popneš do gornje ivice ovog zida reče devojci. — Ispruži ruke i moraš napipati čelične kablove koji nose protivteg.

— Da se uz njih uzverem do protivtega?

— Baš tako. Pit dolazi odmah za tobom.

— Šta? Šta to vas dvoje šapućete? — javi se Tabasko iz tame.

Sumiko je već bila pri vrhu zida, oslanjajući se jednom rukom o ivicu i pipajući drugom po tami. Njeni tabani počivali su na sigurnim oslencima, šakama ninde podignutim nad njegovu glavu.

Po tome što je nije više osećao pritisak na šakama i tihom zveketu užadi, ninda shvati da se ona već izvukla van kabine. Odozgo, iz hodnika, dopirala je zaglušna buka; polovina ljudi je urlala u panici, druga polovina pokušavala da ih nadjača umirujućim i gnevnim povicima.

— Sad ti, grmalju — reče Pit. — Ovamo!

— Zbog čega? Misliš da ne mogu sam da se popnem? — do pre odgovor iz tame.

— Nemamo mnogo vremena — upozori ninda. — Oni će sva kog trenutka ponovo uključiti struju i podići kabinu naviše!

— Pa šta? Mala, držiš li se dobro? Dolazim!

— Samo napred, Pite — do pre odgovor iz tame nad njihovim glavama.

Samo jednom zastenjaviši, Tabasko se hitro izvuče uza zid, pošto je prethodno skokom dohvatio njegovu gornju ivicu.

Užad zaškripaše pod njegovom težinom, ali je i on bio u uskom prostoru pored Sumiko za svega nekoliko sekundi.

Razmišljajući o tome kako je Pit, uprkos svojoj visini i težini, prilično okretan momak, ninda nape mišiće na skok, ali ga zadrža nova pomisao, jedna od onih za koje je već znao da ne potiču iz njegovog sopstvenog iskustva, već iz iskustva onog koji, kad god to zaželi, raspolaže njegovim telom...

Za manje od tri sekunde, međutim, i on se verao uz čeličnu užad prema betonskom protivtegu. Sumiko i Tabasko Pit uspele su se na sam protivteg, da bi imali oslonac i za noge, ali on odlučio da ostane tamo ispod njih, pridržavajući se samo za užad.

Svetlost iznenada blesnu u kabini. Pakleni hor u hodniku iznad njih gotovo istog časa smeniše povici olakšanja.

— Pažnja — upozori Leslie. — Neko od njih uskoro će pokrenuti lift!

On sam već se spuštao niz užad klizavu od masti kojom su bila podmazana. Bio je gotovo pri samom dnu okna kada je motor ponovo zazujao i kabina krenula naviše.

Ispuštajući užad, on se lakim skokom nađe na dnu okna, pre

krivenom sa nekoliko palaca vo de. Dokaz da je okno izdubljeno u nepropusnoj vulkanskoj steni, tako da se sva vlaga kondenzovana po zidovima morala sakupiti na najnižem mestu.

Ali, to sada nije bitno. Protivteg se spuštao sve niže i on se pomeri u stranu da bi ostavio prostor za Sumiko i Pita koji će mu se uskoro pridružiti.

Opipao je vrata pred sobom. Nikakav poseban napor neće biti potreban da ih otvori kad za to dođe trenutak...

Nad njegovom glavom, kabina se zaustavi uz tresak. Gotovo istog časa i dvoje prijatelja stigoše do dna, vešto skačući sa svojih mesta na protivtegu koji im se sada njihao nad glavama.

— Pazite — upozori Leslie. — Probijam vrata...

Jedan jedini udarac, obema pesnicama istovremeno, doslovno odbaci vrata, kao eksplozija.

Prava eksplozija usledila je samo delić sekunde kasnije, visoko nad njihovim glavama. Do čepavši Sumiko i Pita, Leslie ih izvuče u polumračnu unutrašnjost podzemnog skladišta trenutak pre nego što se uz tresak na dno okna sruči otkinuta kabina lifta.

— Do đavola! — reknu Tabasko mašući rukama pred li-

cem da rastera prašinu koja ga je obavila. — Čoveče, trebalo je da budeš malo nežniji sa tim vratima!

— To nisam bio ja — odmahnu Leslie glavom. Pogledom je već pretraživao okolinu, po navici koja mu je postala druga priroda. — Kuglica.

— Eksplozivna kuglica? Ali... kako...?

— Luk — bomba — tiho se nasmeja Sumiko. — Setio si se nje u pravom trenutku, Les!

— Luk — bomba? — ninda nabra obrve. — Ta stvar se tako zove?

— Pa, naravno! Nas dvoje smo je i načinili, po tvojoj zamisli! Sećaš se, Pite: eksploziv koji reaguje na svetlost, obavljen sa nekoliko slojeva od plastike, baš kao glavica luka.

— Tako je! — klimnu Leslie glavom. — Sećam se da sam najpre skinuo sa nje tamni omotač koji ne propušta svetlost... ali...

— Ali si morao skinuti još dva ili tri sloja. U dodiru sa vazduhom, oni postaju providni, jedan po jedan, u tačno određenom vremenu. Ovoga puta si to uradio instinktivno, ali je bomba bila savršeno tempirana!

Eksplodirala je u trenutku kada su oni otvorili vrata lifta!

— isceri se Tabasko. — Dobar posao, ortak, nema šta!

Sumiko uzdrhta, obavijajući ruke oko golih ramena.

— Ovde je hladno — reče.

— A onda... kako ćemo izaći?

Tabasko Pit prvi put posveti malo više pažnje mestu na kojem su se zatekli i tiho zvižnu od divljenja.

— Auuu! — reče. — Pa ova pećina je ogromna!

Pod svodom koji se iznad po da u najvišem delu uzdizao do visine od pedesetak stopa, svetlela je tek svaka treća duga neonska cev, ali je to bilo sasvim dovoljno da se proceni veličina podzemnog skladišta trgovaca oružjem.

Ravan betonski pod predstavljao je elipsu neravnih ivica, većeg prečnika od najmanje sto tinu jardi. Dobar deo prostora ispunjavale su uredno složene gomile sanduka različitih vrsta, a iskusno oko moglo je već po njihovom obliku i veličini razaznati i šta sadrže.

Oružje, municija raznih kalibara, eksploziv...

Tone i tone pritajene smrti čija vrednost na crnom tržištu doseže nekoliko miliona dolara. Parkirani viljuškari i dizalice na pokretnim šasijama dopunjavale su sliku urednog sk-

ladišta velike kompanije kojoj posao ide bolje nego ikad.

Lesli utiša Pitove gnevne psoske pokretom ruke. Odozgo su, kroz okno još uvek ispunjeno prašinom, dopirali različiti zvuci: jauci ranjenih, glasovi ljudi kojima se žuri da ih što pre uklone sa puta. Ne toliko da bi nastavili poteru, koliko da bi se oslobodili te bučne i krvave gomile koja deluje deprimirajuće čak i za najtvrdje među njima.

— Oni će uskoro početi da silaze — upozori Sumiko. — Moramo naći neki drugi izlaz odatle.

Lesli odmahnu glavom. Strujanje vazduha u zatvorenom prostoru već mu je reklo da nikakvog drugog izlaza nema, sem ako nije hermetički zatvoren.

— Samo neka pokušaju! — cerio se Tabasko. — Ovde dole ima oružja i municije za čitavu diviziju, boga mu!

— Moram pretražiti zidove — reče Lesli. — I svod. A za to treba vremena. Pite, umeš da se služiš svom gvožđurijom koja se ovde nalazi?

— Da li...? Čoveče, umem da se služim svime što je čovek ikada izmislio kao oružje: od oštrog kamena do atomske bombe!

— Onda potraži među sanducima ono što ti najviše odgovara. Imaj u vidu da ćeš možda prilično dugo morati sasvim sam, da zadržavaš čitavu gomilu ljudi koji će početi da silaze u okno.

— Neće mi biti prvi put da se borim protiv padobranaca! — sleže Pit ramenima. — Ono su gore u lošem položaju, u stvari... sve dok ne smisle način da nas isteraju oдавде...

— Da, moraju se spuštati niz užad ili improvizovane lestvice — klimnu ninda glavom, ali sve dok tako budu radili, neće biti opasno po nas.

— Mene plaši nešto drugo — tiho reče devoјka. — Otrovnigas, možda. Ili najobičniji suzavac.

— I ta mogućnost postoji, ali ne verujem da gore, u zgradi raspolažu takvim sredstvima.

— Ne budi šašav, ortak! — sleže Tabasko ramenima. — Da smo u San Francisku, ne bi mi trebalo više od sat, sat i po da ti nabavim sve što ti srce poželi. Ni ti momci gore nemaju lošije veze od mene, veruj mi!

— U pravu si — osmehnu se ninda. — Moramo računati s tim da će upotrebiti sve što im dođe pod ruku i zato ih nemamo vremena za gubljenje. Sumiko,

pokušaj da proveriš da li je jedna od tih dizalica na točkovima radi, dok ja obiđem zidove...

Zastajao je na svakih nekoliko koraka, osluškivao, ponegde čak prislanjao i uho na hrapavi zid od vulkanskih stena, sve vreme koncentrisan i na šumove koji su kroz betonsko okno dopirali do njegovih ušiju.

— Pite, požuri — reče iznenada. — Gore je sasvim tiho, mora da se sada već dogovaraju kako napasti...

On sam vratio se hitrim korakom do okna, ali je ostao malo po strani od otvora vrata, priljubljen uza zid. Bande krijumčara oružja sastavljene su uglavnom od bivših vojnika, a svaki vojnik koji je ikada bio u prilici da pođe u napad na zaklonjenog i utvrđenog neprijatelja, bolje od ikog drugog ume da ceni značaj dobre vatre ne pripreme...

— Stižem! — dahtao je Tabasko, zauzet time da na gomilu sanduka složenih na poluge viljuškara doda još jedan, teži od drugih.

Lesli ga zadrža pokretom ruke i priljubi se ponovo uza zid, nešto dalje od vrata nego maločas.

Haragei, to fantastično predo sećanje opasnosti koje svaki ninda poseduje, još jednom je na vreme upozorilo Leslija da se ukloni.

Onaj ko je zamislio prvi napad nije imao nameru da se šali. Niz betonsko okno najpre su poletele ručne bombe i to povezane u snopove od po četiri komada, kako bi što više sitnih čeličnih krhotina zasulo unutrašnjost skladišta i time povećalo verovatnoću da neko od njih troje bude pogođen...

*
* *

Udarni talas eksplozije najmanje dvadeset ručnih bombi prohuja podzemnim skladištem, noseći pred sobom ipak samo manji deo metalnih komada u koje se omotač bombe raspada. Kod eksplozija u zatvorenom prostoru, energija se širi u pravcu najmanjeg otpora i napadači su s tim i računali.

Najveći deo opasnih krhotina, međutim, pogodio je samo tri betonska zida okna i ostao rasejan po njegovom dnu, tako da je za troje ljudi u skladištu najveći problem predstavljao

zapravo oblak ljutog dima koji se raširio po unutrašnjosti.

S druge strane, taj isti dim je ometao i napadače. Ninda vide kako se tresu preostala čelična užad u oknu, ali niz njih još niko nije silazio.

Sačekavši da pljusak krhotina protutnji, Tabasko uključio elektromotor viljuškara i nezgrapno vozilo jurnu prema otvoru lifta. Malo postrance, jer je i Pit bio stari vojnik i računao sa mogućnošću eksplozije novih svežnjeva ručnih bombi.

— Sumiko! — doviknu Pit skačući sa viljuškara i grabeci prvi sanduk sa vrha. — Pogledaj ima li tamo negde goriva za bacač plamena!

— Bacač plamena? — nasmeja se Lesli. — Dobra ideja... samo što goriva neće biti ovde... nema nikakvog razloga da se takva stvar krijumčari, pogotovo u onim delovima sveta kojima je ovo oružje namenjeno!

— Toga sam se i bojao — snuždeno odvrati Pit, odbacujući u stranu bezvrednu cev bacača plamena. — A baš sam imao nameru da malo ogrejem one momke gore!

Ninda ga utiša pokretom ruke. To nije bilo ni potrebno, jer gotovo u istom trenutku na

dno okna pade kraj lestvica od užadi otežan sa dva komada olova.

— Dolaze! — prošaputa Pit, cereći se. Njegove moćne šake već su kidale drveni poklopac sanduka, ali je nešto više napora bilo potrebno da se pocepa limeni omotač pod kojim su ležale poredane ručne bombe, verovatno iste vrste kao i one koje su nekoliko minuta ranije eksplodirale u oknu.

— Čega još ima u sanducima?

— Automatski pištolj »uzi«, municija za njih, bacač od 60 milimetara, ručni lanser za rakete, mine...

— Od »uzija« neće biti koristi. Oružje je sigurno konzervirano, a čišćenje predugo traje...

— Znam. Poneo sam ga za svaki slučaj, ako mi naši prijatelji odozgo daju priliku da ga očistim. Ti izraelci znaju šta je dobro oružje.

— Da — potvrdi ninda glavom, iako nije mogao da se seti da li je ikada imao u ruci nešto slično.

Obojica su sada rukama imali po jednu ručnu bombu, sa već odvijenim osiguračima.

— Kad dam znak — tiho reče ninda, posmatrajući kako se lestvice njišu.

Pit se cerio. Za sve ove godine druženja sa nindom — godine kojih se sada Leslie nije sećao — jedino što mu se nije dopadalo bio je Lesliejev prezir prema vatrenom oružju. Po Pitovom mišljenju, borba i nije borba bez dugih rafala, eksplozija i plamenih jezika koji sukljaju visoko prema nebu.

— Sad! — prosikta ninda.

Pognuvši se, oni baciše uvis svoje bombe i odmah se otkotrljaše dalje, uza zid.

Eksplוזija je ovoga puta bila mnogo tiša nego pre nekoliko minuta, ali su njeni efekti bili mnogo strašniji...

Kada su se dim i prašina na dnu okna razišli, među krhotinama kabine lifta mogli su se nazreti krvavi i unakaženi ostaci tri ljudska tela.

— Dalje — upozori ninda. — Sledi odmazda!

Novi svežnjevi bombi poleteše naniže, ali su obojica, kao i Sumiko, uostalom, bili na bezbednim mestima. Eksplozije su još tutnjale kada je ninda iz sledećeg sanduka izvukao delove minobacača i počeo da ih sastavlja, brišući samo mehani-

zam za okidanje od nagomilane masti koja ih je štitila.

— Ovo je prava stvar — zadovoljno se javi Tabasko, iako su mu niz ogaravljeno lice klizile suze izazvane dimom eksplozije. — Sad ćemo moći da pozdravimo i one momke na vrhu, a?

Leslijeve ruke radile su kao mehanizam robota konstruisanog samo zato da bi neprekidno obavljao nekoliko istih zahvata. Savršeno ekonomično, hitro, bez ijednog nepotrebno izgubljenog delića sekunde. Odjek eksplozija još je tutnjao pod svodom kada je minobacač bio spreman za dejstvo.

— Sad mogu da te ostavim samog — reče Leslie Pitu koji klimnu glavom, privlačeći u svoj zaklon otvoreni sanduk sa minama. — Ako ispališ po jednu svakih minut-dva, niko od njih gore neće se usuditi ni da pride vratima lifta!

— Dok ne smisle nešto novo — isceri se Pit. — Ali će se u međuvremenu bar lepo zabaviti, a, ortak?

Ninda ne odgovori. Već je hitao prema bočnom zidu pećine, onome koji bi trebalo da bude okrenut moru, ako se Pit dobro orijentisao kada su ih do vodili na ostrvo.

Sada se kretao brže duž zida, jer njegova pažnja nije više bila podeljena između šumova sa druge strane i onoga što se događalo oko okna. Tabasko Pit je, za sada, bio u savršenom položaju, svakih minut ili dva po gađajući po jednom minom vrh okna i zasipajući njenim krhotinama čitav hodnik sa okupljenim napadačima.

Sumiko ga upitno pogleda. Ona je već dugo sedela za upravljačem dizalice na šasiji sa gušenim točkovima, standardnog dela opreme svakog pristojnog skladišta u Americi.

— Mi smo ispod nivoa mora — reče ninda tiho. — Ako budemo morali da probijemo izlaz, to mora biti negde gore, na svodu.

— Znala sam to čim si me poslao na dizalicu, Les — osmehnu se ona, iako se već tresla od hladnoće.

On se već verao uz rešetkastu konstrukciju dizalice. Kada njen krak bude stajao gotovo sasvim uspravno, moći će sa njega da dosegne skoro sve najviše delove svoda.

Sada je ponovio isti postupak kao maločas, s tom razlikom što je sada prislanjao uho uz kameni svod, često čekajući da prođe odjek tutnjave sa ko-

jom su Pitove mine u pravilnim razmacima eksplodirale u neposrednoj blizini.

— Koliko će to još da traje, ortak? — doviknu Pit.

— Ne dugo. Nešto nije u redu?

— Izgleda. Oni momci gore prestali su da psuju i galame. Mislim da sada smišljaju nešto novo...

— Sasvim sigurno. Njihova dosadašnja taktika nije dala rezultate i sada moraju pokušati na neki drugi način.

— Šta bi, na primer, ti učinio na njihovom mestu?

— Pokušao bih sa dimom, recimo. Nisi ovde dole nigde video sanduke sa gas-maskama?

— Ne, nisam. Ta roba se ne traži baš mnogo na crnom tržištu, znaš.

— Znam. Zato će i oni verovatno pokušati nešto slično. Srećom biće potrebno puno dima da se ispuni ovoliki prostor, pa ćemo i mi imati dosta vremena da pronađemo izlaz...

Pretraživanje svoda nastavilo se u nešto mirnijoj atmosferi. I Pit je malo proredio svoje bombardovanje gornjeg dela okna, mudro štedeći mine za neku opasniju situaciju.

— Kakvi su izgledi — tiho upita Sumiko kad Leslie dade

znak rukom da ga pomeri nekoliko stopa dalje.

— Za sada loši. Svuda puna vulkanska stena, đavolski tvrda...

— Eksploziv?

Ništa odmahnu glavom.

— Svaka jača eksplozija u ovako zatvorenom prostoru đavolski je opasna. A naročito kad je skladište puno opasnog materijala...

Sumiko ne reče ništa, pažljivo pokrećući poluge dizalice. Ako taj poslednji deo svoda, okrenut najvišoj tački ostrvce, ne da rezultate, Leslie će već smisliti nešto drugo, znala je.

Još nijednom se nije dogodio da se nisu izvukli iz teške i opasne situacije, a takvih situacija bilo je mnogo. Troje ljudi koji smelo prkose najbolje organizovanim bandama krijumčara droge i oružja i plaćenim ubicama Zapadne obale, deleći pravdu na svoj specifičan način, moraju zapadati u opasnosti...

Razum joj je govorio da će splet okolnosti, jednog dana, biti takav da neće uspeti da se izvuku, ali je nada još uvek šaputala da to možda još uvek nije ovaj put.

— O-ho! — javi se Pit iznenada sa svog mesta. — Boga mu!

Njegov minobacač ponovo se javi, ali eksplozija na vrhu okna samo dublje u unutrašnjost pećine pogna dim iz dimnih kutija koje su odozgo počele da padaju.

Ono čega se ninda bojao i do godilo se. Istina, pećina je velika, a dim će se u početku gomilati u nižim slojevima vazduha, ali će ipak za manje od pet minuta čitav prostor biti ispunjen i njihova pluća će uzalud tražiti gutljaj čistog kiseonika...

Ninda se čak i ne osvrte da vidi šta se događa. Od časa kada su dimne kutije počele da padaju po dnu okna, svaka sekunda je dragocena!

— Vрати me malo natrag, Sumiko! — reče iznenada.

Kašljući, Pit se povlačio od okna, sada već nevidljivog iza gustog sloja dima.

— Ostani u blizini — doviknu Leslie. — Ako oni gore imaju gas-maske, mogu pokušati da spuste nekoliko ljudi u zaklonu dima!

— Mogu, prokleti bili! — dahtao je Pit. — I baš bih voleo da pokušaju... već dugo nisam nikom slomio vrat golim rukama!

Uha oslonjenog o vlažni kamen, ninda je osluškivao, a on-

da nekoliko puta zakuca vrhovima prstiju po svodu, lagano pomerajući ruku levo i desno, nalik lekaru koji pregleda grudni koš pacijenta.

— Ovde — reče iznenada, pokazujući jedno mesto na svodu. — Tu se nalazi šupljina u kamenu, a iza nje, do površine, sloj ne može biti debeo...

— Koliko debeo, Les?

— Pet-šest stopa, ne više — on je već hitro silazio niz rešetku dizalice.

— Pet-šest stopa kamena? Leslie!

On se glasno nasmeja.

— Bilo bi gadno da je sloj deblji od petnaestak stopa — dobaci. — Taj kamen je tvrd... ali je ipak mnogo mekši od oklopa savremenih tenkova...

Dim se već kovitlao oko točкова dizalice i Sumiko se uspravi na mestu da bi udahнула vazduh iz višeg, čistog sloja. Tabasko Pit se povlačio, vučući za sobom čitav svoj arsenal, ali je njegov kašalj govorio da je dim sve gušći.

— Lanser sa protivtenkovskim raketama — reče ninda. — Vidiš tačku na svodu koju sam označio, Pite?

— Za sada. Misliš da će uspeti?

— Mora. Sumiko, odvući dizalicu do suprotnog kraja. Ostani visoko, krhotine kamena neće moći da dolete do tebe.

— A vas dvojica? — ona je već pokretala motor dizalice.

— Pit će se pozabaviti vežbom iz gađanja, a ja... ja idem do okna.

— U taj dim? Poludeo si!

— Možda. Pite, tvoja majica je mokra od znoja, odlično...

— Odlično? Nemoj mi reći još da ti se sviđa moj zadah!

— Ni slučajno... Ali će ti mokra krpa obavijena oko usta i nosa dobro doći u ovom dimu!

Cereći si, Pit ga poslušao, a ninda zaroni u dim, pošto je najpre nekoliko puta udahnuo, izdižući se na prste kako bi mu što manje dima dospelo do pluća.

Napredovao je sklopljenih očiju, začuđen što mu je svaka stopa puta tako dobro urezana u pamćenje, čak i položaj većih krhotina koje su brojne eksplozije razbacale po betonskom podu.

Moći će da izdrži najmanje deset minuta bez vazduha, znao je sa sigurnošću kojoj nije poznavao uzrok. Zapravo, osećao je da može zadržati dah i mnogo duže, samo da je imao pri-

liku da pluća i krv ispuni čistim kiseonikom.

»Ninda«, reče u sebi. »Kako vreme prolazi, sve više verujem da je to istina... da ja JESAM takvo stvorenje sa čudnim imenom...

Grmljavina eksplozije iza nje govih leđa prekide mu tok misli i on se na trenutak osvrte da vidi efekte prve Pitove raketice.

Kumulativni mlaz zario se u stenu na pravom mestu, razbacujući unaokolo veće i manje komadiće stena, zagrejanih do usijanja. Po prvi put posle mnogo miliona godina na tom mestu ponovo je počela da kaplje usijana lava, kamen istopljen ne prirodnim silama, već energijom koju je u ime ubijanja stvorio čovek...

Otvor u kamenu bio je veličine ljudske glave. Ako Pit bude bio precizan, uskoro će biti otvoren prolaz na površinu zemlje.

»Ali, pre toga ima još mnogo posla da se obavi«, reče mu haragei, negde duboko u podsvesti.

Šumovi iz okna govorili su da se čelična užad ponovo tresu i da odeća čoveka šušti o betonski zid dok se on oprezno spušta niz lestvice.

Napadači sa licima pokrivenim gas-maskama oprezno silaze u dubinu, gotovo ubeđeni da im se sada više niko ne može suprotstaviti...

Ninđa dotače vrhovima prstiju ivicu vrata lifta. Uprkos dimu, sada više niko ne može proći pored njega, a da ga on ne primeti.

Druga eksplozija, ali je sada dim bio tako gust da je mogao nazreti samo kratki odblesak plamena kada se raketa zarila u kamen.

Ne na isto mesto kao prvi put, ali dovoljno blizu. Dim bez sumnje ometa Pita u nišanje-nju, ali se tu ne može ništa učiniti.

Za sada...

Par nogu u čizmama dotače dno okna, za njim drugi, treći, četvrti. U tom dimu i oni su slepi kao i on sam, ali zato sluh ninđe sa potpunom preciznošću može odrediti njihov položaj, a oni čak i ne znaju da je on u blizini.

Mlaz sveptlosti zari se u dim, ali ni on nije dovoljno jak da osvetli više od dve ili tri stope puta pred njima. Utoliko bolje po ninđu.

Priljubljen uza zid kraj otvora, sklopljenih očiju on je st-

rpljivo čekao, osluškujući teško disanje četvorice ljudi pod gas-maskama.

Oni se sada dogovaraju pokretima, prva dvojica kreću: je dan osvetljava put džepnom lampom, drugi ga u stopu sledi sa puškom na gotovs. Druga dvojica čekaju uz vrata, spremni da vatrom iz pušaka naslepo zaspu okolinu na prvi znak opasnosti.

Onaj bliži je na samo stopu od njega, ali ninđa još uvek ne želi njegov život. I oni će doći na red, ali kasnije, kasnije...

Čovek sa lampom već je prošao kraj njega. Još samo nekoliko sekundi...

Drugi napadač, onaj sa puškom. Neka prođe još jedan korak.

Obojica zastaju u času kađ je Pit ispalio i treću raketu. Blesak odaje ninđi da je to još jedan dobar pogodak, na betonski pod sada se sliva čitav vodopad isitnjenog kamenja.

Kao senka ninđa polazi u napad, dok odjek eksplozije još tu tnji pod svodom, prigušujući sve druge šumove.

Njegove šake sklapaju se oko vrata žrtve, ne dopuštajući joj da pusti ni glasa. Kratak, oštar pokret unazad i kičma prska kao prenapeta čelična žica.

Ninđa nežno spusti mrtvo telo na pod i čini korak napred.

Onaj sa lampom upravo je za stao i okrenuo se, da vidi zašto njegov partner ne ide za njim.

Video je jedino trenutak svoje smrti. Ako se taj trenutak uopšte može videti.

Pesnica koja izroni iz dima nečujno mu smrska nosnu kost, zarivajući oštre krajeve polomljene kosti u mozak. Još jednom ninđa prihvati mrtvo telo da bi ga tiho spustio na pod, po red upaljene lampe ispale iz na glo omlitavelih prstiju.

Nema opasnosti da bi oni koji su ostali u oknu mogli videti njenu svetlost, ali je ninđa ipak ugasi i stavi sebi za opasač. Gas-masku je bila sledeća i on zahvalno udahnu dug gutljaj vazduha, neugodnog mirisa, ali zato očišćenog od svih škodljivih primesa.

Ovo što mu je preostalo sada je prava dečja igra...

Nova eksplozija pod svodom. Dim oko njega se zatalasa, sa, sve više nalik tečnosti, ne više gasu.

Vratio se tačno do sredine otvora za lift, podjednako udaljen od dvojice preostalih napadača. Oni su sada bez sumnje već nervozni, jer nema nikakvog zna-

ka niti poziva od dvojice izviđača i zato mora biti oprezniji nego maločas.

Ne, nisu ga приметили. Zapravo, bilo bi pravo čudo da jesu, u ovom dimu i kroz zamagljena stakla gas-maski.

Prilazeći čoveku na levoj strani sa leđa, ninđa ga obuhvati rukama, grabeći za cev i kundak puške.

Ruka koja pokušava da se suprotstavi tom zahtevu puče kao suva grančica i ninđa nemilosrdno priteže telo puške uz vrat žrtve, privlačeći je sebi svom snagom.

Nesrećni čovek kratko zakrklja pre nego što mu neravnine na metalnom telu oružja pokažu da se grkljan. Mlaz krvi šiknu, zalivajući betonski zid pred njim.

HARAGEI!

Telo ninđe naglo se izvi i pognu, izmičući se u stranu, upozoreno na iznenadnu opasnost koja je došla otpozadi!

Drugi čovek mora da je čuo komešanje u dimu i tiho prišao da vidi šta se događa. Dovoljno blizu da shvati ko je ubica, a ko žrtva u nepokretnom duetu pred njim.

Skok u stranu ukloni glavu ninđe van domašaja kundaka

puške koji je već padao, nošen strahovitim zamahom. Umesto njegove, udarac pogodi lobanju već mrtvog čoveka i smrska je kao ljusku jajeta.

Protivudarac je usledio goto vo istog trenutka, brz, kratak i nemilosrdan...

Brzinom klipa u cilindru, leva ruka ninđe zari se u izloženi trbuh napadača i odmah potom izroni iz njega, ostavljajući za sobom krvavi otvor na koji na glo izbi čitava gužva creva, nalik klupku razljućenih zmija.

Čovek zaurla, ali maska priguši njegov urlik. Stežući jednom rukom povređeno mesto, on drugom strgnu masku sa glave, dozvoljavajući svojim plućima da punom snagom izbace krik bola i straha.

— Viči, samo viči! — promrmlja ninđa pod svojom maskom. — Niko ti više ne može pomoći...

Otrgavši masku iz već ukočenih prstiju, on pođe natrag. Zastao je još jednom, da strgne i masku sa lica svoje prve žrtve i ponese je sa sobom.

Nova eksplozija rakete imala je drugačiji prizvuk od ranijih i on zastade, pažljivo osluškujući dok se dim kovitlao oko njega.

— Svetlost! — začu se trijumfalni urlik Tabasko Pita. — Otvor! Les, uspeli smo!

*
* *

— Daj mi ruku — reče ninđa, naginjući se nad neravni otvor u tlu čije su se ivice još pušile.

Jedan jedini pogled, trenutak ranije, bio mu je dovoljan da se orijentiše u prostoru, iako je bio ubeđen kako ovaj kraj sveta sada vidi prvi put.

Neveliko ostrvce, uz samu zapadnu obalu Lagune San Injasio nastalo je bez sumnje kada se mehur usijanih gasova posle vulkanske erupcije izdigao nad površinu okeana. I stene oko njega bile su usijane, do elastičnosti, ostajući tako u nesigurnoj ravnoteži sve dok spoljni slojevi nisu počeli da se hlade i otvrdnjavaju, ostavljajući u unutrašnjosti ogromnu pećinu koju će, mnogo miliona godina kasnije, otkriti i iskoristiti ljudi, za svoje prljave poslove koji ne podnose blistavu svetlost dana...

Strme padine prekrivala je bujna tropska vegetacija, naizgled neprohodna. Loše za progonjenje, naravno, ali još gore za gonioce.

Klečeći uz ivicu otvora, Sumiko odmahnu glavom.

— Kako ćemo sići odavde, Les?

Ninda je bio zauzet time da na površinu izvuče i telesinu Tabasko Pita koji je psovao zato što se opekao na neki još usijani deo stene.

— To nije veliki problem — odvrati ninda. — Problem je kako umaći goniocima... Slušajte!

Lavež pasa. Daleko, na drugoj strani ostrva, ali ipak ne toliko daleko da bi smeli oklevati. Bilo je to, ipak, veoma malo ostrvo.

— Prokletstvo! — promrmlja Tabasko. — Taj dim... kao da želimo da im damo znak na kojem smo mestu izašli!

— Oni su po eksplozijama raketama već odavno morali zaključiti šta smeramo — sleže ninda ramenima, osmatrajući okolinu. — Prvo što će učiniti biće da blokiraju uski kanal između ostrva i kopna, kako im ne bismo mogli umaći.

— A kad to završe, više neće morati ni da žure — dodade Sumiko. — Druga obala lagune predaleko je za plivanje, a ništa ne znamo o strujama, osećajima i plimi...

— Koliko ljudi bi oni mogli imati u Bazi? — zamišljeno upita ninda.

— Mnogo manje nego jutros — isceri se Tabasko. — A kladim se još manje do zalaska sunca!

— Mnogo — dodade Sumiko. — Pedeset, možda i više.

— Mene psi mnogo više brinu od ljudi — Tabasko je zamišljeno udarao pesnicama o dlan druge ruke. — Volim te životinje, znate, mnogo mi je teže da udarim njih nego ljude za koje sigurno znam da su propalice!

Kao i obično, mozak ninde radio je slično elektronskom računaru, munjevito analizirajući sve moguće veze između raspoloživih činjenica, bez obzira na to što u ovom trenutku Lesli Eldridž nije bio čak ni svestan tog procesa.

Odluka je stigla brzo, naizgled bez ikakvog napora.

— Psi neće biti problem — reče ninda iznenada. — Dođite ovamo...

Protrljano rukama, široko lišće jedne tropske biljke do koje ih je Leslie doveo, imalo je snažan i oštar zadah. Gusti, zelenkasti sok lako se lepio na kožu njihovih nogu i donove obuce.

— Sada psi ne mogu nanjušiti naš trag — reče ninda, brišući ruke o pantalone. — Idemo...

— Kuda? — zapita Tabasko radoznalo.

— Naniže, prema obali. Strma je i stenovita; biće pravo čudo ako ne nađemo skrovište koje je okean načinio nagrizajući mekše delove obale.

Iako je znao da bi mnogo lakše našao prolaz kroz gustiš nego Sumiko ili Tabasko Pit, ninda je hodao na začelju, vodeći računa o tome da za njima ne oстане nikakav trag. Silazili su prema obali okrenutoj otvorenom okeanu, na svega milju ili dve od mesta gde su jutros bili prinuđeni da se spasavaju skokom u vodu.

Na drugoj strani ostrva prognitelji su već razvili lanac stražara sa psima, štiteći pristup moreuzu koji bi i dete lako moglo preplivati. Uskoro će taj živ lanac krenuti u pročešljavanje ostrva, iako bi ninda na njihovom mestu postupio drukčije.

— Još najmanje dva sata do mraka — promrmlja Tabasko, bacajući pogled ka nebu. — Ako odmah ne krenu, neće ni stići do ovog dela ostrva!

— Nemaju razloga za žurbu — dobaci Leslie sa začelja. — Bilo bi im pametnije da nas ostave na miru do jutra, zatvarajući samo put do bliže obale lagune.

— Verovatno računaju na pse. S pravom.

— Da. Da nije ovog soka koji prikriva naš pravi miris, ne bismo uspeli da im zametnemo trag — složi se Sumiko.

Silaženje niz strminu nije bilo nimalo prijatno, a sve troje bili su već umorni. Tokom mnogih hiljada godina erozija je učinila sve da omekša vulkansku stenu ostrva i prekrije je rastinjem, ali to nije bilo dovoljno i na mnogo mesta kamen je se kao kožu kao nožem pri svakom neopreznom pokretu.

Uz samu obalu, srećom po njih, rastinje postade ređe, tako da su bar videli tlo pod nogama i mogli da izbegnu ona najopasnija mesta. Tu ninda preuze vođstvo, jer na ovom terenu tragove nisu ni mogli ostavljati za sobom.

— Sačekajte me ovde — reče konačno, kada su svi troje izbili na stenu čije je podnožje neprestano kvasio okean. Bilo je očividno da njih dvoje ne mogu dalje, a on sam će brže nego u društvu sa njima biti u stanju da pronađe pogodan zaklon u kojem bi mogli provesti i duže vreme.

I ovoga puta prepustio se instinktu da ga vodi, osluškujući šum udaranja talasa o stenovitom obalu i detaljnije pretražujući samo ona mesta gde je taj šum odavao da među stenama postoje šupljine.

Nije prošlo dugo, a on pronađe pogodno mesto. Plima je iz među dve čvrste stene usekla vijugav kanal dug nekoliko jardi i suviše uzan da bi čovek mogao proći kroz njega. Na kraju kanala, međutim, nalazilo se udubljenje u kamenu, nalik prirodnoj nadstrešnici, zaklonjeno od pogleda sa svih strana.

S malo napora, Tabasko Pit bi mogao da se uvuče unutra, oceni ninda. Gonioci bi mogli proći na svega nekoliko stopa od ovog mesta, a da i ne naslute da tu postoji skrovište, sve dok se neko od njih i sam ne zavuče u udubljenje.

Uspravljaajući se, Leslie još je dnom pređe pogledom po okolini.

Oblaci dima koji su izbijali iz otvora načinjenog pri vrhu brega nad njim sada su bili gušći, znak da deluje neki sistem za provetravanje koji iz unutrašnjosti pećine izbacuje nagomilani dim na površinu.

Materijal nagomilan na podu pećine predstavlja ogromnu vrednost, naravno. Vođe bande učiniće sve da ga sačuvaju, svako se još uvek nadajući da će uhvatiti drske napadače i tako ukloniti one koji su otkrili tako dobro čuvanu tajnu.

U svakom slučaju, za evakuaciju tolike količine oružja i municije potrebno je mnogo vreme na, sredstava i napora. Oni se ne mogu ponašati kao oficiri za raćenih armija koji hladnokrvno izdaju naređenje da se uništi sve ono što bi moglo pasti u ruke neprijatelju.

»Prema tome, gospodo«, mislio je Leslie, »nadajte se našoj ponovnoj poseti... a posle nje, na ovom mestu, čini mi se, ponovo će početi da radi vulkan... ali ovoga puta veštački!«

Dao je rukom znak da Sumiko i Tabasko Pit priđu, pitajući se iznenada zašto on sve to čini i čemu malopredašnje misli u njegovoj glavi.

Nije znao ni kako ni zašto se našao na ovom čudnom mestu,

ni razlog zbog kojeg bi trebalo uništiti bandu trgovaca smrću, a odjednom hvata sebe u plani ranju načina da to što efikasnije izvede!

On sam, na primer, znao je da bi bez većeg napora mogao preplivati lagunu, dočepati se suprotne, istočne obale i u prvom naselju snadbeti odećom i novcem. Taj novac odvešće ga do prvog većeg grada; tamo će već biti bolje odeće i više. mnogo više novca, a zatim...

Telo devojke koja sada dolazi prema njemu ne može biti jedini razlog zbog kojega joj pomaže. Biće mnogo lepih tela za njega, znao je, lepih očiju, usana, kose...

Ona, Sumiko, kaže da se njih dvoje vole. Ne zna da li joj sme poverovati, jer ljubav je slabost koju čovek poput njega ni kako ne može imati.

Ona ga privlači, naravno. Lju pka je i uzbudljiva, čak i ovako prljava, sa kožom punom po sekotina i kosom koju je samo omotala oko glave da joj ne bi smetala.

— Les... zašto me tako gledaš?

On se prenu iz misli i isceri se.

— Zgodna si, zar ne? Volim da gledam zgodne žene!

Njene oči potamneše. Proklestvo, ko bi rekao da te reči za jednu devojku mogu zvučati kao uvreda?

— Hajde — pokuša da bude nežniji — zavuci se ovuda. Mislim da će ti dole biti udobno...

Ona ga bez reči posluša i izgubi se u pukotini. Tabasko Pit, sumnjičavo zavrte glavom.

— Ne znam, ortak — reče. — Možda bih i mogao da se provučem tuda... ali posle jedno sedam dana stroge dijeta, bez piva.

— Pokušaj.

— U redu, u redu. Siguran si da dole nema krokodila, ili tako nekih neugodnih zverki?

Ninđa ne odgovori i Pit podiže oči prema nebu, kao da negde gore traži utehu za svoje razočaranje. Nije, međutim, gu bio vreme; pomalo stenjući, on uspe da uvuče svoje ogromno telo u otvor, odakle trenutak kasnije ponovo dopre njegov glas.

— Divno mesto, nema šta, ortak. Kada ti udeš, za svakog od nas preostaje još po čitava kvadratna stopa prostora!

— Bar će vam biti toplije dole? — nasmeja se Lesli.

— Hej, šta to znači? Ti ne si-laziš?

— Ne. Ostanite tu i budite tihi. Ti psi i dobro čuju, osim što imaju dobar njuh...

— Hej, do đavola? Kada se vraćaš?

Nije odgovorio, koncentrisan na to niz stene klizave od pene siđe do same površine okeana. Mesto koje je odabrao za njih dvoje neće biti previše udobno i moraće još dugo da trpe i glad i žeđ i hladnoću, ali u ovom trenutku ne može da učini ništa više.

Kasnije, možda.

Bacio je još jedan pogled prema mestu na površini okeana koje ga je neodoljivo privlačilo, a onda bez šuma skliznuo u vodu.

Slana voda zapeče ga po leđima, ali on ne obrati pažnju na to. Uostalom, telo ninđe naviknuto je da ignoriše sve povrede i taj proces postao je praktično automatski.

Zaplivao je snažnim zamasi-ma, prazneći mozak od svih misli. Ako još nema vremena za opuštanje tela, dobro će mu doći bar nekoliko minuta odmora

od pitanja na koja još uvek nema pravog odgovora...

*
* *

Taj zvuk jednom je već čuo, iako ne može tačno da se seti gde i kada se to dogodilo. Možda upravo na ovom istom mestu?

Brundanje snažnog motora na čamcu podseti ga na bol u leđima išaranim pogocima sitnih metalnih krhotina, još vrelih od eksplozije. Da, tako je: taj isti čamac pokupio ga je sa površine okeana jutros, kada se avion srušio.

Morao je znati da oni osmatraju okolinu ostrva. Da je sačekao još sat ili dva da dopliva do ovog mesta, sve bi bilo u redu.

Ne, nije bilo vremena za čekanje. Sila kojoj ni sam nije znao ime primorala ga je da se baci u vodu i zapliva. Posada čamca može pokušati da ga omete u tome, ali neće uspeti...

Pojačao je brzinu i snagu za maha, tako da se površina okeana sada zapeni za njim. Ne mora voditi računa da ne osta-

vlja trag, sada kad su ga već opazili.

Još nešto više od dve stotine jardi do mesta koje traži. Ako uspe da održi ovaj tempo, stići će tamo praktično u istom trenutku kada i čamac...

Dno pod njim nije previše duboko i to je veoma važna činjenica koju mora zapamtiti. Kad dođe vreme za to, nestaće ispod površine vode. Ljudi u čamcu i ne sanjaju da ljudsko biće posle gotovo dve milje plivanja može tako dugo da izdrži bez vazduha.

Više ne gleda u pravcu čamca. Sluh mu govori da ga on u svakom slučaju pristiže.

Osamdeset jardi. Čamac mu je gotovo već za petama...

Pedeset jardi...

— Hej, momak! Havaji nisu na toj strani, ha-ha-ha!

Poznati su mu ti glasovi, smeh. Čak i lica, iako je morao biti bez svesti kada su ga jutros izvukli u čamac. Kao da je jedan deo njega iz prikrajka motrio i strpljivo beležio sve što se događa.

Okrenuo se na leđa i malo usporio zamahe da bi ih bolje pogledao.

Čak i ne drže oružje u rukama, a čovek na krmi je smanjio gas. Potpuno su uvereni da im ne može umaći, naravno. Smeju se i dobacuju, za njih je sve ovo dobra zabava i mala promena u svakodnevnoj rutini.

— Ovo je već drugi put da ga izvlačimo iz vode — ceri se onaj sa pramca. — I to na ovom istom mestu, tako mi boga!

— Čovek bi rekao da se dole na dnu krije nešto do čega mu je jako stalo — dobaci drugi.

— Hej, ortak, gde su ti prijatelji? — vikao je treći. — Onaj plavi grmalj me ne zanima, ali je ženska parče i po! Uvek sam govorio da su japanske gejše jedino što stvarno može da razdrma čoveka, ha-ha-ha!

Kratka vežba disanja čiji je cilj da krv ninde do kraja zasiti kiseonikom bila je gotova. Čak i ne trudivši se da udahne još jednom, on se obrte u vodi i zaroni, praćen smehom ljudi u čamcu uverenih kako je to samo pokušaj da im umakne, unapred osuđen na neuspeh.

Otvorio je oči na dubini od pet-šest jardi. Ako je dno neravno i pokriveno morskom travom, što se i može očekivati, bi

će mu potrebno dosta vremena da pronađe ono što traži...

Nema ni dovoljno svetla, naravno, ali je tama prirodni element svakog ninde. Ona mu neće smetati, naprotiv, sprećiće ljude iz čamca da dobro vide šta se događa ispod njih.

Nabacane bez reda vulkanske stene, zaobljene delovanjem vode i prekrivene podvodnim rastinjem. Loše mesto kad se nešto traži, pa makar taj predmet i ne bio tako sitan.

• Otiskujući se rukama o stene, ninda sada klizi nad samim dnom. Pod vodom je tek jedan minut i još uvek ne oseća potrebu za kiseonikom.

Malo više svetlosti ipak bi mu dobrodošlo. Zraci sunca u ovo doba dana već padaju koso i dublji slojevi vode su u skoro potpunom mraku.

Tri minuta. Još uvek ništa. Ljudi u čamcu sada već svakako očekuju da njegova glava svakog trenutka izbiye na površinu...

Ninda sklopi oči. Od njih ionako nema neke velike koristi. Ako već želi da pronađe ono što traži, onda se mora potpuno pre pustiti instinktu, koji ga je i doveo do ovog mesta.

Da. Njegovi udovi sami od sebe, čini mu se, menjaju pravac kojim pliva nad dnom i on se sada udaljava od obale.

Četiri i po minuta...

Prsti desne ruke dohvatile su nešto što ima veoma poznat oblik i ninda otvori oči.

Čvrsta uzica kojom je uvezan otvor sive mornarske vreće. Da, to je to!

Njegovi prsti sada rade hitro i pouzdano, razvezujući uzicu. Desna ruka klizi u unutrašnjost vreće, prsti se sa sigurnošću sklapaju oko glatke površine, obavijajući je sa osećanjem sličnom ljubavi...

Čitavo njegovo telo oseća neku vrstu šoka, kao da je dodirnuo predmet sa kojeg je statički naboj prešao na njega.

Da, upravo tako... kao da energija iz nekog tajanstvenog izvora prelazi na njegove prste, ruku, čitavo telo.

Odjednom, sve je jednostavno i lako. Čvrsto stegnuvši šakom nađeni predmet, ninda se obrte u vodi i sa obe noge odbaci od glatke stene prema površini.

Sa savršenom sigurnošću zna gde se čamac nalazi. Nije pot-

rebno da diže pogled naviše, tražeći siluetu njegovog dna na površini.

Noge mu rade kao parni klipovi, povećavajući brzinu sa svakim novim zamahom. Onih poslednjih nekoliko stopa do površine već prelazi brzinom kakvu imaju torpeda lansirana iz cevi podmornica!

— Haloran! — urla neko na površini. — Pazi, do đavola! On ima mač u ruci!

Japanske legende tvrde da dai-katana, dugi mačevi nindži, imaju čarobnu moć kada osete ruku svog gospodara. Rečnikom savremene fizike, oni prikupljaju slobodnu energiju iz okoline i vraćaju je u telo ninđe, nadoknađujući sve ono što je pre toga utrošio...

Ako je to tačno, onda bi to moglo biti jedno od objašnjenja za fantastične podvige koji se nindama pripisuju. Nema, međutim, načina da se to proveri, jer ne ostaje u životu niko ko se sretne sa čeličnoplavom oštricom u rukama jednog ninđe!

Zmah iznese čitavo telo nad površinu vode i više, sve dok mu stopala ne dotakoše samu ivicu čamca.

Katana, podignut sa obe ruke nad glavu ninđe, kratko blesnu na suncu. Plemenito sečivo preseče kao grančicu cev puške postavljene popreko nad glavu najbližeg čoveka kada je ovaj shvatio šta će se dogoditi.

Udarac prekide i krik iznenađenja i straha. Dovršavajući pokret, oštrica katana raspoluti Haloranovu glavu na dve potpuno simetrične polovine i hitro se vrati unazad, već spremna na novi udarac.

Čovek za krmom načini nagli pokret, u pokušaju da time izbacii nindžu iz ravnoteže, ali on nije mogao znati da je on tokom svoje obuke proveo sate i sate na žici razapetoj nad ponorom, vežbajući čitav repertoar udara ca i u takvim uslovima.

Samo malo pomerivši stopala duž ivice čamca, nindža zadade sledeći udarac, namenjen čoveku koji je podizao pušku u nameri da sruči rafal u grudi bića koje je na tako fantastičan način stiglo sa dna okeana noseći blistavu oštricu u ruci.

Bio je daleko od ninđe i to na trenutak odloži čas njegovu smrt. Fijučući kroz vazduh, vrh katana glatko odseče šaku oba vijenu oko puške i istim pokre-

tom otvori utrobu onoga koji je sedeo pored njega.

Onaj četvrti, za krmom, odbaci polugu krme od sebe i poseže za pištoljem u futroli. Čamac poskoči kao besan konj, ali čak ni to nije bilo dovoljno da izbaci nindžu iz ravnoteže.

Skočivši hitro na dno, jednom nogom oslonjen o mrtvo Halora novo telo, on se naže napred ispružajući ruku sa mačem brzinom zvečarke koja zariva zube u svoj plen.

Oštrica bez napora probi grudni koš, raskide srce i izađe gotovo čitavu stopu na leđa.

Trzaj unazad, prilika da mrtvo telo oslobođeno oslonca preko niske ograde padne u vodu.

Čovek sa odsečenom šakom urla, buljeći razrogačenim očima u lice nindži. On nema snage više ni da se bori ni da beži, ume još jedino da vrišti od uža sa dok mu krv šiklja iz glatko presečenog patrljka.

Nindža ga učutka udarcem koji mu odvoji glavu od vrata i posla je u vodu, preko ograde čamca, a onda priskoči do krme i isključi motor.

Koristeći inerciju čamca, on ga po uskom luku vrati nad me što sa kojeg je trenutak ranije izronio i ponovo skočio u vodu.

Sa mačem u ruci; bili su dovoljno dugo razdvojeni da bi

sada mogao tako lako da odvoji šaku od bogato ukrašene drške...

Nekoliko trenutaka kasnije, ponovo je bio u čamcu, zajedno sa vrećom izvučenom sa dna mora. Najveći deo opreme u njoj više se ne može nadoknaditi, ako se jednom izgubi. Kao i katana, uostalom; poslednji kovači koji su znali tajnu sastava čelika i načina njegove obrade umrli su još pre dve ili tri stotine godina.

Obdavicši mrtva tela preko ograde, nindža osmotri horizont, a onda ponovo uključi motor i uze kurs prema severu, dalje od ostrva sa tajnom bazom krijumčara oružja.

Držao je krmu samo levom rukom, jer mu je katana još počivao u desnoj. Proučavao ga je pogledom, kao da ga prvi put vidi, sledeći zamršene ukrase drške i japanski natpis urezan u oštricu.

Čudno, trebalo bi da mu taj natpis nešto znači... ali on nikako ne može da se seti šta...

*

* *

— Oko, ruka, srce — reče sensei Tanaka. — To govore znaci

urezani u oštricu, sine moj. Ali, da li shvataš dublje, unutrašnje značenje?

Mladić ne odgovori odmah. Od njega se, uostalom, nije ni očekivao brz odgovor.

Pre svega, nije jednostavno govoriti o oružju koje je već po stalo legenda. Mač sa tim natpisom, ovaj isti katana koji sada leži na komadu svile raširenim ispred senseija Tanake, iskovan je za nindžu Asađira, pre više od tri stotine godina.

Asađiro ga nije dugo nosio, jer ga je samo šest godina kasnije, u otvorenom obračunu, ubio ninda Šigemacu. Šigemacu je umro prirodnom smrću, a ni jedan od njegovih sinova nije uspeo da preživi obuku za nindžu, iako su svi to od srca želeli...

Posle toga, prisvojio ga je ninda Šoburu i izveo sa njim mnogo slavnih dela, govorila je legenda. I tako dalje, prema ovom vremenu i nindži Tanaki koji mu je sada vlasnik...

— Oko, ruka i srce — reče mladić — moraju biti jedno. Oko mora biti mač, ruka mora biti mač i srce mora biti mač. Kao što ova oštrica, istovreme-

no, mora biti i oko i ruka i srce nindže...

Tanaka je sporo klimao glavom, zagledan u blistavu oštricu.

— Shvatio si natpis, sine moj — reče posle dužeg ćutanja. — To me ne iznenađuje... već sam primetio da ti znaš sve ono što i ja znam.

— Zahvaljujem na pohvali koje nisam dostojan, učitelju — odgovori mladić naučenom frazom koja izazva mrštenje sedih obrva.

— Dostojan si je, sine moj. Lažna skromnost je vrlina ljudi slabog duha, zapamti to!

— Oprosti mi, učitelju...

— Oprošteno ti je. Odlučio sam... da ovaj mač darujem tebi. Upravo ovog jutra, kada ćeš i konačno postati ninda!

— Učitelju, ja...

Zaćutao je, da ne bi ponovio frazu koja mu je ponovo došla na jezik.

Mač Asađiro, najčuveniji katana u čitavoj školi... u njegovim, njegovim rukama!

— Uzmi ga — reče tiho starac. — I moli se bogovima da te čas rastanka s njim ne boli ovako kako sada boli mene...

— Učitelju... ovo je samo za današnji ispit, zar ne?

— Ne. Za sve tvoje buduće ispite, sine moj.

Po prvi put otkako ga pozna je, starac je dopustio da mu se osećanja pokažu na licu i to je bilo čudo. Možda još veće čudo od neočekivanog poklona koji neizmerno obavezuje. Kao i svi japanski pokloni, ustalom.

Naklonio se i pružio ruku pre ma bogato ukrašenoj dršci, još jednom proveravajući pogledom izraz na licu učitelja.

— Tvoj je — reče ovaj jedno stavno. — I on to zna.

Tada je prvi put osetio onaj laki električni udar s kojim ga je katana pozdravljao prilikom svakog narednog dodira. Energija čitavog svemira se kroz prste, šaku, podlakticu, slila u nje gove grudi i on je duboko udahnuo, šireći pluća.

Podigao je mač i izbalansirao ga u šaci, onako kako se uvek čini sa nepoznatim oružjem. Ležao je savršeno prirodno, lako. Idealno.

— Idemo — reče starac s na porom se dižući sa poda. — Došlo je vreme da ga oprobaš u »ispitu kuće mraka«.

Znao je, naravno, šta taj ispit obuhvata. Čovek koji želi da postane ninda ulazi sasvim sam u veliku, potpuno mračnu odaju, punu smrtonosnih zamki.

U tami su uvek skriveni i oni koji nisu prošli jedan od prethodnih ispita. Postojao je samo jedan način da dođu do prilike da nastave obuku za nindu: onaj ko ubije kandidata u ispitu kuće mraka zauzeće njegovo mesto.

Ovoga jutra u kući su njih dvojica. Mladić iz Amerike ih poznaje i zna da njegov posao neće biti nimalo lak...

Ali mač u koricama, sada na tradicionalni način zataknut za pojas, daje mu sigurnost u sebe kakvu još nikada nije okusio.

Da li je upravo zbog toga se nsei Tanaka odlučio da mu baš jutros pokloni Asađirov mač?

Tanaka je zastao na nekoliko koraka od istočnih vrata »kuće mraka«.

— Dalje moraš sam — rekao je jednostavno. — Čekaću te kod zapadnih vrata.

Čitav zadatak, zapravo, bio je vrlo jednostavan, Ući na istočna vrata, sačekati znak gonga koji obeležava početak, a potom

izaći na zapadna vrata. Jedini problem je u tome što se u međuvremenu može umreti na stotinu različitih i užasnih načina...

Poklonio se starcu, duboko. s poštovanjem, i bez oklevanja odgurnuo vrata »kuće mraka«.

Niko ih neće zaključati za njim, znao je. Niko ga neće sprečiti ni da se okrene i vrati kroz njih ako ga strah savlada pre udarca gonga.

Mladići koji su došli do ove etape svoje obuke za nindū. međutim, pre bi umrli nego što bi dopustili sebi takvu sramotu. Otkada »kuća mraka« postoji, već četiri stotine godina, to se još nijednom nije dogodilo...

Pustio je da se vrata zatvore za njim i sklopio oči. Sluh, miris, ukus, dodir, čulo ravnoteže, sva druga čula moraju mu zameniti čulo vida od kojeg u »kući mraka« nema nikakve koristi.

Vazduh je ustajao, zagrejan u unutrašnjosti kuće. Gust. Siguran je da se svaki pokret u njenoj unutrašnjosti mora najpre manifestovati pomeranjem slojeva vazduha i zato hitro zba-

cuje odeću sa sebe, zadržavajući samo pojas sa mačem.

Gola koža postaće osetljivi senzor koji će mu signalizirati o pokretima u njegovoj blizini. Možda se upravo u tome i sastoji razlika između izlaska iz kuće i iznošenja mrtvog tela iz nje...

Zvuk gonga na trenutak priguši šum krvi u ušima bubnjanje njegovog srca, ali je to bio trenutak koji je i čekao.

Ova ideja mora da je mnogima pala na pamet pre njega. ali još nijedan kandidat za nindū nije došao sa Zapada. Niti imao takvu visinu da odrazom sa poda može dohvatiti prvu od horizontalno postavljenih bambusovih motki koje nose krov kuće mraka.

Nije znao da li će drvo zapuketati pod njegovom težinom zato je i odlučio da skok izvede dok u unutrašnjosti još odjekuje zvuk gonga.

Motka je bila suva i čvrsta i podnela je težinu tela bez ikakvog šuma. To je dobro.

A sada, samo strpljivo. Njegova dva protivnika u tami dobili su priliku da prouče sve

smrtonosne zamke, kako bi ih mogli izbeći kada ispit počne.

Vreme nije na njihovoj strani, jer to što ništa ne čuju i što se ništa ne događa može ih i zavarati. Neretko se dogodi da budući ninda prođe čitavu prostoriju bez ijednog šuma i tek otvaranje zapadnih vrata objavi protivnicima da se njihovo čekanje nije isplatilo.

Deset minuta. Nikakvog šuma, nikakvog pokreta vazduha u tami...

Petnaest minuta... osamnaest...

Konačno!

Neko se odvojio od bočnog zida i oprezno zakoračio napred. U svom mozgu, mladić je već podelio površinu poda na kvadrata kako bi lakše pamtio kuda se može proći.

Neko hoda najpre tri oprezna koraka ukoso prema sredini prostorije, da bi se potom vratio korak udesno i onda produžio paralelno sa zidom.

Mesto koje je obišao već je urezano u memoriju mladića. Ma šta da se dogodi, on će umeti da ga zaobiđe.

Protivnik pod njim još jednom skreće sa pravca, ovoga pu-

ta prema sredini prostorije. Dobro, i taj podatak вреди zapamtiti.

Još tri koraka i biće tačno pod njim...

Držeći mač u zubima, on bešumno pravi omču na kraju svog svilenog pojasa skinutog sa tela. Mač bi bio mnogo tiši, naravno, ali on ovoga puta želi da smrt protivnika stvori i određene šumove.

Još samo korak, jedan mali korak i...

Omča pade i steže se oko vrata žrtve. Omotavajući se nogama oko grede, balansirajući mačem u zubima, on leže duž bambusove motke, potežući sa obe ruke naviše.

Bambus sada opasno krcka, njegov protivnik krklja, jer potez nije bio dovoljno brz da mu prelomi kičmu i donese trenutnu smrt.

Hitar pokret kojim se drugi kraj pojasa omotava oko grede, a onda skok naniže, u tamu. Bo si tabani bez šuma se dohvataju poda, oslobođena šaka dohvata dršku katana.

Nešto prozuja nad njegovom glavom i s tupim udarcem se

zani u telo koje se još grči, obešeno o gredu. Ono se odjednom smiruje i opušta. Dižući mač nad glavu, mladić prereza pojas, dopuštajući mrtvom telu da se sa treskom stropošta na pod.

Strelac na drugoj strani iskoristio je svoj šuriken, čeličnu zvezdu sa ostrim ivicama koju ninđe najradije koriste na poludistanci.

I tako odao svoj položaj, naravno.

On ne zna koga je pogodio, ali svakako već sumnja da se umešao u obračun dvojice očajnika. Pedeset odsto izgleda da nije pogodio pravog je previše i on mora učiniti sve da ubije i drugog, ma ko to bio...

Ležeći na podu, mladić strpljivo čeka.

Još jedan šuriken reže tamu, ali ovoga puta ne pogađa ništa i zariva se sa tupim treskom u zid »kuće mraka«.

Nevidljivi protivnik, mladić zna, sada mora promeniti položaj. Jedino što mu preostaje, za pravo, jeste da se prišunja zapanim vratima i čeka u njihovoj neposrednoj blizini, kako mu

protivnik slučajno ne bi promakao.

Mladić sa Zapada sluhom sledi njegove pokrete u tami. Komplikovanije nego kretanje protivnika koji je maločas umro, ali ne previše.

Bezbedni put kroz kuću mraka sada mu je poznat. I on će umeti da zaobiđe sve smrtonosne zamke. Put do izlaza zatvara mu sada još mladić sličan njemu, sa dugim mačem u ruci.

Ume da bude mnogo, mnogo tiši od njega, to zna. Kreće se kroz mrak sa lakoćom i hitri-
nom koja je gotovo neshvatljiva. Zastaje u času kada na licu oseti vlažni dah protivnika koji još i ne sanja da je smrt na korak pred njim.

Časna i brza smrt, svakako. Toliko zaslužuje čovek koji je nekoliko dugih godina činio sve što i on sam, do onog fatalnog dana kada je načinio i neoprostivu pogrešku.

Vrh mača zariva se u grudi, prikivajući telo za vrata od tvrdog drveta. Čitavo telo briđi od dodira mača sa vrelo-
m ljudskom krvlju, prvom koju su on i mač zajedno proliili!

Obrisao je plemenito sečivo o odeću ubijenog, pa tek onda otvorio vrata, skupljajući trepa vice da ga iznenadna svetlost ne bi zaslepila.

Sensei Tanaka u karakterističnom položaju meditira u senci obližnjeg drveta. Ovo svakako nije trenutak da ga uznemiri vešću o uspešno položenom ispitu.

Uostalom, sensei Tanaka, to verovatno i zna. Možda su upravo njegove misli i provele mlađića kroz »kuću mraka«?

*
* *

Sumiko i Tabasko Pita nije bilo u skrovištu gde ih je ostavio...

Ninđa je sačekao da padne noć, a onda za 180 stepeni izmenio kurs motornog čamca, da bi se vratio do ostrvceta. Punom brzinom, da stražarima na ostrvu ne bi dao vremena da nešto preduzmu od trenutka ka da začuju zvuk motora.

A sada je skrovište bilo prazno.

Ako je bilo nekih tragova borbe, u tmuni ih nije mogao otkriti, iako je postojalo samo jedno objašnjenje: tragači su ih pronašli i odveli, bilo zbog njihove neopreznosti, ili zato što su tragači i psi bili veštiji nego što je pretpostavljao...

U redu, sve se moglo rešiti veoma jednostavno: vratiti se u čamac, dodati gas i uzeti kurs prema Punta Abrehos. Do jutra će doći do novca, odeće, verovatno i kola dovoljno dobrih da ga odvezu do auto-puta broj jedan i zatim do Santa Rozalije.

Santa Rozalija ima i aerodrom, što znači da se nalazi nekoliko sati leta do najbližeg međunarodne vazdušne luke. Odatle... Pa, svet je veliki, zar ne?

Šta ga se, do đavola, tiče to dvoje ljudi koji su bili toliko nespretni i dopustili da ih uhvate oni amateri sa ostrva?

Ne može dugo ostati na ovom mestu. Motor čamca je vrlo bučan u tihoj tropskoj noći i oni već znaju gde se iskrcao. I zašto. Biće dvostruko, trostruko oprezniji posle onoga što im je priredio prethodnog dana.

Dakle, u čamac i pravac sever, kamo je i krenuo pre nego što se predomislio...

Lavež pasa. Upozorenje da je poslednji čas da se ukloni.

Ko zna, možda oni imaju još brzih čamaca u nekom skrovištu. Čamaca naoružanih teškim mitraljezima, ili čak lanserima raketa. Trgovci smrću ne štede kada je njihova bezbednost u pitanju. To je već mogao da proveri.

U nekoliko skokova vratio se do čamca, uskočio i pokrenuo motor. Činilo mu se da je u tihoj noći dvostruko bučniji.

Bio je dobre tri milje daleko od ostrva kada je sebi postavio pitanje zbog čega ga niko ne progoni...

Odgovor nije bio težak. Zato što misle da će se vratiti po svoje prijatelje.

— Varate se, gospodo — promrmlja. — Te dve budale ne znače mi ništa. Nisam ja kriv što su se našli u vašim kandžama, do đavola! Učinio sam sve da ih dobro sakrijem, je li tako? I opet došao po njih, izlažući sopstvenu kožu opasnosti!

Lupio je rukom po drvetu se dišta. Prsti su mu slučajno do-

takli dršku katana i on se stresao.

— Prokleti mač! — promrmlja. — Da sam pametan, bacio bih ga u vodu!

I posle ponovo ronio da ga izvučem, znao je. Neverovatno kako čovek može da se veže za komad metala...

Njegova ruka sama je pokrenula krmu i čamac je po drugi put te noći jurnuo u pravcu Baze. Lesli oseti da mu neki užasno veliki teret naglo pao sa srca; štaviše, kao da je i motor čamca sada radio bolje, ravnomernije!

Plan za upad u dobro čuvanu tvrđavu krijumčara oružja već je postojao, skriven u nekom odeljku njegovog mozga, i on se iznenadi kad shvati da ga je potrebno samo dopuniti detaljima koji zavise od trenutnog stanja u neposrednoj okolini.

— U mojoj glavi sedi neki prokleti Japanac — promrmlja. — Tip koji obavlja sve prljave poslove za mene. Hmm... do sada to i nije bilo tako loše, videćemo kako će biti dalje.

Ostrvo se sada ocrtavalo na nešto svetlijoj pozadini lagune.

Potpuno mračno, naravno; čak i ljudi koji žive u neposrednoj okolini uvereni su kako tu nikada niko nije živeo.

Samo oštri pogled pravog nindže mogao je sinoć, pre zalaska sunca, otkriti da je deo rastinja nad kamenitom zapadnom obalom zapravo odlična kamuflažna mreža koja je prekrivala čitav jedan mali zaton u kojem su mogli pristajati i veći brodovi.

Taj zaton sada mu je bio cilj. Napuštajući uobičajenu strategiju nindži, neopaženi ulazak u tvrđavu neprijatelja, on se ovoga puta odlučio na direktni juriš.

Ponovo u varijanti nindžucua, naravno, punoj sitnih i krupnih lukavstava za koje ratnici na Zapadu još nisu ni čuli...

Buka motora još jednom je uznemirila stražare i oni će biti spremni, ali niko od njih ne očekuje drski napad, direktno u srce Baze.

Jurio je sada punom brzinom, nalik prikazi iz filmova strave i užasa, i sam pomalo začuđen kako to da mu crni svileni kostim i kapuljača tako dobro pristaju i kako se lako oseća u nji-

ma. Ne kursom koji vodi pravo u zaliv, ali se kurs može promeniti za tili čas...

Sada, na primer!

Umesto da projuri na dve stotine jardi pored ostrva, kao što je izgledalo, čamac naglo skrete, poskakujući na sitnim talasima.

Maskirna mreža, čak i u tami, više ga nije mogla zavarati. Osećaj mu je govorio da čamac ide tačno sredinom plovnog kanala koji je u svoje vreme bio raščišćen eksplozivom, da bi primio i veće brodove.

Još pedesetak jardi. Haragei čuti, ali se i to svakog trenutka može izmeniti; svaki dobar vojnici potrudice se da zaštiti napre vitalne elemente svog položaja.

Istina, oni su premoreni i rezignirani, jer ih je čitav jedan dan napora skupo stajao, u materijalu i ljudskim životima. Noć su dočekali kao priliku za predah, utoliko povoljniju što u šakama drže dva taoca...

Čamac u naletu probi maskirnu mrežu i ustremi se uskim kanalom između dveju strmih

obala. Konture ostrva već su mu rekly da iza tog kanala može očekivati oveće proširenje, sidrište za brodove, takođe pokriveno ogromnom maskirnom mrežom. I minijaturne instalacije sasvim modernog pristaništa, naravno.

Negde iza njega iznenada progovori teški mitraljez, ali je strelac u bunkeru iskopanom u levoj obali kanala bio suviše spor. Meci zapljuskaše po vodi nekoliko jardi iza čamca, a ninda se čak i ne okrete da proveriti položaj strelca, zauzet proučavanjem prizora pred sobom.

Konture lučkih dizalica, niske zgrade naređane duž kame nog mola...

I čamci, usidreni tamo desno, sasvim moderni patrolni čamci naoružani raketama koji su ko zna kako dospeli u ruke trgovaca oružjem!

Ninda oštro okrete krmu i blokira je u tom položaju komandom užeta. Odnekud su meci takođe pljuštali po vodi, ali ni sada nije bilo vremena za razmišljanje o toj ne previše ozbiljnoj opasnosti.

Čamac jurnu paralelno sa ivicom mola, na svega nekoliko

stopa rastojanja. Ako ga je neko i sledio pogledom, u potpunoj tami, nije mogao zapaziti trenutak kada je jedna hitra senka smelim skokom napustila palubu čamca i obrela se na obali.

Najpre tresak, prodorni šum gužvanja čeličnog lima, a potom eksplozija u času kada se rezervoar goriva dovoljno zagrejao od deformacije da se zapali u svojoj unutrašnjosti.

Skriven između dve niske montazne zgrade na molu, ninda raširi usne u osmeh.

— Od ovih patrolnih čamac — promrmlja — neće biti mnogo zarade, gospodo trgovci. Sem možda nešto malo za staro gvožđe izvučeno sa dna zaliva!

Plameni jezici preskakali su sa jednog čamca na sledeći u nizu, zasipajući pri svakoj novoj eksploziji punih rezervoara čitavu obalu pljuskom zapaljene nafte.

Za svega nekoliko sekundi čitava obala pretvorila se u usijani pakao, a plamen je lizao tako visoko da je dosegao do maskirne mreže koja je takođe počela da se dimi. Za koji tre-

nutak njeni zapaljeni delovi pa šće po zalivu i obali, šireći dalje opasnost od požara.

Iz obližnje zgrade istrčase tri čoveka sa aparatima za gašenje požara u rukama. Pogledali su u plameno more pred sobom, za tim jedan drugoga, a onda rezignirano odbacili aparate od sebe.

Svud unaokolo trčali su i drugi ljudi, neki sa oružjem u rukama, neki ne, ali se sasvim jasno videlo da su u panici, nespo sobni za organizovan napad, čak i kada shvate da su napadači već među njima.

Krov zgrade kraj koje se skrivao već je tinjao i ninda se povuče dublje u tamu, prema središtu ostrva i širokom ulazu u građevinu čiji se najveći deo krio pod kupom ugašenog vulkana.

— Obećao sam vam erupciju — reče ninda tiho za sebe. — Ovo je samo zagrevanje, pre nego što počne prava igra!

Zastao je u sigurnom zaklonu, osmatrajući glavnu zgradu Baze.

Čudno, ali ta ružna betonska građevina i ljudi u njoj, kao

da nisu marili za uzbunu na pristaništu. . .

Pokretna metalna vrata, dovoljno velika da propuste i do vrha natovarene kamione, zatvorena su. Jedina dva otvora na prednjem zidu više podsećaju na puškarnice bunkera nego na prozore, ali su i oni zamračeni.

Haragei ipak govori da je to samo varka, i da se u tami iza otvora kriju ljudi čiji su prsti na orozima pušaka i mitraljeza.

— Do đavola, zar niko neće reagovati na požar? — procedi ninda kroz zube. — Ljudi koji rade sa municijom i eksplozivom morali bi negde u blizini imati bar jedna pristojna vatrogasna kola!

Kao da odgovaraju na njegov poziv, teška metalna vrata skliznuše u stranu na svojim vođicama i kroz njih izleteše dve grupice ljudi sa vatrogasnim šlemovima na glavama. Svaka od njih pred sobom je kotrljala veliki kalem od čeličnih šipki, odmotavajući vatrogasna creva.

— Hmm... pumpe su negde u unutrašnjosti tog betonskog čudovišta — mrmljao je ninda.

— Za vodu, svakako. Ako budu imali mnogo sreće, uspeše da spasu zgrade koje su dalje od požara, ništa više...

U međuvremenu, to je prilika za njega da uđe u unutrašnjost Baze...

Ne naročito povoljna prilika, jer se još uvek nevidljivi i nepoznati šef čitavog ovog posla pobrinuo da otvorena vrata budu dobro zaštićena.

Još pre nego što su se razmotana creva ispunila vodom, preko njih je prešao nezgrapni oklopni transporter sa podignutim poklopcem kupole. Mitraljez velikog kalibra načini horizontalni luk, kao da strelac proverava širinu polja svoje vatre. Iza transportera, koristeći ga kao zaklon, dolazila je četvorka sa automatskim puškama u rukama.

Nespretno se okrenuvši, transporter se postavi tako da blokira prolaz kroz otvorena vrata. Strelci sa puškama ostadoše iza njega, naslanjajući oružje na oklop iznad gumenih točkova.

— Baš vam hvala — isceri se ninda. — Niste nimalo ljubazni prema posetiocima, gospodo!

Međutim, on je jednostavno MORAO kroz ta vrata, a to znači vrlo loše vesti za posadu transportera i strelce iza njega.

Osvrnulo se još jednom oko sebe, samo da bi se uverio da ljudi na molu neće obraćati pažnju na ono što im se zbiva iza leđa.

Sledeća faza su te puškarnice pored vrata. Ako je iza njih samo po jedan čovek, stvar će ići brzo, a ako nije...

Postoji, naravno, samo jedan način da se to proverik...

Prsti prekriveni crnom svilom s ljubavlju pogladiše šuriken izvučen iz skrovišta pod opasacem. Sa ovog rastojanja ne može da promaši, bez obzira na činjenicu što u ovom trenutku svojim rečima ne bi umeo da objasni finese tehnike bacanja šurikena.

Otvor pored vrata na strani sa koje će on doći ako sve bude u redu: prvi cilj...

Šuriken zazuja kroz vazduh, osvetljen krvavo crvenom bojom plamena. Maskirane mreže je takođe nestalo iznad njihovih glava i mesec u svojoj prvoj četvrti radoznalo viri u zatoni koji je milionima godina bio tih i miran.

Sačekavši još jednom da ljudi na obali zagraje, kao malo-čas, jer samo tako je bio siguran da će glava stražara biti odmah uz otvor puškarnice, ninda lansira i drugi šuriken.

Da li je pogodio, otkriće veoma brzo: čim pređe uski brisani prostor do zida sa bližom puškarnicom. Tu će biti van vidnog polja ljudi u transporteru i oko njega i moći će na miru da pripremi sledeću fazu napada.

Skok na osvetljeni prostor. Jedan, drugi, treći. Samo pravi japanski ninda u stanju je da se kreće takvom brzinom!

Iz puškarnice ne odjeknu ni kakav rafal, ali je haragei u podsvesti već bubnjao signale upozorenja...

Mitraljez na kupoli naglo skrete u stranu i njegovo ždrelo potraži hitro, vitko telo u crnom kostimu...

*
* *

Nije smeo čekati da strelac u kupoli otvori vatru. Meci kalibra dvadeset milimetara ras-

kinuće mu grudi i trbuh kao da su od mokre hartije ako mu to dopusti!

Već spremna eksplozivna kuglica izlete iz desne šake. Ovo- ga puta jedna od onih koje reaguju na udar, jer mora reagovati istog trenutka kada pogodi.

Ali najpre skok u stranu, jer ne zna ništa o refleksima strelaca za mitraljezom i njegovoj brzini!

Početak rafala stopi se sa potmulom eksplozijom u unutrašnjost transportera. Plameni jezici liznuše na sve otvore, kroz otvor kupole izlete nekoliko neprepoznatljivih komada, zaspajući okolinu kišom sitnih kapljica krvi.

Ljudi koji su se na molu borili s plamenom na trenutak za stadoše. Oni koji su se okrenuli brže dospeli su da vide kako jedna crna senka skače na oklop transportera i istog trenutka nestaje na njegovoj drugoj strani, mašući dugim blistavim sečivom u desnoj ruci.

Dva čoveka umrla su gotovo istog trenutka, zahvaćeni istim udarcem dugog mača. Treći ispusti prodoran krik upozore-

nja, okrećući cev prema napadaču, ali se ninda povi i pro-pusti kratki rafal preko svoje glave.

Desna ruka se ispruži do kraja da, pored onoga koji je pucao, vrhom mača pogodi u grlo sledećeg čoveka sa puškom. Vakizaši, kratki mač u levoj ruci, gotovo istovremeno raskide utrobu bližeg čoveka, zarivajući mu se u srce.

Prolaz u široki glavni hodnik sada mu je otvoren, ali on zna da je sve što se dogodilo na vratima već registrovala televizijska kamera postavljena neko liko jardi dalje.

U prolazu je zakačio njen kabl vrhom katana, ali to ne znači mnogo. Oni znaju da je tu, a on ne zna na koja poprečna vrata treba da uđe da bi stigao do svojih prijatelja.

Pustiće da ga vodi instinkt. Treća levo, recimo...

Vrata se otvaraju sasvim normalno pod pritiskom ruke i on ulazi.

Haragei čuti, inače se ninda ne bi ponašao tako kao da ulazi u sopstveni stan...

Oveća prostorija sa nekoliko redova grubih drvenih stolica,

na suprotnom zidu velika karta sveta. Brifing-rum, tako se to obično zove, prostorija u kojoj se izdaju uputstva pre početka svake veće operacije.

I ova prostorija pokrivena je televizijskom kamerom u uglu pored mape.

Zatvorivši vrata za sobom, ninda prolazi između stolica i seda u prvi red. Gest je potpuno razumljiv: on želi da razgovara.

Ne uzbuđuje ga to što je hodnik odjednom ispunjen tutnjavom koraka velike grupe ljudi. Oni već imaju iskustva s njim i neće propustiti priliku da razgovaraju. Naročito sada, kad pored Sumiko i Tabasko Pita imaju i njega u šakama.

Ili bar misle da ga imaju...

U hodniku sada vlada nape-ta tišina. Svakog trenutka neko će ući na vrata.

Jedan čovek ulazi sam, bez oružja i tiho zatvara vrata za sobom. Nije se trgao kada je video spodobu u crnom od glave do pete: znak da je već imao prilike da vidi nindu, bar na ekranu nekog od svojih monitora.

Uspravno držanje, glatko izbrijano lice, kratka kosa, skoro potpuno bela. Odeća je vojničkog kroja, čista i ispeglana, ali bez ikakvih oznaka.

Seo je nekoliko stolica dalje od ninde i prekrstio noge, uredno povlačeći naviše nogavice.

— Moje ime je Holenbah — reče suvim, poslovnim tonom — Došao sam da vidim čoveka koji nam je zadao nekoliko veoma teških udaraca. I da pitam zašto.

— Ti si glavni ovde? — nindin glas je prigušen gustom svilom kapuljače.

— Ne. Jedan od najbližih saradnika.

— Onda nemam šta da govorim s tobom, Holenbah. Zanima me samo glavni!

Sede obrve se skupiše, jedini znak gneva, sem iznenadnog širenja nozdrva.

— Bojim se da nisi dobro procenio situaciju — reče. — I ti i tvoji prijatelji u našim ste rukama, a ne obrnuto.

Ninda se kratko nasmeja.

— Znaš li zašto ti nisi glavni, Holenbah? Zato što loše procenjuješ činjenice.

— Misliš? — znaci gneva sada su sve očigledniji. Još jedan dokaz da ima posla sa bivšim oficirom. Ta vrsta ljudi ne dopušta da joj protivureče oni koji su ispod njih na nekoj zamišljenoj skali vrednosti.

— Siguran sam. To što sam ovde govorio da imam neke adute u rukama, zar ne?

— Na primer?

— Ako ti i kažem, ti nećeš biti u stanju da proceniš njihovu težinu. Želm glavnog, Holenbah! Imaš pet minuta da ga dovedeš ovamo!

— Inače...?

— Inače ono vaše fino skladište dole u pećini leti u vazduh — nasmeja se ninda.

— Šta?!

— Juče smo proveli prilično vremena unutra, sećaš se. Da ste pretražili detaljno čitav prostor, možda biste i otkrili postavljeni eksploziv.

Holenbah skoči na noge, stežući pesnice. Uzdržao se, međutim, od napada na čoveka koji je već dokazao da ubija sa

neshvatljivom brzinom i lakom.

— Blefiraš! — procedi kroz zube.

— Možda — sleže ninda ramenima. — Ali... šta ako ne blefiram?

Holenbah ga je nekoliko trenutaka zamišljeno posmatrao, nemo mičući usnama, a onda klimnu glavom.

— U redu — reče promuklim šapatom. — Dovešću ga...

Vrata se zatvoriše za njim, is to onako tiho kao i prvi put. Sležući još jednom ramenima, ninda se osmehnu pod kapuljačom. Ljudi poput Holenbaha razumeju samo jedan jezik, jezik sile...

— Skloni kartu sa zida, nindo — reče iznenada jedan glas.

Dubok, muževan, jedva приметно izobličen time što je došao kroz vešto skriveni zvučnik negde u prostoriji.

Glas čoveka naviknutog da izdaje naređenja. I da se ta naređenja bez pogovora poštuju...

Ninda priđe zidu, koncentrišući se na haragei, ali je čulo opasnosti ćutalo. U tom gestu.

dakle, ne krije se nikakva opasnost.

Ispod karte je pravougaono okno od blindiranog stakla, iza njega mala prostorija sa stolicom, stolom i mikrofonom na njemu.

Za stolom sedi čovek koji je maločas progovorio. Tanke usne razvučene su mu u širok osmeh.

Sitan i mršav, izboranog lica, vatreno crvene kose. I njegova odeća podseća na armiju, bez obzira na nedostatak oznaka.

— Da, to sam ja — reče onim istim glasom koji kao da je pripadao mnogo višem i snažnijem čoveku. — Mene si hteo da vidiš, nindo?

— Ti zapovedaš ovde?

— Da. U ime vlasnikā.

— Koliko je tih vlasnika. Ko su oni, gde se nalaze?

Ridokosi se nasmeja, odmahujući glavom.

— Polako, polako — reče. — Ja nisam ona matora budala Holenbah, nindo. Ugzred: ti si pravi, japanski ninda?

— Da, pravi.

— Amerikanac?

— Čistokrvni. Kakve to veze ima sa onim o čemu treba da govorimo?

— Možda i ima. Da li bi te u to, recimo, uverilo moje ime... kada bi ga čuo.

— Slučajno znam tvoje ime, generale Stilton — nasmeja se ninda. — Neobičan kraj jedne slavne karijere, zar ne?

— Gle, gle! — podiže general obrve. — Đavolski si dobro pbavešten!

— Da, generale. Zapravo, ta ti titula više ne pripada, je li tako? Vojni sud ti je oduzeo još pre četiri ili pet godina, kada je izašao na videlo onaj pokolj koji je tvoja jedinica izvršila u nekom selu kod Da-Nanga...

Stilton se prezrivo nasmeja.

— To je stara priča — reče. — Nije prvi put da budu kažnjeni ljudi koji nisu birali sredstva da svojoj zemlji donesu pobedu u ratu i uštede joj hiljade ljudskih života!

— Sud je bio vrlo blag prema tebi — sleže ninda ramenima. — Osim gubitka čina nisi izgubio ništa drugo; čak ni penziju, ako se ne varam?

— Gubimo vreme — odmahnu Stilton glavom. — Šta, u stvari, hoćeš od nas?

— Svoje prijatelje i bezbedan odlazak sa ostrva.

— Samo to?

— Samo to, za sada. Kada oni budu na bezbednom mestu, vratiću se da dignem ovo smrdljivo gnezdo u vazduh!

— Mislio sam da ninde ne poznaju značenje reči prijateljstvo — nasmeja se general. — I ljubav.

— Većina njih i ne poznaje. Ja sam izuzetak.

Stilton ga je zamišljeno posmatrao, dobijući prstima po stolu.

— Suviše tražiš — reče na kraju. — Gotovo sam siguran da blefiraš za taj eksploziv, znaš.

Smešeći se, ninda ispod svog kostima izvuče omanju crnu kutiju načičkanu dugmadima, pomalo nalik daljinskom upravljaču za televizore.

— Kada se ovo dugme ovde pritisne — reče — aktivira se detonator skriven među sanducima sa eksplozivom u tvom skladištu. Ovo drugo dugme je tu za svaki slučaj, ako prvi detonator otkaže. Ono će izazvati eksploziju među sanducima sa protiv tenkovskim raketama...

— Pretpostavljam da i ta ostala dugmad imaju neku funkciju? — Stilton se naginjao na pred da bolje vidi kroz blindirano staklo.

— Veoma važnu funkciju: da me drže u životu — nasmeši se ninda.

— Zanimljivo. Kako to postižeš?

— Svakih dvadeset minuta otkucam jednu određenu kombinaciju brojeva — objasni ninda. — Čim taj period prođe, a kombinacija ne bude otkucana, automatski se aktivira signal koji deluje na detonatore. Oba istovremeno, opet za svaki slučaj.

— Lukavo smišljeno — klimnu Stilton glavom. — I veoma je teško proveriti da li još uvek blefiraš ili ne?

— Teško? Ni najmanje! Jedino što treba da učiniš jeste da me ubiješ i potom sačekaš dvadesetak minuta. Ako voliš vatromet, naime. Bivši oficiri obično ih vole...

— Ovaj vatromet bio bi papreno skup — suvo odvrati Sti-

lton. — U redu... spreman sam da prihvatim tvoje uslove, ali pre toga i ja imam jedan...

— A to je...?

— Godinama slušam gomilu gluposti o nindama. Hteo bih jednom zauvek da doznam koliko istine ima u svemu tome.

— Je li? Ovo što se ovde dogodilo nije ti dovoljan dokaz?

— To je mogao biti i splet srećnih okolnosti, zar ne?

Ninda se nasmeja.

— Sreća je. — reče izraz kojim mediokriteti označavaju dela nastala kao plod genijalnosti.

— Zgodan aforizam — Stiltonove usne bile su ponovo stisnute u tanku liniju. — Ipak, voleo bih nešto opipljivije kao dokaz.

— Neka vrsta dvoboja — osmehnu se ninda. — To imaš na umu?

— Da. Naš šampion protiv tebe. Ako pobediš, ti i tvoji prijatelji ste slobodni, u zamenu za kombinaciju koja će nam da ti dovoljno vremena da demontiramo tvoje paklene mašine.

— A šta ako izgubim, Stilton? Tvoje skrovište ipak leti u vazduh!

— Odabraćeš kombinaciju brojeva pred tom kamerom — pokaza Stilton prema uglu. — 'Mi nećemo moći da je upotrebimo sve dok si živ, tako da ona neće imati nikakvog značaja za nas.

— Dobro zamišljeno — klimnu ninda glavom. — Kakav dvoboj imaš na umu?

Stiltonove oči zablistaše.

— Dvoboj protiv mojih ljubimaca — reče. — Protiv jedinih bića kojima verujem!

Ninda se nasmeja.

— Čovek kao ti — reče — verovatno gaji otrovne zmije kao ljubimce...

— O ne — zavrte Stilton glavom. — Ne volim zmije. Moji ljubimci su... dva mlada bengalska tigra!

*

* *

— On je lud — nervozno reče Tabasko. — Nije nipošto trebalo da prihvati takvu glupost!

Sumiko, konačno odevena u vojničku košulju preveliku za njen stas, odmahnu glavom.

— Nema razloga za strah, Pite. Veruj mi!

— Verujem tebi... Ono u što ne verujem jesu zubi i kandže tih mačaka. Pogledaj ih, samo ih pogledaj!

Njih dvoje stajali su iza blindiranog stakla, posmatrajući prizor u prostoriji u kojoj se ninda do maločas nalazio.

U međuvremenu, Stiltonovi ljudi izneli su sve iz nje, tako da je ostala prazna, golih zidova i poda, sem televizijske kamere u uglu, pred kojom je maločas Leslie izveo operaciju programiranja signala koji će daljinskom uređaju dati novih dvadeset minuta pre aktiviranja detonatora.

A kada su svi izašli iz prostorije, njenim vratima unatraske je prišao kamion sa velikim kavezom od čeličnih šipki i njegova vrata su se otvorila da propuste dve krupne zveri opasnog izgleda.

Sumiko instinktivno uzmače kad se jedna od njih približi pregradi od blindiranog stakla i zagreba šapama po njoj, u uzaludnom pokušaju da se dočepa dvoje ljudi. Drugi tigar je neprestano hodao ukруг, duž

zidova, šibajući repom upale bokove i potmulo režeći.

Vrata iza njih tiho se otvore i Stilton uđe, zadovoljno trljajući šake. Holenbah je išao za njim, ni izbliza tako zadovoljan razvojem događaja kao njegov šef.

— Ah, sad smo svi na okupu — veselo reče Stilton. — Holenbah, stolice za naše goste. I piće, piće obavezno... Recite, za šta ste raspoloženi, draga moja?

— Samo čašu obične vode — učtivo reče Sumiko. — Ne mora da bude čak ni hladna.

— Vi, prijatelju?

— Ja vam nisam prijatelj, generale — isceri se Tabasko. — Ali, bih mogao postati... ako stvorite jedno tuce konzervi ledenog australijskog piva!

— Pobrinite se za to, Holenbah — nemarno reče Stilton, prilazeći blindiranom oknu. — Ah, moji lepotani su besni. To je dobro, to je vrlo dobro!

Nešto krupniji tigar, onaj koji je sve vreme hodao ukrug, registrova pogled iza stakla i dva žuta oka zadržase se na Stiltonovom licu.

— Prokletstvo! — tiho prošaputa Pit instinktivno uzmičući do zida iza svojih leđa.

Tigar se iz mesta bacio pravo prema Stiltonu, urlajući od gneva. Ovaj, međutim, ostade nepomičan kad dve moćne šape zagrebaše po staklu i čitavo okno se zatrese od udarca.

— Moj Rama je besan na mene — nasmeja se Stilton. — Hajde Rama, hajde! Štedi snagu, biće ti uskoro potrebna, tako mi Boga!

— Vaši ljubimci vas ne vole naročito, generale? — isceri se Tabasko.

— Nisam ih ni gajio da se igram s njima — dobaci Stilton preko ramena. — Dođi, Sita, dođi! Da vidimo da li i ti umeš ono što ume Rama!

Okno se još jednom zatrese pod naletom dva tela, moćna u svom gnevju i Sumiko uzdrhta.

— Ne boj se, mala — tiho reče Pit. — Les će ih oba smazati za večeru, videćeš.

— Ne znam. U toj prostoriji tako je malo mesta. Pogledaj... oni je gotovo ispunjavaju svojim telima, Pite!

— Pa šta? Les je brz, do đavola!

— I tigrovi su brzi — smeškao se Stilton, okrenuvši se njima. — Dakle, ko je za jednu malu opkladu: dajem hiljadu dolara na moje mačkice!

— Milion dolara na Leslija — zabruna Tabasko.

— To nije ozbiljna cifra — sleže Stilton ramenima. — Vi nemate milion dolara.

— Tačno. Ali da imam, položio bih i zadnji cent da će Lesli pobediti.

— Lesli je njegovo pravo ime? — zainteresovano upita Stilton.

— Ime koje koristi — osmehnu se Pit. — Uostalom, šta ime znači; svakog dana stotine ljudi u Americi zamene svoje ime za neko drugo... Dakle, šta bi sa opkladom?

— Moja ponuda stoji. Samo što vi nemate ni hiljadu dolara. je li tako?

— Nemam — odmahnu Tabasko glavom. — Šta mislite, da li bi vredelo da ih potražim od onog matorog? Holenbah, ta ko se nekako zove?

— Od starog Marka? — glasno se nasmeja Stilton. — U svoje vreme bio je poznat kao najveći tvrdica u čitavom Ma-

rinskom korpusu SAD, verujte mi na reč!

— Onda ništa od opklade — snuždeno reče Tabasko. — A ta ko sam lako mogao zaraditi hiljadu dolara, do đavola!

Vrata se otvoriše i Holenbah unese poslužavnik sa čašama i flašama.

— Nema australijskog piva — reče suvo kad primeti razočarani Pitov pogled. — Kažu mi da je ovo meksikansko sasvim pristojno...

— Do đavola, kad nema ništa bolje... Čekajte, ja ću vam pridržati poslužavnik, šefe... Tako. Čaša vode za damu... Generale, koji je vaš otrov?

— Viski i soda — umeša se Holenbah. — Čekaj malo, ja znam pravi odnos...

Cereći se, Pit dočepa flašu piva, prepuštajući poslužavnik ponovo Holenbahu. Sumiko mu se umorno osmehnu; čitav ovaj mali cirkus nije uspeo da je oraspoloži.

Na drugoj strani stakla, tigrovi su odustali od bezuspešnih napada na Stiltonov lik i sada su ležali na podu neprestano ga prateći pogledom žučkastih očiju punih divlje vatre.

— Vrlo dobro, Mark — reče general pošto je ovlažio usne

pićem. — A sada, zauzimajte mesta, predstava počinje. Mark, javi tamo da nindžu pošalju unutra...

— Samo trenutak — javi se Pit. — Vi rekoste maločas hiljadu dolara, generale?

— Da, rekao sam. Pa?

— Da vidimo prvo boju vašeg novca — cerio se Tabasko.

Stilton ga začuđeno pogleda, sleže ramenima i izvuče tanku lisnicu, izdvajajući iz nje deset sasvim novih novčanica od sto dolara.

Tabasko Pit je vadio zgužvane zelene hartije iz džepa uskih farmerki i bacao ih na sto.

— Osam stotina — brojao je — devet...devet sto pedeset... tačno hiljadu, generale!

Ovoga puta Sumiko nije izdržala, a da se ne nasmeje. Stilton je začuđeno pogleda.

Ona sačeka da se za Holenbahom zatvore vrata.

— To nije Pitov novac — reče. — Maločas ga je izvukao vašem prijatelju iz džepa, dok su se tobože otimali oko pića!

— Pa šta s tim? — pobuni se Tabasko. — Do đavola, hoćeš da mi kažeš kako se ljudi uvek klade samo pošteno zarađenom lovom?

— To ne, ali...

— Po tom smešnom pravilu, ni generalova lova ne važi! — nastavi Pit gromkim glasom. — Je li tako, generale? Pare zarađene u ilegalnoj trgovini oružjem nisu poštene pare, boga mu!

— Bojim se da je naš mladi prijatelj u pravu! — nasmeja se Stilton. — Nije običaj da se pita kako je ko došao do novca koji se ulaže u opkladu, znate...

Holenbah se vraćao i njegov dolazak kao čarobni štapić ukloni osmeh sa lica devojke.

— Sve je spremno, generale — ozbiljnim tonom reče Holenbah. — Ako ste spremni, možemo početi!

Sada su već sva lica bila ozbiljna, jer borba na život i smrt između dve zveri i jednog čoveka, borba koja samo što nije počela, nipošto se nije mogla svrstati u sferu komičnog...

Vrata na drugoj strani prostorije iza blindiranog stakla se otvoriše i nindža uđe.

Neko pohita da zatvori vrata za njim, uz glasan tresak.

Oba tigra se kao po komandi okretoše u tom smeru. Ovoga puta, međutim, nisu odmah krenuli u napad, kako bi sigurno učinili da se na vratima pojavio Stilton...

Ležali su na podu, podavijenih šapa, spremni na skok, šibajući dugim repovima vazduh iza sebe.

Kapuljača je skrivala lice ninde, ali je već njegov stav odavao da ne oseća ni trunku straha. Štaviše, načinio je nekoliko koraka prema sredini prostori-je, kako bi dobio više prostora za svoje pokrete.

Dva para žutih tigrovskih očiju fiksirala su tamnoplave oči čoveka u izrezima kapuljače.

Sumiko se učini da između tih očiju struji nevidljivi fluid, kao medijum za borbu volje čoveka protiv volje i snage zveri. Veliki ukrotitelji veoma dobro poznaju značaj tog pogleda kojim čovek po hiljaditi put u istoriji dokazuje svoju nadmoćnost.

Rama, tigar, malo se podiže od poda, kao da se sprema na skok. Neke zveri, naravno, ne mogu se ukrotiti samo pogledom.

Tigrica Sita bila je opreznija, kako i priliči ženskom rodu. Ninda je, međutim, znao da će ona biti opasnija zbog svog lukavstva i opreznosti, ako već dođe do otvorenog sukoba.

Ukrstivši ruke pred grudima, vrlo sporim pokretima, da ne

bi prerano izazvao napad zveri, ninda dohvati drške svog oružja: desnicom katana, levicom vakizaši zadenut za pojas...

Sumiko odahnu. Činilo joj se da je nepotreban rizik to što goloruk prilazi tigrovima, iako je znala da je Lesli u stanju da potegne oružje brzinom misli.

— Hajde, Rama! — promuklim glasom zareža Stilton. — Hajde, prokleta kukavice! Napadni! Razderi! Ubij!

— Još jedan krvoločni general! — uzdahnu šumno Tabasko. — Mislilo sam da sam ih sve već video u Vijetnamu!

Stilton nije obraćao pažnju na njega, iako Holenbah ošinu Pita besnim pogledom.

— Hajde, smrdljive mačketine! — histerično je urlao Stilton. — Napadnite! Ubijte!

U susednoj prostoriji, međutim, vladala je stravična tišina. Mora da je nekada tako bilo i u praistorijskim džunglama, pred početak obračuna na život i smrt...

Ninda je čekao, znajući da oba tigra nikada neće napasti istovremeno. Tigrica će biti ta koja će strpljivije vrebati svoj trenutak.

— Rama! — zaurla Stilton tako snažno da njegov glas i pored isključenog zvučnika pro

dre kroz blindirano staklo. — Rama, ubij, Rama!

Mora da je omrznuti glas pro budio iznenadnu iskru gneva u mozgu zveri, jer njene oči blesnuše. Siguran znak da kreće u napad!

Dve oštrice izleteše iz svojih korica i čelik plavkasto blesnu.

Kao i uvek, tigar je skakao uvis, tražeći razjapljenim čeljustima žilu kucavicu i nastojeći da položi šape čoveku na ramena, kako bi ga svojom težinom bacio naznak i pritisnuo o pod.

Bilo je lako zariti mu jedno sečivo u otkrivene grudi i trbuh, ali nije sigurno da će udarac zadržati nalet ogromne mase. Sem toga, nije želeo da mu ruke budu angažovane u borbi sa prvim tigrom dok drugi tek vreba svoj trenutak.

Padajući unazad, ninda stopalima dočeka grudi tigra i iskoristi energiju njegovog skoka da ga baci dalje, prema zidu iza sebe.

Udarac od kojeg se zatresla čitava prostorija... ali je potrebno mnogo više da se jedan tigar zaustavi u napadu!

Sem toga, Sita je skočila prema glavi čoveka na tlu, iskoristivši prvi trenutak kada je odvojio pogled od nje.

Njen nalet nije imao ni toliko siline, ni toliko brzine kao Ramin i zato je imala vremena da odskoči u stranu kad joj plavkasto sečivo vakizašija zapreti pred očima.

Ninda je takođe već bio na nogama, leđima sada okrenut bočnom zidu, sa oba tigra pred sobom.

Malo nesigurno, Rama se digao sa poda i potražio cilj zakravljenim očima.

— Napred! — urlao je Stilton, udarajući pesnicama po oknu i prskajući staklo pljuvačkom. — Napred, proklete strvine! Ubijte ga!

Shvativši da je njen suprug još ošamućen, Sita pođe u novi napad. Čovek bi taj napad nazvao fintom, demonstracijom, jer je lukava zver već naučila da poštuje hitrinu i spretnost protivnika čije su kandže i duže i oštrije od njenih!

Ramin pogled, međutim, susrete se sa Stiltonovim i zver doslovno pobesne!

Dugim skokom tigar pređe po lovinu rastojanja do okna, zakačivši pri tom ramenom Sita i odbacivši je u stranu, kao mače. Drugi skok bio je još duži i veličanstveniji od prvog i njegovo moćno telo još jednom se sudari sa debelim staklom.

Da li je ono već bilo načeto prethodnim udarcima, ili je i sam Stilton tome doprineo dodajući pesnicama, tek, krajnji efekt bio je isti.

Staklo se raspršte pred Raminim naletom, a oštre krhotine urezaše duboke ogrebotine u njegovo kraljevsko krzno...

Sve to nije dovoljno da zadrži tigra u naletu i Stilton vrisnu kad shvati šta će se dogoditi.

Ninda takođe načini dug skok. Sita, vraćajući se u napad, nađe se i na njegovom putu.

Vakizaši je bio spreman i, kratka, široka oštrica zari se tačno u razjapljene čeljusti.

Izbegavši opasne kandže, ninda ostavi kratki mač u njenom grlu i baci se za tigrom, pružajući katana na udarac.

Ne može praktično više ništa učiniti za Stiltona, jer čeljusti samo što se nisu sklopile oko njegove glave. Do Stiltona, međutim, nije mu ni stalo; jedino što je važno jeste da zver zaustavi pre nego što dođe red na sledeću žrtvu!

Stilton vrisnu još jednom, kad oseti kako mu se ogromne kandže zarijavu u ramena. Iza stakla, Tabasko Pit odgurinu Sumiko prema vratima, za-

klanjajući je svojim ogromnim plećima.

Holenbah jedini nije reagovao. Sve što se odigralo, očevidno, događalo se prebrzo za njegove reflekske.

Kičma je u ovovm položaju bila jedini cilj koji je ninda mogao dosegnuti vrhom katana i on ga i potraži. Propeto telo tigra trže se i strese kad oseti ubod koji trenutno prekide vezu mozga sa udovima, izazivajući paralizu

Taj trzaj spase Stiltonov život. Umesto da se sklope oko Stiltonove lobanje i smrskaju je kao ljusku od oraha, ogromne čeljusti samo su prednjim zubima plitko zahvatile lice žrtve...

Sačekavši da ukočeno telo tigra padne na pod, ninda zadade novi udarac, precizan i dobro odmeren. Odsečena glava tigra zakotrlja se po podu, stežući još uvek među zubima krvave krpe onoga što je do malčas bilo Stiltonovo lice i skalp...

Nije, međutim, bilo vremena da proverava šta se dogodilo bi všem generalu. Hripajući, zarijavajući kandže u pod, Sita je puzila prema njemu uprkos vakizašiju čija joj je drška još štrčala iz razjapljenih čeljusti.

Katana je bio precizniji: njegov vrh kroz oko prodre u mozak i zver poslednjim trzajem samo odskoči još jednom od poda pre nego što se umirila.

— Gospode bože na nebesima! — tiho reče Tabasko Pit.

Holenbah se pobočke izvuče pored njega i Sumiko i zalupi vrata za sobom. Pit i ne pokušava da ga zaustavi: njegov pogled bio je prikovan u krvavu smesu u koju su čeljusti tigra pretvorile Stiltonovo lice.

Ovaj je, posle prvog krika bola, začutao i sada je raširenim prstima ruku dotakao prednji deo glave... prazne duplje oči ju, pokidane obraze, jezik koji više ništa nije skrivao..

— Gde su moje oči? — progovori Stilton iznenada glasom koji kao da je dopirao iz groba. — Gde su moje oči?

Ninda sleže ramenima, pokažući glavom Pitu da izvede Sumiko napolje. Učinio je to u pravi trenutak, jer je Stilton pro dorno zaurlao gotovo istog časa kada su se vrata zatvorila za njima.

— Šta ste mi to uradili? — govorio je, pomalo nerazgovetno, jer nije više mogao da iz-

govori glasove koji se formiraju na usnama. — Gospode bože, šta su mi učinili?

— Ti nemaš više lica, Stilton — brutalno reče ninda. — Oči ju, nosa, obraza, usana... Jedno uvo ti je otrgnuto zajedno sa najvećim delom kože sa čela...

— Hoću li... hoću li umreti?

— Od tih povreda? Ne... samo ćeš poželeti da umreš!

— Nindo...

— Slušam te, Stilton.

— Zašto... zašto još ne osećam bol?

— Uskoro... još uvek si u šoku, a adrenalin u krvi deluje na tvoje nervne završetke.

— Onda... onda me ubij!

— Ne.

— Zašto?

Ruševina od čoveka zakorači nesigurno prema sredini prostorije, pružajući ruke.

— Zašto bih te ubio? — brutalno se nasmeja ninda. — Bila bi to nagrada, zar ne? A ja sam ovamo došao da bih te ka znio!

Odgurnuvši ga sa svog puta, ninda zakorači preko krhotina stakla i otvori vrata susedne prostorije.

Iza njega, Stilton počeo da vrišti. Bol je konačno stigao do njegovog mozga...

*
* *

Ninđa zastade na vratima hodnika i sporim pokretom skide kapuljaču sa glave.

— Do đavola, Holenbah — reče — zar tebi još nije dosta prolivanja krvi?

— Jeste — klimnu sedokosi glavom, privlačeći bliže sebi devojkicu u čiju je slepoočnicu uperio veliki pištolj. — Upravo zato ovo i radim, prokletstvo!

Tabasko Pit skrušeno pogleda na ninđu.

— Potcenio sam ga — priznade. Nisam očekivao tako nešto od ove ukrućene vojničke motke, Les!

— Ni ja, iskreno da ti kažem — osmehnu se ninđa. — Ostavi to gvožđe. Holenbah, boga mu? Šta hoćeš njime da postigneš?

— Da mi najpre dodaš tu tvoju spravicu kojom si izblefirao Stiltona. Posle toga možemo da razgovaramo o ostalim mojim željama.

— Dogovor važi — sleže ninđa ramenima. — Hvataj...

— Ne!

Ninđa zastade s rukom u vazduhu.

— Položi je na pod i lagano gurni nogom prema meni — za povedi Holenbah. — Nisi valjda mislio da ću naleteti na tako jeftin trik?

— Pa i jesam — priznade ninđa. — U redu, dobio si što si hteo... šta sada?

— Svi potcenjuju starog Marka Holenbaha! — trijumfalno reče sedokosi, saginjući se da levom rukom dohvati crnu kutijicu sa poda. Druga ruka i dalje je prislanjala cev pištolja o glavu devojkice. — A stari Mark Holenbah posle ovoga postaje prvi čovek organizacije, je li tako?

— To me ne zanima — sleže ninđa ramenima. — Imaš i uređaj i kombinaciju brojeva, Holenbah. Zašto nam ne dopustiš da odemo, kako smo se i dogovorili?

— A zašto bih? — isceri se Holenbah. — Da jednog od narednih dana ponovo stvarate probleme, je li?

— On je lud — tiho reče Tabasko. — Pogledaj mu samo oči, Les!

Ninđa je taj plamičak ludila video mnogo pre Pita i upravo zato i jeste bio tako popustljiv

sa Holenbahom. Uostalom, niko se ne suprotstavlja ludaku koji drži zapet pištolj na slepoočnici žene koju voliš!

Žene... koju voliš?

Lesli pređe rukom preko lica.

Odjednom, kao poplava, sve se ponovo vratilo na svoje mesto. Deo memorije, blokiran jučerašnjim šokom ponovo mu je na raspolaganju.

Seća se svega. Japana, senseija Tanake...

Sumiko i Tabasko Pita...

Sumiko... i boje njene nage kože osvetljene mesečinom jedne noći na pesku Topanga Biča...

Ponovo je prešao rukom preko lica i osmehnuo se.

— U redu je, Holenbah — reče. — Pobedio si. Moramo priznati da si inteligentniji od svih nas...

— Najzad — srećno se osmehivao ovaj. — Bilo je vreme da to shvatiš, a?

— Krajnje. Čuj, kako bi bilo da ja ostavim moje oružje na pod, a ti da pustiš Sumiko. Znaš, postajem pomalo ljubomoran kad vidim kako je strasno privlačiš uz sebe!

Holenbah se zadovoljno nasmeja.

— Do đavola! — reče. — Stvarno sam je propisno stegao. Hmm... to sa oružjem je apsolutno dobra ideja. Učini to, sva kako...

I dalje se smešeći, Lesli položi katana i vakizaši na betonski pod i izmače se sve do zida.

— Ah! — trijumfalno reče Holenbah, naglo odgurnuvši devojku od sebe tako da se zateaturala. — Sada i tebe imam u šakama! Umri, glupane!

Stežući pištolj obema šakama, on ispali hitac u pravcu te la ninde.

Njegovi refleksi još jednom mu spasoše život. Sledeći upozorenje, blesak u Holenbahevim očima, on jednostavno stupi ko rak u stranu, propuštajući metak pored sebe.

Za sledeći hitac sedokosi nije imao vremena, jer šuriken zapeva još jednom svoju kratku i melodičnu pesmu smrti.

Silina udarca bila je takva da gotovo prikova Holenbaha za zid. On zapanjeno pogleda nindu, otvori usta da nešto kaže, ali iz njih navre samo mlaz guste crne krvi, trenutak pre nego što se kao vreća srozao na pod.

— A sad — filozofski reče Tabasko Pit, pomažući Sumiko

da ustane — sve od početka. Mi unutra, oni napolju...

— A ne — Sumiko se strese. — Ja u ono odvratno leđeno skladište više ne silazim! Vi, momci, radite šta znate!

— U skladište se verovatno još uvek ne može sići drugačije sem lestvicama — reče ninda. — Drugo, oni sada već znaju gde je otvor kroz koji možemo umaći. Pite, sećaš li se one gužve na Embarkaderu, kad je policija uletela da razvadi pijane mornare, a krijumčari oružja pomislili da je napad na njih, pa otvorili vatru iz teškog naoružanja?

Njih dvoje se zgledaše.

— Les — prošaputa Sumiko, a oči joj zasijaše kao zvezde. — Ti... ti se sećaš?

— Sećam se — potvrdi on os mehom. — Maločas mi se vratilo sve, svaki detalj...

Tabasko ga je zbunjeno gledao, vrteći glavom.

Ovoga puta — promumla — nešto sa mojim pamćenjem nije u redu. Nikako mi nije jasno kakve veze gužva na Embarkaderu ima sa ovim prokletim mestom?

— Siguran si? A kako su šefovi bande umakli kroz policijske prepreke?

— U tenku, boga mu! U tenku pripremljenom za prodaju koji je izmleo kao kornjača iz trajekta i počeo da gazi policijske automobile kao stare konzerve!

— Tako je. Samo, ovde nismo videli tenkove, a?

— Ja ne — počesa se Tabasko po glavi. — Ali sam video nešto slično — oklopni transporter.

— Samo jedan ili više njih?

— Kakve to, do đavola, veze ima? Za nas troje jedan je sasvim dovoljno.

— Zato — pokajnički reče ninda — što sam im jedan ja upropastio dok sam ulazio ovamo. Ako su imali samo taj, onda više nemaju nijedan!

— Video sam tri — isceri se Tabasko — ali nisam hteo odmah da ti kažem. Tek koliko da bi idući put više poštovao tuđu imovinu!

Sumiko se nervozno osvrte oko sebe. Iz prostorije koju su maločas napustili ponovo dopre Stiltonov vrisak, krik koji u sebi više nije imao ničeg ljudskog.

— Idemo odavde — reče — pre nego što se oni srede... A onda, taj zvuk...

— General je dobio što je i zaslužio — zloslutno reče Ta-

basko Pit. — Penzija mu nije bila dovoljna, hteo je još trgovinu oružjem! Zaista, Les, zašto je toliko bivših oficira u bandama koje se bave tim poslom?

— Verovatno zato što bivši generali poznaju bivše pukovnike koji su sada generali — osmehnu se ninda. — Takve veze odlično funkcionišu, naročito kada bivši generali znaju za mrlje iz prošlosti bivših pukovnika, još iz vremena kada su jedni bili majori, a drugi kapetani!

— Prokleta vojska! — uzdahnu Tabasko. — Čak ni kriminalom ne može da se bavi kao sav normalan svet!

Osluškiavao je na vratima hodnika paralelnog sa onim širokim, centralnim. Kako je i očekivao, taj hodnik je bio prazan jer je većina ljudstva još izvršavala poslednja Stiltonova na ređenja: obezbeđivati centralni hodnik i gasiti požar.

— Gde se nalazi taj transporter? — upita, tiho otvarajući vrata.

— Iza ovih vrata — pokazao Tabasko. — Vidiš, još uvek su poluotvorena!

— Idemo — reče ninda.

Potrčao je niz hodnik onim karakterističnim lakim korak-

om koji bez napora za kratko vreme može savladati i mnogo veće razdaljine.

Iza poluotvorenih vrata garaže zaista je stajao oklponi transporter, okružen vozilima drugih tipova.

— Nijedna amfibija — tužno reče Pit. — A baš bi nam dobrodošla!

— Sumiko, u donji deo, Pit za upravljač, a ja ostajem u kupoli — rasporedi ninda svoju minijaturnu jedinicu.

— Na koju stranu, Les? Mislim, kad izađemo iz ovog podzemnog lavirinta?

— Prema moreuzu.

— Tamo? Ali tamo će ih najviše biti, do đavola!

— Pa?

— Pa ništa — progunda Tabasko. — Ali, onda ti sedi za upravljač, a ja ću da pucam i bacam ručne bombe iz kupole!

— Žao mi je, Pite. Želim da imam dobar pregled situacije... za slučaj da se kod nekoga na polju nađe ručni bacač... ili lanser protivtenkovskih raketa.

— U redu. u redu... Vežite se, do đavola! Polazimo!

Dobro očuvani motor transportera zaurala u uskom prostoru i trenutak kasnije nezgrapno vozilo se izgega u hodnik.

Na svom mestu u otvorenoj kupoli ninda je glavom gotovo doticao tavanicu još uvek potpuno praznog hodnika.

— Levo — reče glasno kada su stigli do prvog ugla. — U centralni hodnik!

Pokrećući komande kupole, on okrete mitraljez tako da bude uperen bočno na kretanje transportera. Zato, kada se vozilo pojavilo iza ugla, grupa naoružanih ljudi pred vratima na koja je ninda ušao, čak i ne pokuša da pruži nekakav otpor.

Puške zakloparaše po betonskom podu. Sa rukama nad glavom, oni rezignirano pođoše u dubinu hodnika, poštujući znak koji im je ninda dao rukama.

— Šta je bilo? — javi se Pit odozdo. — Nema pucnjave?

— Nema pucnjave, Pite. Našim prijateljima je, izgleda, svega dosta.

Vrlo slična situacija dočekala ih je i kada je transporter kroz široka vrata izbio na obalu. Svud unaokolo dogorevali su ostaci građevina, vozila, dizalica, a ljudi umornih i garavih lica se deli na bezbednom rastojanju dok se oko njih slivala voda iz odbačenih vatrogasnih creva.

— Kao svaka potučena vojska — progunda Tabasko. — Žao mi je, ortak, mislio sam da će ovo

povlačenje biti sa mnogo više vatre...

— A meni nije žao — uzdahnu Sumiko. — Sita sam pucnjave i jedino za čime čeznem je topla kada i najmanje četrdeset osam sati spavanja...

Zaobilazeći prepreke, transporter je vrludao niz obalu prema moreuzu, praćen nezainteresovanim pogledima preživelih Stiltonovih ljudi. Njima je već bilo jasno da je do juče moćna organizacija praktično uništena, a kako nisu znali način da napuste ostrvo, strpljivo su čekali da meksička vojska i policija dođu po njih i pokupe ih.

Vozilo naglo poskoči na kamenitom tlu i Sumiko se pobuni sa svog mesta u unutrašnjosti.

— Žao mi je. Ovde dalje nema puta — pravdao se Tabasko. — Još stotinak jardi, pa smo na samoj obali.

— Pite — iznenada upita ninda — šta misliš, ume li ova čudna naprava da pliva?

— Da pliva? Hmm... ne verujem...

— Ali вреди pokušati, a?

— Ne znam. Suviše je visoka za moj ukus. Nestabilna.

— Na suvom, zato što su točkovi tako visoki. Mislim da bi na vodi ležala sasvim lepo.

— Ne znam, ne znam... Uostalom, zašto ne bismo i probali? — iznenada se odluči Tabasko. — Transporter ionako nije naš, je li tako?

Na Lesliejev poziv, devojka se izvuče iz unutrašnjosti vozila i pridruži mu se u kupoli, odakle će mnogo brže moći da se izvuče ako se vozilo prevrne. Pit nešto progundā, ali ipak provjeri kako je zatvoren otvor kojim se vozač može izvući u slučaju opasnosti.

Obala, srećom, nije bila strma i transporter dostojanstveno zagnjuri u vodu do polovine, sve dok se točkovi ne odvojiše od dna i počеше slobodno da se okreću u vodi.

— Šta sad, do đavola? — zaurla Tabasko.

— Ugasi motor.

— I? Da izađem pa da veslam, je li?

— Nema potrebe — nasmeja se Sumiko. — Struja nas nosi prema drugoj obali. Budi spreman da ponovo uključiš motor čim točkovi dotaknu dno!

Nekoliko minuta kasnije točkovi transportera podigoše mulj sa dna na drugoj obali i vozilo dostojanstveno poput ko rnjače izmile na suvo.

— Ima dovoljno goriva do prve benzinske pumpe na auto-

-putu broj jedan — javi se Tabasko Pit. — Izazvaćemo malu senzaciju, ali ne verujem da će odbiti da nas posluže, a?

— Ni ja — ninda je zamišljeno posmatrao obrise ostrva. — Ne možemo još na put, Pite...

— Zašto, do đavola?

— Sav onaj krš u pećini... nismo ga uništili... a ja sam sebi obećao jednu malu vulkansku erupciju...

— Ja se tamo više ne vraćam, do đavola!

— Nema ni potrebe — nasmeja se ninda. — Sve to može se uništiti i iz daljine.

— Čekaj malo! Nemoj mi još reći da ono sa crnom kutijicom nije bio blef od početka do kraja?

— Jeste — devojka se takođe smejala. — Ta kutija odista može poslužiti za ono o čemu je Lesli govorio, ali ovoga puta dole nije bilo nikakvih detonatora koji se mogu aktivirati iz daljine!

— To znam, do đavola! O čemu onda govori taj tip gore?

Ninda je neko vreme ćutao, ali je njegov mozak za to vreme izvršio brz i precizan balistički proračun.

— Pite... koliko ima od ovog mesta do otvora u svodu pećine koji smo mi napravili?

— Hmmm... oko četiri stotine jardi, recimo...

— Možeš li iz ovog mitraljeza gadati tako da meci po paraboli upadnu kroz taj otvor u unutrašnjost.

— Mogu, ali od toga neće biti koristi, ortak.

— Zašto, do đavola?

— Zato što su u redeniku isključivo obični meci. Nema trasa koji bi mogli izazvati požar i eksploziju!

Ninda se nasmeja.

— Tako sam i mislio. Pa ništa: onda ćemo upotrebiti nešto mnogo primitivnije, ali zato i mnogo efikasnije...

Tabasko Pit se izvuče da bi video o čemu to Leslie govori. On i devojka već su nešto čeprkali oko predmeta izvučenog iz nindine vreće sa oružjem.

— Do đavola, šta je to?

— Pračka — mirno reče Sumiko. — Šta je, nikada nisi video pračku?

— Pračka sa dometom od četrina stotine jardi — otpljunu Tabasko u stranu. — To tek treba da vidim!

Leslie je ćutao, zatežući pračku u čije ležište smestio je-

dnu od svojih eksplozivnih kuglica. Oči su mu bile sklopljene, kako bi celokupnu energiju tela mogao uneti u hitac na ne shvatljivo velikom rastojanju.

Čulo vida, uostalom, nije mu od pomoći, jer se odavde i ne može videti otvor načinjen u svodu pećine.

— Aaaahhh!

Energija tela ninde isprazni se u jednom jedinom trenutku, pridodajući se energiji kojom je pračka dala pravac i ubrzanje sićušnoj kuglici.

— Vratio se za upravljač, Pite — reče ninda, okrećući leđa ostrvu.

— Šta se dogodilo? Odustaješ? Do đavola, ta kuglica nije još mogla ni stići do cilja!

Ninda se usiljeno nasmeja.

— Znaš, kad bolje pomislim, erupcija vulkana i nije tako lep prizor. Slažeš li se sa mnom, Sumiko?

Oboje su bili obuzeti jedno drugim kada je visoki plameni jezik suknuo prema nebu iz nedara pećine. Tutnjava eksplozije stigla je više od jedne sekunde kasnije, nešto kasneći za potresom koji im je protresao tle pod nogama.

— Pogodak! — zaurla Pit.

— Les. pogodio si! Pogodio!

U ova opasna i smutna vremena

R A S T E P A N I K A

Crna politika, crna ekonomija, kriminal cveta. Istorija je Balkanu donosila najčešće užas, jad, košmar i bedu. Stradali su slabi i nezaštićeni a ne pravi ili krivi. Zaštite sebe, budite.

J A K I I S I G U R N I

Zato ne žalite 100 dinara, koliko u pretplati košta nova audiokaseta »MOĆ AUTOHIPNOZE«, najvećeg jugoslovenskog hipnotizera SLOBODANA ČIRKOVIĆA ROKA.

Slušajući kasetu pašćete u stanje kontrolisane hipnoze, kada uz odgovarajuće sugestije možete doživeti izuzetan preobražaj.

Pre svega izuzetno će te ojačati volju, povratiti samopouzdanje i osloboditi se straha. Dalje mogućnosti su neograničene: smanjenje gojaznosti, odvikavanje od pušenja, pojačavnaje potencije...

Većina biznismena danas pohađa kurseve autohipnoze.

Posebno v a ž n o! Samo naši pretplatnici dobijaju šansu da pohađaju **praktičan kurs hipnoze**. Detaljno uputstvo i kupon dobiće samo kupci u pretplati. Prioritet isključivo prema datumu kada uputite ovu čitko ispunjenu narudžbenicu na sledeću adresu:

»AVIG« izdavačka agencija
pošt. pregradak 115
11080 Beograd 80

NARUDŽBENICA Ninda roman

ime i prezime

ulica i broj

poštanski broj i mesto stanovanja

Ovim naručujem audio kasetu »MOĆ AUTOHIPNOZE« po ceni od 100 dinara. Uplatu ću izvršiti uplatnicom koju mi »AVIG« dostavi na adresu po prijemu ove narudžbenice. Kaseta izlazi u septembru.

U septembru Ninda 88

BODEŽ »CRNOG ZMAJA«

Siguran u sebe, koraknuo je prema vezanom čoveku. Cerio se. Iz usta, kroz zube, kao da je curio đavolski trijumf. Zamahnuo je rukom, troglava kuka trebalo je da se zabode pod grlo ili u samo lice.

Nije ni slutio šta mogu da urade noge.

Kao dva pantera izbačena uvis. Desnim stopalom pod samu nosnu nozdrvu.

Prasak!

A onda, u deliću sekunde, leva je ciljala u stomak.